

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp vào Tết Nguyên
Tiêu năm 2003

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp vào Tết Nguyên Tiêu năm 2003	1
Phần Hỏi - Đáp	26

Giảng Pháp vào Tết Nguyên Tiêu năm 2003

Lý Hồng Chí

Ngày 15 tháng Hai năm 2003

(vỗ tay hồi lâu) Mọi người an tọa.

Đã lâu rồi không gặp mặt. Dường như Pháp Hội lần này có nhiều người biết trước được tôi sẽ đến; mọi người linh thông đấy; trong tu luyện chư vị càng ngày càng [trở nên] ‘thần’ rồi đó. *(vỗ tay)* Hôm nay trước tiên tôi sẽ giảng một chút về tình hình Chính Pháp [hiện thời], cũng có [giảng] tình hình về tôi; và lại giảng về một số vấn đề xuất hiện tại các học viên trong tiến trình Chính Pháp và trong tu luyện.

Tôi đã giảng về [hình] thể rộng lớn của Chính Pháp [trong] toàn thể vũ trụ này [tại] các trường hợp khác nhau, các giác độ khác nhau. Hôm nay tôi lại từ một giác độ khác mà giảng giải cho mọi người về hình thức Chính Pháp. Như mọi người đã biết, vũ trụ này to lớn phi thường, to lớn không thể đo lường được; [đây] không phải là dùng phương pháp đo lường của con người, mà là của Thần. Quá khứ tôi đã giảng, vô lượng chúng sinh, không ai tính rõ được rằng địa cầu là cấu thành từ bao nhiêu phân tử; vậy mà mỗi một lập tử đều là sinh mệnh, như thế trong vũ trụ có biết bao nhiêu tinh cầu, nhiều đến mức không thể tính đếm; thiên thể to lớn đến nhường nào; khai phóng cả sự tưởng tượng của chư vị thì bất quá cũng là phạm vi của một lập tử trong một tiểu thiên thể. Vũ trụ rộng lớn, không chỉ [có] sinh mệnh là không thể tính đếm, mà tầng của chúng

cũng không thể tính đếm, đối với Thần mà xét cũng là vô lượng, từ quan niệm của các Vương, các Chủ tại các tầng vô cùng cao thì cũng có nhận thức như vậy. Do đó vào hậu kỳ giảng Pháp, tôi không nói về vũ trụ to lớn nhường nào [nữa], bởi vì hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ của con người mà giảng được. Nhưng lên tầng càng cao, thì những sinh mệnh to lớn ấy và những không gian to lớn ấy, lại càng to lớn đến mức không cách nào hình dung được; thể tích của một sinh mệnh bên trên là [lớn] hơn hết thảy các vũ trụ bên dưới; to lớn đến như vậy. Trong sự kiện Chính Pháp này 20% sinh mệnh của cựu vũ trụ đã tham dự [và] an bài trong Chính Pháp hết thảy những gì chúng muốn; mỗi [một] tầng đều có một [bộ phận] các sinh mệnh trực tiếp tham dự vào lần Chính Pháp này. Chúng [đã] hoàn toàn không nghĩ đến rằng sự tham dự của mình lại chính là ma chướng thật sự của lần Chính Pháp này; sự tham dự của chúng đã tạo thành chướng ngại hết sức to lớn cho toàn thể Chính Pháp; vì lý do đó mà đã huỷ [hại] vô lượng chúng sinh. “Sự phụ không có từ bi; tha thứ cho chúng cũng được mà.” Cựu thể lực [dám] đùa cợt trước từ bi hồng đại của tôi [như vậy] đó. Pháp là từ bi [với] chúng sinh, nhưng đồng [thời] cũng uy nghiêm. Pháp cũng có tiêu chuẩn, đối với chúng sinh thì [điều đó là] bất biến bất phá, là không thể tùy tiện điều chỉnh được. Tôi có thể từ bi [đối với] chúng sinh, tuy nhiên, khi mà những sinh mệnh ấy đã phạm đến mức độ nhường ấy, thì có Pháp để đánh giá; [nếu] lại từ bi nữa thì vô độ [quá], là giống như tự huỷ [mất]; như vậy những sinh mệnh như thế đã được xác định là [sẽ bị] đào thải.

Trong Chính Pháp, vì sự tham dự của cụ thể lực đã gây nên các chúng sinh bị đào thải là [nhiều đến mức] không thể đo lường. Như vậy trong những tham dự cụ thể của chúng, các phương pháp được dùng đến mà chúng cho rằng [tốt] nhất có thể đạt được mục đích của chúng, cũng là cách làm điển hình nhất của chúng, chính là tất cả những thiên thể rộng lớn, to lớn, đều hướng đến tầng thấp nhất của vũ trụ—tam giới—mà ‘đuỗi một chân ra’ đặt vào đó. Hình dung là như thế. Tức là chúng đều có một bộ phận [được] ép [nhập] vào tam giới. Mọi người thử nghĩ xem, những thiên thể to lớn như vậy, sinh mệnh vô cùng to lớn [như vậy], nếu tiến nhập vào tam giới, thì sẽ làm cho tam giới tạo thành trạng thái như thế nào? Nhân loại hôm nay đã biến dị đến [mức] không thể lấy quá khứ lịch sử mà so sánh được nữa. Ngay cả địa thượng Thần Tiên cũng cảm thấy áp lực thật to lớn; tôi đã hỏi họ về chủng biến hoá này; họ nói: ‘chúng tôi tưởng rằng [là vì] trạng thái tu luyện của chúng tôi tạo thành [như thế]’. Địa thượng Thần cũng không còn ‘thần’ nữa, bởi vì các sinh mệnh to lớn kia đối với hết thảy [những gì] trong tầng thấp nhất này của vũ trụ đều [trở thành] một loại ức chế. Như vậy sau khi chúng hạ xuống, thì đối với biến hoá của các sinh mệnh và biến hoá của các vật chất nội trong tam giới, thì [nó] đã tạo thành sự phá hoại không thể tưởng tượng được. Nếu như không [vì] Pháp Chính Nhân Gian cuối cùng điều chỉnh chúng một cách triệt để, thì nơi này đã là không thể sắp đặt, ai cũng không còn cách nào nữa, đã không thể cứu được nữa.

Phương pháp mà chúng thường dùng, ấy là các thiên thể to lớn, vô số các đại khung, [được] chúng ép

nhỏ lại hết, dồn vào tam giới. Các sinh mệnh to lớn, tầng càng cao thì thể tích của chúng càng lớn; tuy nhiên viên lập [tử], nhân tố mà cấu thành nên chúng lại càng tế mật, cũng chính là càng vi quan hơn. Sinh mệnh to lớn đến nhường ấy, chúng đều dồn ép lại hết; mọi người thử nghĩ xem, tại tầng thấp nhất của vũ trụ này, rồi sẽ như thế nào? Hình thành nên một tấm chắn lớn mạnh. Thực ra Chính Pháp vũ trụ là việc [chỉ] trong thời gian huơ tay. Là vì trong quá trình một cái huơ tay ấy, các sinh mệnh tại rất nhiều thời-không của vũ trụ [có] khác biệt hết sức to lớn [về] cảm thụ. Trong các không gian nhiều vô lượng không thể tính đếm đều có thời gian của bản thân; sai biệt về thời gian lớn đến đâu, thời gian nhiều đến đâu, cũng là vô lượng không thể tính đếm; do đó tạo thành sự khác biệt rất to lớn thời gian không gian khác nhau. Trong [thời] gian một cái huơ tay ấy, có những nơi dường như là đồng bộ; có những nơi đã trải qua mấy chục năm, mấy trăm năm, trên nghìn năm, hàng mấy vạn năm; có những nơi đã [trải] qua nhiều triệu năm, thậm chí hàng nhiều triệu triệu năm, thời gian vô lượng không thể đo đếm được. Nhưng tại [nơi] con người này, thì còn khả dĩ tính toán [được], chỉ có thời gian mấy chục năm. Cũng nói, [đó] là [vì] thời gian tạo thành sự sai biệt như thế.

Mọi người thử nghĩ xem, vì có tồn tại sự khác biệt về không gian và thời gian như thế, [nên] những thiên thể to lớn ấy sau khi ép nhập vào trong tam giới, tuy rằng chúng đã vào đến [nơi] con người rồi, nhưng chúng đã ép nhỏ lại. Dùng khái niệm của con người mà nhận thức, thì chính thể là thu nhỏ lại, nhưng [điều ấy] không tương đương rằng kết cấu bên trong của chúng

đã phát sinh biến đổi. Nếu như kết cấu bên trong chúng không xảy ra biến đổi, mọi người thử nghĩ xem, khi đã tiến nhập vào nơi này, sẽ phát hiện rằng chúng vẫn là không gian rộng lớn như thế. Trong Chính Pháp khi tôi bắt đầu thực hiện, thì là thực hiện tại bên ngoài tam giới, chung quanh [không ở] trong tam giới. Tại sao [thực thi] chung quanh? Nếu như tôi thực hiện bên trong tam giới—dùng lời con người mà giảng—thì tam giới sẽ biến thành tiêu điểm của Chính Pháp vũ trụ, [là] biến đổi hạt nhân, [là] trường liệt biến các tạp tử tại vi quan hơn hơn nữa, [là] chiến trường chính [của] Chính Pháp; hết thấy những biến đổi to lớn của các sinh mệnh và thiên thể to lớn đều phát sinh tại đây, mọi người thử nghĩ xem, tam giới sẽ bị huỷ đến mức không còn gì cả, không có gì cả. Đó là vì sao cần [thực hiện] chung quanh tam giới.

Bắt đầu khai thủy Chính Pháp ở ngoài tam giới, một mạch hướng lên trên, không chỉ theo một tuyến, mà là tứ diện bát phương, vi quan hồng quan đồng thời hướng ra ngoài mà khuếch tán, thực hiện hướng lên trên và thực hiện hướng xuống dưới, bởi vì càng vi quan cũng như càng hồng quan là một khái niệm. Tất cả các chỗ [tôi] đến, đều là theo phương thức siêu việt hết thấy thời gian mà thực hiện. Lên bên trên mà nhìn, thì xung kích to lớn với tốc độ cao như vậy, Thần nếu thấy cũng là chưa từng bao giờ kinh tâm động phách đến thế. Đến đâu thì cũng là hết thấy các thiên thể đều đang băng huỷ trùng tổ, đa số là đang [được] Thiệt giải, có cái bị đào thải. Vừa qua chư vị đã biết thiên văn của Mỹ phát hiện thấy hiện tượng trùng tổ của các tinh hệ tinh cầu; [ấy] là cảnh tượng trùng tổ trong phạm vi

mà con người có thể quan sát được. Bây giờ con người không biết rằng các thời gian của các không gian có cự ly khác nhau tuy rằng khác nhau rất lớn, nhưng đều là ở trong một thời gian to lớn đồng nhất; do chỗ gián cách của các không gian đã hoạch định ra khu vực thời gian khác nhau như thế. Về thực chất là đồng thời xảy ra. Hết thủy đều đang xảy ra một cách kinh tâm động phách như vậy. Năng lượng to lớn đang bùng nổ, trùng tổ; quá trình trùng tổ loại này là to lớn nhất nhỏ bé nhất, vi tế đến mức thật huyền diệu, vi quan đến mức thật tinh mật, phức tạp to lớn [cũng như] các khung thể to lớn, ngay đến cả chư Thần cự đại cũng phải kinh ngạc cảm thán. Dầu vậy, cái thế của Chính Pháp [đang] hoàn thành rất nhanh, chỉ trong nháy mắt là [trôi] qua, thực hiện xong mọi thứ, và cũng là Thiện nhất đẹp nhất. Nhưng, bộ phận bị ép xuống tam giới cùng với bên trên liên đới lại thành một [cá] thể, [và] có quan hệ với nhau; không gian bên trong thể tích to lớn của nó là rộng lớn phi thường. Trước đây tôi từng giảng, những sinh mệnh to lớn ấy từ cấu thành bề mặt của chúng cho đến vi quan của chúng—tức là cự ly trong nội bộ tự thân của chúng—là điều mà một Thần lớn dùng hết một đời cũng không đi xuyên hết được. Một đời của Thần là lâu dài đến nhường nào; nó là lớn đến như vậy. Nhưng trong Chính Pháp thì chỉ trong nháy mắt là đã qua khỏi, mau lẹ phi thường. Vậy nội trong tam giới, dùng nhận thức con người mà xét, thì chúng thu nhỏ ép vô cùng nhỏ hẹp; nhưng thời gian không gian và kết cấu của chúng là cùng dạng với bên trên. Bên trên đi xuyên suốt qua một tầng hết sức rộng lớn, thì bên dưới cũng là tương ứng, dùng thời gian cùng dạng

như thế mới xuyên qua được một tầng hết sức nhỏ. Có quá nhiều các đại khung thiên thể to lớn đã dồn ép vào tam giới, và theo đó các sinh mệnh tiến [nhập] vào tam giới là nhiều không kể xiết. Do vậy, trong Chính Pháp, nhìn thấy bên trên và vi quan của vũ trụ là đang tiến [hành] mau lẹ vô cùng, dùng nhận thức tại mỗi tầng mà so sánh, thì tốc độ còn nhanh hơn cả nổ laser tại tầng ấy; ở đây tôi dùng ngôn ngữ về điều nhanh nhất của con người để hình dung. Bên trên đã được Pháp Chính xong cả một thiên thể to lớn không gì sánh được, nhưng tại nơi con người này, thì giống như mới cạo hết ra một lớp bì mỏng mảnh [bên ngoài]. Mọi người nghe đã hiểu ý tôi [định] nói chưa?

Vì sao trong Chính Pháp thì nội trong tam giới có đột phá tới bề mặt chậm chạp đến như vậy? Chính là vì nguyên nhân ấy. Khi Chính Pháp phản hồi đến nhân gian thì ở vũ trụ nơi bên trên hết thảy các nhân tố và sinh mệnh của vũ trụ đã được thực thi xong hết cả rồi, đã là đồng bộ, là hoàn thành [trong] thời gian đồng nhất. Hoàn [thành] Chính Pháp bên trên, thì tam giới chúng ta nơi đây [mới] đột phá. [Bây giờ] tôi đứng từ một góc độ khác mà giảng, cũng là nói rõ với mọi người, là vì sao khi Chính Pháp bắt đầu tôi không thực hiện trong tam giới. Có một số học viên [thường] nghĩ, ‘Sự phụ không thừa nhận an bài của cự thế lực, vậy vì sao Sự phụ không chỉ trong chớp mắt mà tiêu huỷ cự thế lực đi?’ Sự phụ có thể làm được [việc ấy], lớn hơn nữa cũng làm được; chư vị đã nghĩ chưa? [Nếu] tôi lấy năng lượng to lớn vĩ đại trong Chính Pháp mà điều về tam giới nơi này mà làm, thì giống như lấy bom nguyên tử để đánh muỗi; dùng lực không thích đáng. Nếu như

tôi dùng năng lượng to lớn điều về tam giới thì giống như khai mở trong tam giới một chiến trường; tuy rằng chúng đã nhập vào tam giới rồi, nhưng thể tích to lớn của chúng vẫn ở bên trên, [phần] ép nhập vào chỉ là một bộ phận; khi tôi giải thể và trùng tổ chúng thì bên trên và ngay cả các thể tích lớn hơn cũng sẽ không ngừng bổ sung vào; giải thể chúng một cách liên tục thì chúng sẽ ép nhập vào đây một cách liên tục. Các thiên thể khác cũng lại như thế; các thiên thể được ép nhập vào, tương tự như tiếp sức vậy, sẽ liên tục đến đây. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, các chúng sinh và thiên thể to lớn nhiều vô số đều liên tục liên tục đến đây, thì nơi đây sẽ tạo thành giống như một trường liệt biến của hết thảy các lập tử, tạo thành tối tiêu điểm của vũ trụ. Lực lượng của tôi, cũng là một thứ có thể tích rất to lớn, nếu một lực lượng lớn đến như thế, được dùng vào tại một điểm ấy, thì dù có dùng lực [lớn] cũng không thích hợp, hơn nữa thời gian sẽ kéo ra rất dài; dẫu rằng rốt cuộc có thật sự đột phá hoàn toàn chúng được đi nữa, thực hiện hoàn thành tất cả—mọi người thử nghĩ coi—nhân loại ở nơi đây, trong tam giới này, rồi sẽ [mất hết] không còn gì nữa, trong một trường xung kích to lớn đến như thế thì sẽ không còn tồn tại gì nữa. Đó là một trong những nguyên nhân tôi đã không trực tiếp thực hiện tại nơi này. Ngoài ra vì sao tôi không trực tiếp nhắm thẳng vào các tình huống phát sinh trong tam giới để có những xử lý đặc thù? Vì khi tôi phá trừ chúng, chúng sẽ liên tục đến để cản trở, và cũng sẽ xuất hiện tình huống giống như diễn giải bên trên. Vì vậy trong tam giới xuất hiện vấn đề nghiêm trọng mà không thể ở tại điểm nơi đây mà thực hiện;

Chính Pháp là thực hiện hoàn tất trên chính thể, chứ không thể chỉ coi trọng bên con người; nếu như làm chậm trễ việc cứu độ hết thảy các nhân tố tối hậu của khung thể hồng đại thì sẽ càng nguy hiểm.

Tuy nhiên, trước đây chư vị đã từng nghe, Sư phụ cũng đã giảng cho chư vị, [rằng trong] toàn bộ các việc trong sự kiện Chính Pháp, tôi đã lưu lại một lượng công lớn tại nơi người thường bên này. Đối với việc bảo đảm cho học viên tu luyện và chứng thực Pháp, thì điều ấy không thành vấn đề, hoàn toàn có thể nắm vững được. Nhưng còn có một vấn đề, ấy là tại sao cự thế lực có thể chi phối được? Là vì, hết thảy các sinh mệnh ép nhập vào trong tam giới đều là cự thế lực. Chúng hình thành một tấm chắn; [khi] tôi muốn thực hiện sự việc một cách đặc thù nào đó, chúng liền tập trung lại cản trở. [Khi] tôi nhất quyết muốn làm, thì chúng liền tập trung toàn bộ lực lượng để cản trở.

Trước đây khi tôi tới Hội Sức khoẻ Đông phương tại Trung Quốc; vì để có nhiều người hơn nữa nhận thức Đại Pháp. Tôi đã ra tay trị bệnh cho người ta. Có người mắc nghiệp lực rất lớn, khi tôi trị bệnh cho họ, [thì] cự thế lực không để cho tôi chữa khỏi bệnh cho họ. Có vô số các biện pháp mà cự thế lực dùng đến để cản trở [tôi], có không biết bao nhiêu là Thần do cự thế lực an bài, cứ khăng khăng cản trở tại vị trí có bệnh của cá nhân người ta, chúng biến thành rất nhỏ bé. Có khi đệ tử Đại Pháp thường nhìn thấy trước mắt những sao rất sáng ánh vàng lấp lánh ở đó, chính là [chúng] đó. Chúng biến thành rất nhỏ bé, nhưng mật độ lại rất lớn; chúng tập trung dày đặc [tại đó], cản trở tại đúng chỗ gốc của bệnh. Thực ra chúng không cản trở tôi được,

tôi có thể đánh hạ chúng xuống. Trong Chính Pháp có một [Pháp] lý: tôi xử lý như thế nào, thì [như thế] đều là [chân] chính. Chư vị hãy ghi nhớ cho rõ lời tôi nói: nếu tôi xử lý như thế nào thì đều là đúng đắn, [cái] bị xử lý ấy đều là những [thứ] sai. (vỗ tay) Bởi vì đây là sự ‘tuyển trạch’ của vũ trụ, là sự ‘tuyển trạch’ của tương lai. Tuy nhiên, tôi đã vì trị bệnh cho một cá nhân người thường, mà tôi đã đả hạ những chúng Thần kia, sau khi qua tay tôi đả [hạ] rồi, thì lập tức bị tước bỏ quả vị, bị đánh hạ xuống rồi. Tuy nhiên, vì chúng [muốn] duy hộ [Pháp] lý cũ của vũ trụ; [Pháp] lý của vũ trụ mới thì chúng không nhìn thấy, nên chúng cứ khăng khăng đến chết phải cản trở tại chỗ ấy; bỏ xuống một lô thì lại có một lô khác đến, bổ sung một cách liên tục. Sự phụ không hẳn tâm; tôi không thể vì từ bi với người thường, mà huỷ hại nhiều Thần đến như thế, dẫu sao đi nữa thì chúng [Thần] ấy cũng [là vì] không lý giải được sự kiện Chính Pháp này.

Sự việc tôi giảng là để nói với mọi người, rằng trong Chính Pháp, có rất nhiều sự việc là không phải là [tuỳ] ý của con người, mà là cự thế lực cả [tại] tầng thấp và tầng cao phối hợp thực hiện, chúng dùng mật độ rất lớn của chúng để cản trở. Tôi vừa giảng rồi, tôi có thể xung phá chúng, tôi muốn xung phá là điều động năng lượng to lớn về để thanh trừ chúng một cách triệt để; tuy nhiên, chúng cũng lấy hết thảy các vật chất rất lớn tích đọng tại chỗ ấy, nên tạo thành vấn đề rất khó giải quyết ngay tức thời. Tất nhiên, trong Chính Pháp lần này nếu các học viên thực hiện mọi việc đều chính [đáng] thì không tồn tại vấn đề này. [Cái] công mà tôi lưu tại vũ trụ, khi mà công và năng lượng lưu tại trong

tam giới thực hiện sự việc, [nếu] học viên hành xử không chính, thì cự thế lực sẽ chống đối, sẽ xuất hiện trạng thái trở ngại. Do vậy tôi dặn dò rằng học viên phải tiến bước cho chính, đừng để chúng tìm thấy lý [do] nào cả. Chúng hễ nắm được [chỗ sơ hở nào lớn] thì chúng liền huỷ hoại chư vị. Đặc biệt [là bây giờ] đã đến cuối rồi, chúng đang [cố hết sức]. Khi chúng không tìm được lý [do], thì chúng không dám phá hoại, là vì đó là chúng phạm pháp; chúng cũng hiểu rõ minh bạch [như thế], nên không cần tôi tiêu trừ chúng nữa, mà [Pháp] lý của cự vũ trụ tiêu trừ chúng, là vì chúng là cự sinh mệnh nên tuyệt đối phải lấy việc duy hộ [Pháp] lý nguyên lai làm căn bản.

Như vậy giảng đến đây, tôi nói về một vấn đề khác: tình huống của Sư phụ là gì. Tôi vừa giảng cho chư vị rồi, nhân tố tối hậu của thiên thể vũ trụ—khi tôi [đi] chung quanh tam giới—chúng đã thừa cơ nhập vào. Vì thế chúng đã đối với ngay cả nhục thân bề mặt của tôi và Thần thể cũng như công to lớn bên kia của tôi, cũng bị rất nhiều các sinh mệnh to lớn vốn chưa hoàn tất Chính Pháp hình thành một loại gián cách. Loại gián cách này không giống như khái niệm [phân cách] mà chúng ta vẫn nghĩ là đặt một cái gì đó vào để phân khai ra; không phải là như thế; nó là từ trong hết thảy các vi quan; nhìn [ngoài] thì thật giống như dung hợp trong hết thảy các gián cách, nhưng chúng có tầng và cảnh giới của mình, và cũng không lẫn đồng với các lập tử thấp hơn tầng của chúng. Tuy nhiên, vì [không] gian giữa lập tử và lập tử có cự li khác nhau lớn nhỏ [nhiều đến đâu] là ở chỗ tồn tại của không gian và thời gian; còn rất nhiều thiên thể to lớn ở tầng tối cao kia khi tiến

nhập vào chỗ gián cách của hết thấy các lạp tử trong tam giới thì cũng thay đổi cự ly không gian và thời gian dài ngắn so với nguyên có ban đầu; thời gian và không gian bị tăng lên vô số lần, do đó chúng hình thành một loại tấm chắn [là] không gian thật xa xôi và thời gian thật kéo dài chậm lại có sự sai biệt rất lớn; điều ấy tạo thành một loại [tình huống] là cự thế lực có thể ở trong tấm chắn đó mà bảo hộ cho những sự việc chúng muốn làm.

Tôi nói cho mọi người hay, chúng can nhiễu con người, can nhiễu tư tưởng của con người, không chỉ ở ngoài bề mặt, [mà] chúng còn có thể xuyên qua thân thể của con người. Khi các nhân tố cao tầng ức chế bề mặt của con người, thì các Thần của cự thế lực có thể được bảo hộ mà xuyên vào thân thể của người thường. Từ một phương diện khác mà giảng, bề mặt thân thể con người của chúng ta nếu dùng mắt người thường mà nhìn, thì hình [thể] con người và tổ chức lớp da là rất nhỏ mịn; [nhưng] khi dùng kính hiển vi phóng đại lên nhiều lần để nhìn thân thể, thì phát hiện rằng giữa lạp tử và lạp tử cấu thành nên thân thể ấy đều như những hạt cát rất thô, rất rời rạc có khoảng cách. Nếu con người có kỹ thuật phóng đại lên nữa, thì khoảng cách rời rạc sẽ lớn lên ghê lắm. [Tại] khái niệm vi quan hơn nữa [thì] các lạp tử cách nhau quả thực rất xa, giống như cự ly không gian giữa phân tử và tinh cầu. Cự ly to lớn nhường ấy; các chúng sinh cấu thành từ lạp tử tại vi quan hơn nữa [có thể] tùy tiện xuyên qua vật chất một cách rất tự nhiên, đúng không? Do vậy có những lúc, thì lạp tử chúng liền chui vào bề mặt của con người, về mặt mà nhìn thì vẫn là người ấy, tại vi

quan thì vẫn là người ấy, nhưng tại trung gian đã có một sinh mệnh khác tiến vào.

Giảng tới đây tôi bảo chư vị rằng, chư vị không [bị] vấn đề ấy; bộ phận đã tu [xong] đều [được] tôi phong kín lại cho chư vị rồi. Nếu đệ tử Đại Pháp hành xử một cách [chân] chính, thì bề mặt chưa tu xong sẽ hoàn toàn không dám tiến vào; một là sinh mệnh của cựu vũ trụ cũng không dám làm loạn Pháp của cựu vũ trụ, hai là chư vị có Sư phụ [và] có Thần hộ Pháp; nếu con người bề mặt của chư vị có tâm chấp trước chưa bỏ, thì Sư phụ và Thần hộ Pháp sẽ khó làm việc. Còn nếu chính niệm mạnh mẽ, thì Sư phụ và Thần hộ Pháp đều có thể vì chư vị mà làm.

Tình huống của tôi thì không phải là một sinh mệnh bình thường có thể tưởng tượng ra được. Tại Chính Pháp thì trong thân thể của Sư phụ đã thu nhập hết thủy mệnh của chúng sinh và mệnh của các nhân tố trong vũ trụ. Một là vì sự an toàn của Chính Pháp, thì mệnh của tất cả chúng sinh đều ở tôi cả, không ai làm được cái việc uy hiếp đối với vũ trụ; hai là không để cho bất kể sinh mệnh hay các chủng nhân tố nào trốn khỏi Chính Pháp được; ba là trong Chính Pháp [cần] bảo hộ mệnh của chúng. Do vậy toàn thân Sư phụ đều là các hình tượng của sinh mệnh các loại to nhỏ tại các tầng khác nhau cũng như Đạo Phật Thần, trong đó có cả con người; có to có nhỏ; tuy nhiên chúng không can nhiễu đến Sư phụ, không gây ra tác dụng gì, mà là tôi đã thu mệnh của các chúng sinh vào. Một số dùng mắt người thường có thể nhìn thấy, thiên mục của học viên đều có thể nhìn thấy; trước đây tôi không giảng. Một

số học viên mà tâm tính có vấn đề sau khi thấy liền suy tưởng hỗn loạn.

Tôi từng giảng rằng tu luyện của trạng thái khác nhau sẽ cấp cho chư vị tạo thành tình huống tu luyện của trạng thái khác nhau. [Học viên] thiên mục không khai mở là ngộ trên Pháp lý; còn thiên mục khai mở sẽ có việc là giả tượng đến can nhiễu. Để khảo nghiệm các học viên nào có thể nhìn thấy [bằng thiên mục], thì trong quá khứ cự thế lực tối cao tối hậu vốn chưa được [qua] Chính Pháp hoàn tất [đã] để cho cự thế lực tại tầng thấp thực thi những điều xấu trong không gian và thời gian vốn đã được kéo dài ra. Biện pháp ấy của chúng trong [thời kỳ] Chính Pháp là có tội, làm dao động chính tín và chính niệm của các đệ tử Đại Pháp một cách nghiêm trọng.

Nhưng chư vị cần vĩnh viễn nhớ kỹ một điểm: bất kể là ai can nhiễu, ấy đều là tạm thời, đều là giả tượng, đều không phải chủ thể, đều chỉ giống như sự lưu thông của không khí mà thôi. Trong không gian thì ở đâu cũng có các chủng nhân tố vật chất và sinh mệnh, nhiều không thể tính hết; chúng có [loại] hữu hình tượng, [loại] không hữu hình tượng, chúng chính là các sinh mệnh tại không gian vi quan và các không gian khác nhau. Trước khi Chính Pháp hoàn tất, thì các Thần tại vi quan trong vũ trụ, đều tồn tại một cách cùng thời gian cùng nơi chỗ trong các không gian của bản thân; [chúng] có dừng lại ở chỗ đó [cũng vậy], hoặc như chúng không dừng lại tại chỗ đó [cũng vậy], thì chỉ là một khái niệm. Tồn tại tự nhiên như vậy thì các nhân tố hữu hình hay vô hình đều không có ảnh hưởng gì đến chư vị; đệ tử

Đại Pháp nào ‘chính niệm chính hành’ thì không [bị] ai thao túng được hết.

Tôi bảo cho chư vị hay, nhân tố và các sinh mệnh cao tầng to lớn của cự thế lực thì giống như tại bề mặt chỗ gián cách của tôi; tuy như thế, nhưng chúng vĩnh viễn không tách mở được [phần] vi quan hơn của tôi, bởi vì bất kể sinh mệnh nào thì cũng không xuyên qua tôi được. (vỗ tay) Đều là [điều] chúng không thấy được, đều là [điều] mà chúng sinh trong vũ trụ mãi mãi không thấy được; chỉ có bản thân tôi có thể nắm vững được thôi. Tức là, hiện tượng được giải nói vừa rồi đã tạo thành cho con người loại [cảm] giác sai, gây ra nhận thức sai; hôm nay tôi nói cho mọi người rằng ấy là sự việc gì.

[Tôi] nói với chư vị, hiện nay chư vị dùng tròng mắt thịt của con người mà nhìn tôi, [thì cái] tôi bề mặt nhất này chính là tôi Lý Hồng Chí; chư vị nhìn thấy ở bên kia là Phật thể của tôi, còn chư vị thấy tôi ở phần bề mặt nhất này đây, chính là chủ thể tôi Lý Hồng Chí. (vỗ tay) Tại sao; tại vì tôi [muốn] thực thi sự việc này, sao cho chúng sinh được cứu độ, nên tôi đã đến tầng thấp nhất. (vỗ tay) Do vậy chư vị chớ quan tâm rằng chư vị nhìn thấy gì, dấu đó là nhìn thấy Pháp thân của tôi, nhìn thấy công thân của tôi, nhìn thấy một bộ phận nào đó tại tầng cao của thân thể của tôi; chư vị [cũng] không được khởi sinh ra tâm nào cả; [chúng] đều là [theo] chủ thể tại bề mặt này của tôi mà tồn tại. Tôi tại đây phần bộ da con người bề mặt nhất này chính là phần chủ thể chính. (vỗ tay) Tuy nhiên, vì Sư phụ ở nơi người thường, để có thể sinh sống tại nơi này, thì cũng cần phù hợp với [đạo] lý của con người thế nhân; nếu không, người ta

sẽ coi tôi kỳ quái lắm. Cựu thế lực muốn thao túng tôi ở đây một số [việc], nên đã không ngừng làm một số việc xấu. Để không ảnh hưởng đến chính niệm của các đệ tử Đại Pháp, thì ngoại trừ mệnh của các chúng sinh của vũ trụ đều thu vào ở tôi, thì tôi ở tại nơi đây không dùng đến các nhân tố ngoại lai. Tất cả [hình tượng] giả của tôi trong vũ trụ đều là do cựu thế lực tạo ra với mục đích [nào đó]; làm như thế là mắc tội, bất kể là để có tác dụng chính diện hay tác dụng phản diện. Tôi nghĩ rằng về vấn đề này tôi giảng cho chư vị vậy là thấu đáo rồi.

Tuy tôi đã đến nơi này, [nhưng] không ai nhìn thấy được là rốt cuộc tôi có vi quan đến đâu; họ chỉ có thể nhìn thấy thân thể con người, bộ phận các tạp tử bề mặt nhất. Trong vũ trụ mỗi một vật thể, mỗi một thứ, đều là cấu thành từ các tạp tử của từng tầng từng tầng khác nhau cho đến tận bề mặt; như vậy, Thần đều có thể nhìn thấy, tra cứu ra được gốc của nó, tra ra căn nguyên của nó, cũng giống như một con đường, từng điểm từng điểm lần ra, mãi cho tới [chỗ] mà nó từ đó đến; tôi từ trong đến, từ ngoài đến, từ không có gì cả đến, hình thành nên là có, xuất hiện tại đỉnh của thượng khung, rồi lại từ đó từng bước từng bước [giáng] hạ xuống đến [nơi] bề mặt nhất của tam giới; không có sinh mệnh nào biết tôi là ai.

Quá khứ còn có một loại tình huống. Cựu thế lực, trong việc Chính Pháp của tôi, chúng đã thực hiện rất nhiều chuyện, rất nhiều việc. Chúng không chỉ an bài một số sự việc kia đâu, mà chúng còn muốn những sinh mệnh to lớn của vũ trụ nào mà không tham dự vào Chính Pháp vũ trụ cũng sẽ thấy được những [việc] của chúng; do vậy chúng gắng sức mong muốn rằng sẽ thực

hiện cho thật xảo diệu. Chúng lợi dụng một số vật chất của tôi, hoặc một số công [của tôi], [dưới] tác dụng của chúng, [để] tạo thành hình tượng của Sư phụ, là hình tượng Phật. Trước đây tôi không giảng cho chư vị, để tránh tạo thành hỗn loạn nơi chư vị. Còn một nguyên nhân nữa, chính là vì mục đích của chúng không phải để phá hoại; dùng lời [lẽ] của chúng mà giảng, thì là muốn có tác dụng giúp đỡ tôi một cách chính diện. [Trên thực tế] an bài ấy của cự thể lực có hai bộ phận, một bộ phận là có tác dụng phản diện, một bộ phận là có tác dụng chính diện. Trong chúng có một số tiến nhập vào trong [thân] thể học viên thực hiện một số việc, trong [trường hợp] cực kỳ cá biệt liền xuất hiện tình huống như thế này. Những ai có thể nhìn thấy tình huống ấy liền nói: ‘Ái chà, ngài là Sư phụ!’ Rồi liền coi họ là Sư phụ. Nhưng chúng không phải là do tôi an bài, nói một cách nghiêm khắc thì không phải là tôi, và tôi cũng không thừa nhận chúng; bởi vì chúng là do cự thể lực an bài. Bản thân đó cũng là biểu hiện của việc vũ trụ [đã] bại hoại. Hễ khi có người nhìn thấy, liền tạo cho học viên nhận thức sai về chính niệm, phá hoại nghiêm trọng chính tín chính niệm của học viên; khi ấy cần nhất định tiêu huỷ chúng; nay [chúng] đều đã bị đả nhập địa ngục. Hôm nay tôi nêu ra vấn đề này, cũng là để nói với chư vị, là trong chúng ta có một số học viên cá biệt, chư vị nhất định không được vì thế mà rơi rớt xuống. Đây không phải chuyện đùa đâu, có người đã một chân bước hụt ra ngoài không trung rồi đó, đã có điểm không còn lý trí nữa; rất cá biệt, cần hết sức chú ý.

Tôi vừa giảng một chút về tình huống của mình. Còn một vấn đề nữa, chính là trong một số học viên cá

biệt gần đây đã xuất hiện trạng thái không đúng đắn; vấn đề cũng rất nghiêm trọng. Cũng là vì nhiều nguyên nhân tạo thành [như thế]. Trong ấy có một nguyên nhân chủ yếu, mọi người đề cao tăng lên rồi, Sư phụ đã giảng về quả vị chư vị sẽ thành tựu, dũng khí cũng theo thể tăng lên, cảm thấy bản thân cứng cõi hơn lên; tôi chỉ có thể dùng ngôn ngữ rất thấp của con người để hình dung, bởi vì không có ngôn ngữ thích đáng để hình dung. Do vậy có người đề xuất: ‘Chúng ta không cần tôn trọng Sư phụ nữa, chúng ta chỉ cần tuân theo Pháp là được rồi. Dĩ Pháp vi Sư.’

Tất nhiên tôi bảo chư vị ‘dĩ Pháp vi Sư’, điều ấy không sai; nhưng tôi bảo chư vị ‘dĩ Pháp vi Sư’ là có mục đích gì? Điều ấy là nghĩa làm sao? Mọi người đã biết, tôi có 100 triệu đồ đệ Đại Pháp; [nếu] mỗi đệ tử đều do tự thân tôi chủ thể đến bảo ban chư vị tu thể nào, [rồi] coi sóc chư vị, mỗi người chư vị gặp vấn đề đều trực tiếp hỏi tôi, diễn hoá công của mỗi người chư vị và viên mãn của thế giới chư vị, việc tiêu nghiệp của chư vị, hết thảy mọi thứ của chư vị đều do chủ thể của tôi đến thực hiện, [nếu thế] mọi người thử nghĩ xem, điều ấy là không thực hiện được; bởi vì trước khi có Pháp Chính Nhân Gian thanh trừ đi chướng ngại cuối cùng, thì điều ấy không được. Có nhiều học viên như thế không gặp [mặt] tôi thì hỏi tu luyện như thế nào đây? Có Pháp ở đây, vì thế tôi mới bảo chư vị cần phải ‘dĩ Pháp vi Sư’; đó là mục đích căn bản. Tôi còn bảo chư vị, rằng bộ Pháp này có lực lượng rất lớn; tôi lấy năng lượng rất to lớn của mình, dung tiến vào trong bộ Pháp này; do đó bộ Pháp này có thể thực hiện bất kỳ sự việc gì cho chư vị. (*ngung một lát, vỗ tay*) Còn có học viên,

giống như tôi đã giảng ở trên về tình huống của mình, [một số] học viên cá biệt không hiểu rõ đã vì thế mà bất kính với Sư phụ; [đã] bắt đầu đàm luận [rằng] Pháp cao đến đâu, [rằng] tôi hiện là Sư phụ như thế nào. Bộ Pháp này có thể tạo thành vô lượng các Vương, các Chủ của hết thảy các đại khung to lớn; Nó là điều đảm bảo cho sự tồn tại của hết thảy các sinh mệnh và các chủng nhân tố của vũ trụ, trong đó bao gồm cả các [cá nhân] chư vị thật nhỏ bé. Tất nhiên, đối với học viên mà giảng, thì không phải là tôi không [cho phép] chư vị nói [về đề tài này]; đây là nói rằng trong những lời ấy của chư vị thì tôi nhìn thấy tâm của chư vị và [khuyन्ह] hướng thật đáng sợ mà chư vị đang theo; ngoài ra thực tại mà chư vị nhìn thấy là thấp lểm lểm; có những cái hoàn toàn không phải là chư vị nhận thức ra, [mà] nhiều cái đều là chính niệm bất chính mà xuất hiện ra giả tượng.

Tôi vừa nói một câu, [rằng] các tầng của vũ trụ dường như là vô lượng vô biên; tuy nhiên dưới tác dụng tại tầng tối cao, thì đều có biểu hiện tại từng tầng khác nhau tại tất cả vô lượng vô biên các tầng thấp hơn nó mãi cho đến [tầng] con người. Mọi người nghĩ xem, biểu hiện ấy sẽ phức tạp nhường nào, to lớn nhường nào. Biểu hiện tại tầng nào thì đều là [Pháp] lý của một tầng ấy; đều là triển hiện trong [Pháp] lý của tầng ấy; tuy nhiên cảnh tượng mà chư vị nhìn thấy tại tầng nào thì cũng đều không phải là tối căn bản.

Tôi [đã] để cho rất nhiều học viên nhìn thấy được một số hiện tượng trong Chính Pháp có biểu hiện tại các tầng khác nhau; [ấy] là để tăng cường tín tâm vào Chính Pháp của mọi người, để chư vị học Pháp cho tốt, tăng cường tín tâm tinh tấn tu luyện, tăng cường

tín tâm giảng thanh chân tướng và tín tâm phát chính niệm. Tuy nhiên chư vị nhất quyết không được lấy những hiện tượng trong một số tầng rất thấp, [tầng] thấp nhất trong vô lượng vô biên các tầng, [rồi] coi đó là tình huống căn bản của Chính Pháp; bởi vì hết thảy [mọi thứ] trong Chính Pháp đều có biểu hiện một cách thực tại và khác nhau trong mỗi từng tầng một.

Chư vị biết chăng? Chỉ đơn giản là về một vấn đề tu luyện; tại tầng thấp của vũ trụ là rất phức tạp, [nhưng] lên đến tầng trên thì đơn giản; không có khái niệm ‘tu luyện’, chỉ có khái niệm ‘tiêu bỏ nghiệp lực’; lên đến tầng cao hơn mà giảng [thì] hết thảy khó nạn ấy chỉ là để trải con đường lên trên thiên thượng mà thôi; còn lên tầng cao hơn nữa thì hỏi tiêu nghiệp là gì, chịu khổ là gì, tu luyện là gì; đều không có những khái niệm ấy; chỉ là ‘tuyển trạch’! Trên tầng cao của vũ trụ chính là một [Pháp] lý ấy; xét xem ai [thích hợp] thì chọn lấy [vị ấy]; đó là [Pháp] lý. ‘Tu luyện’ ư? Chúng tôi không an bài tu luyện. Tu luyện là gì vậy? Chúng tôi muốn ‘tẩy tịnh’ nó; tẩy tịnh từng bước từng bước một lên trên; chính là ‘tẩy tịnh’! Nhưng biểu hiện tại các tầng khác nhau, thì sẽ trở thành ‘mở đường’, ‘khó nạn’, ‘chịu khổ’, ‘tiêu nghiệp’, ‘tu luyện’, v. v, tu thế này, luyện thế kia.

Khi tôi giảng về vấn đề này, tôi cũng giảng xuất ra một [Pháp] lý rất lớn. Thực ra, [trong] vũ trụ này, chúng sinh không biết tôi là ai thì cũng không sao cả, không quan trọng. Nhưng có một điểm phải [hiểu] thật rõ, đó là, tôi đang Chính Pháp; bất kể tôi là ai, tôi đang Chính Pháp. Tôi đã từng giảng cho cự thế lực: Người không biết ta là ai, người có thể không tin rằng ta là ai, [như thế] cũng không phải là các người phạm tội. Tuy

nhiên ta muốn đến đâu—theo khái niệm của các người thì ta [đang] tu luyện—ta sẽ thành tựu điều gì, thì các người [đều] biết. Xoay lại mà xét những việc mà các người đã làm, chẳng phải các người đã phạm tội là gì? Còn nữa, lên đến tầng cao hơn nữa mà giảng, [cái khái niệm] ‘muốn thành tựu điều gì đó’, cái khái niệm ấy không hề có; đây là sự ‘tuyển trạch’ của vũ trụ. Hết thấy những gì mà tôi thực hiện hôm nay trong Chính Pháp, hết thấy những gì mà tôi muốn—nói thẳng ra—chính là sự ‘tuyển trạch’ của vũ trụ tương lai, chính là những gì cần cho vũ trụ tương lai. (vỗ tay) Là sinh mệnh của cưu vũ trụ, bao gồm hết thấy các nhân tố sinh mệnh, thì trong sự kiện Chính Pháp này, trong sự tuyển trạch của tôi, thì tất cả các sinh mệnh đều chiếu theo điều tôi tuyển trạch mà viên dung nó, chọn ra biện pháp tốt nhất của chư vị, không phải là để biến đổi những gì mà tôi muốn, mà là chiếu theo [lời] mà tôi nói để rồi viên dung nó; đấy là Thiện niệm to lớn nhất của các sinh mệnh trong vũ trụ. (vỗ tay) Tuy nhiên cưu thể lực không thực hiện như vậy, chúng lấy sự tuyển trạch của chúng làm gốc rễ, và [nhìn nhận] rằng hết thấy những gì mà tôi thực hiện là cần phải viên dung với hết thấy những gì mà chúng muốn. Tôi không nghĩ [sẽ] định tội quá lớn cho chúng, bây giờ tôi không muốn nói là tội danh gì. Tuy nhiên điều ấy hoàn toàn sai, tuyệt đối không được làm như thế.

Những Pháp mà tôi vừa giảng đều là giảng một vấn đề. Làm Sư phụ, từ nội tâm mà giảng, thì chư vị đối với tôi có tôn kính hay không tôn kính, tôi hoàn toàn không để ý. Hồi tôi mới độ chư vị, có rất nhiều người [còn] lãng mạ tôi; trong khi nghe giảng bài thậm chí còn có

người [lãng] mạ tôi trong khi nghe giảng. Tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn độ chư vị thành [công]. (vỗ tay) Tức là, chư vị đối [xử] với Sư phụ như thế nào, thì trong tâm Sư phụ cũng hoàn toàn không quan tâm; tôi cũng không hề bị nhân tố tại bất kể tầng nào trong vũ trụ làm dao động. Tuy nhiên, có một vấn đề, ấy là nếu chư vị không tôn kính đối với Sư phụ, thì chiếu theo [Pháp] lý của vũ trụ thì đó là sai; như thế cự thế lực sẽ vì vậy dúi vào chỗ sơ hở để huỷ hại chư vị; chúng đã tìm được lý do lớn nhất để huỷ hại chư vị; bởi vì chúng nhìn thấy được toàn bộ quá trình tôi độ chư vị.

Nhân loại hôm nay, thực ra nếu không phải vì để Chính Pháp, thì từ lâu đã bị huỷ hại rồi; tiêu chuẩn tư tưởng của nhân loại đã ở trong địa ngục rồi; chính vì Chính Pháp, tôi đã chuộc tội của hết thảy chúng sinh trong tam giới. (vỗ tay) Như vậy mọi người nghĩ xem, là học viên của tôi mà bàn luận, thì tôi ngay từ ban đầu là đã giống như vớt chư vị từ địa ngục lên. (vỗ tay) Tôi đã thực sự gánh chịu những tội [lỗi] mà chư vị đã phạm phải trong hàng trăm nghìn năm; không chỉ như thế, tôi còn vì thế mà độ chư vị thành Thần. Trong quá trình này, tôi đã vì chư vị mà lao tâm khổ [trí], đồng thời, vì chư vị cần [trở] thành Thần cao đến như thế, tôi cần phải cấp cho chư vị vinh diệu của Thần cao đến như thế cùng với phúc phận mà chư vị cần có tại tầng cao đến như thế. (vỗ tay) Từ thuở khai thiên tịch địa chưa hề có Thần nào dám thực hiện như vậy, và từ xưa đến nay cũng chưa hề có sự việc ấy.

Tuy rằng cự thế lực chi phối sự kiện này, muốn chiếu theo chúng mà thực hiện, [nhưng] chư vị có biết chăng? Hết thảy các sinh mệnh cự thế lực đều

bội phục tôi đến mức ‘ngũ thể đầu địa’! (*vỗ tay*) Tuy rằng chúng gây ra một số chướng ngại cho Chính Pháp của tôi, nhưng chúng xưa nay không hề trực tiếp phạm điều xấu đối với tôi, ấy là vì chúng tôn kính tôi. (*vỗ tay, lại vỗ tay*) Do vậy đối với một số học viên của chúng ta, nhất thời hồ đồ, tâm thái không chính, chư vị thử nghĩ xem, hễ một khi chư vị bất kính đối với tôi, thì cụ thể lực sẽ hạ thủ tàn độc, chúng cho rằng người ấy quá xấu xa. Tất nhiên, chúng nhất quyết không lập tức tiêu diệt chư vị; chúng sẽ ‘dẫn dắt’ chư vị, để chư vị càng ngày càng thấy nhiều giả tượng, làm cho tâm của chư vị càng ngày càng bất chính, làm cho tâm của chư vị đối với Sư phụ biến thành [tà] ma, dẫn chư vị theo đường tà; từ đó làm cho chư vị phạm phải tội lớn.

Chư vị đã biết trong Chính Pháp tôi đã có bốn [ý] thực hiện theo nguyên tắc nào không? Tôi không tính không nhớ gì đến hết thấy các tội của chúng sinh trong quá khứ! (*vỗ tay*) Chỉ xét thái độ của chúng sinh đối với Chính Pháp trong lần Chính Pháp này! (*vỗ tay*) Cửa nào tôi cũng đã mở rộng hết cả; trong quá khứ tôi đã giảng cho chư vị rồi, [nếu] mỗi một điểm là thái độ đối với Chính Pháp mà tôi cũng không xét, thì Pháp mới, vũ trụ mới sẽ không có gì; do vậy thái độ đối với Chính Pháp là cực kỳ trọng yếu. Khi mà chư vị thật sự phạm phải điểm này, thì lúc cụ thể lực tiêu huỷ chư vị thì tôi cũng không có thể còn lời nào mà nói được.

Khi chư vị bất kính đối với Sư phụ, chư vị có biết tôi nghĩ như thế nào không? Tôi hoàn toàn không quan tâm. Hiện nay chư vị có biết tôi là ai không? Chư vị biết được tướng mạo con người bề mặt của tôi, [hình tướng] ở bên kia hiển hiện cho chư vị cũng là hình

tượng trong vũ trụ; chư vị tương lai không biết được rằng về căn bản tôi là ai. Bất kể sinh mệnh nào của vũ trụ đều không biết được căn bản của tôi là ai. Chư vị đối xử tốt hay xấu đối với tôi, tôi hoàn toàn không quan tâm; tuy nhiên, cự thế lực [sẽ] ở trong một nạn mà huỷ hại chư vị. Phải hết sức chú ý!

Giảng tới đây, tôi nói thêm một chút với mọi người về những gì tôi bảo mọi người thực hiện. Mọi người đã thấy rồi, chúng ta khi giảng thanh chân tướng, khi phát chính niệm, và việc tu luyện cá nhân của chư vị, ba việc ấy, đó cũng là ba việc trọng yếu nhất mà các đệ tử Đại Pháp cần phải làm hiện nay. Việc giảng chân tướng ấy, từ bề mặt tại [đạo] lý ở tầng con người mà xét, thì chính là vạch trần cuộc bức hại tà ác này; còn phát chính niệm, ấy là thanh trừ một số sinh mệnh không thể cứu được nữa và dơ bẩn nhất [đang] bức hại các đệ tử Đại Pháp; nhưng từ [đạo] lý cao hơn một chút mà xét, thì chủ ý thật sự của giảng thanh chân tướng là cứu vãn chúng sinh, để nhân loại tránh khỏi bị đào thải. Cự thế lực dùng các sinh mệnh tà ác để hành ác đối với các đệ tử Đại Pháp, một là để tạo ra các khảo nghiệm, hai là để tôi thanh lý những đồ rác rưởi vốn [có] từ trong vũ trụ. Nhưng các đệ tử Đại Pháp phát chính niệm là phủ định từ căn bản những an bài của cự thế lực, thanh trừ bức hại của tà ác. Tôi bảo mọi người rằng, hết thấy những gì chư vị làm đó, trên thực chất đều là thực hiện cho bản thân chư vị, chứ không phải có chút gì là thực hiện cho tôi. Đồng thời tôi cũng nói với chư vị rằng, kể từ ngày chư vị bắt đầu tu luyện tiến bước lên cho đến tận hôm nay, những điều gì tôi bảo chư vị làm, thì không có chút gì là làm cho ai khác

đâu. Sự tu luyện của chư vị có thể mang đến cho nhân loại và xã hội nhân loại những điều tốt đẹp, trong tu luyện có thể giúp cho việc tương hỗ giữa các đệ tử Đại Pháp trở nên thành thực, có thể giảm nhẹ áp lực và tổn thất của bức hại tà ác cho các đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại; [nhưng] những điều ấy đều là phần phụ theo. Hết thấy những gì chư vị làm, mục đích chân chính là cho sự thành công của chư vị. Tương lai chư vị xoay đầu lại nhìn. Chư vị hiện nay không ai cần nói là tôi vĩ đại, tôi là Sư phụ [tuyệt vời] như thế nào; tương lai chư vị xoay đầu lại nhìn, [sẽ thấy] hết thấy những gì tôi làm đều là để khai sáng cho chư vị. (*vỗ tay*)

Hãy làm cho tốt những điều cần làm, cơ duyên khó được lắm. Hãy biết trân quý tất cả, không có lần thứ hai đâu. Khởi bất kể tâm nào cũng có thể làm chư vị huỷ hoại giữa chừng! Đừng có nghĩ tâm nào hết, chính là đừng có chấp trước nào hết; chư vị cần thực hiện những gì mà chư vị—các đệ tử Đại Pháp—cần làm. Hết thấy những gì thật tốt đẹp, vĩ đại nhất, huy hoàng nhất đều đang đợi chư vị! (*vỗ tay*)

Sáng nay tôi giảng vậy thôi. Nếu như tôi không đi, thì tôi định rằng chiều nay sẽ giải đáp các câu hỏi cho chư vị. (*vỗ tay hồi lâu*)

Tôi giảng đến vậy thôi, cảm ơn tất cả. (*vỗ tay*)

Hồi tưởng lại, [việc tôi] ngồi tiếp để giải đáp các câu hỏi cho mọi người ở Pháp hội ấy, dường như từ 20 tháng Bảy 1999 trở đi là vẫn chưa làm, phải vậy không? (*vỗ tay nhiệt liệt*) (*Đệ tử: Đúng vậy.*) Vậy thì hôm nay tôi sẽ dành riêng [thời gian này] để giải đáp câu hỏi cho mọi người. Chư vị cảm thấy những sự việc mà chư vị một thời gian lâu trong tu luyện cá nhân,

hoặc trong chứng thực Đại Pháp, hoặc chư vị gặp phải nhưng không giải được, thì đều có thể đưa lên. Thời gian có hạn, không nhất định giải đáp cho từng người, tuy nhiên Sư phụ giải đáp cho chư vị nhiều nhất có thể.

Đệ tử: Kính chào Sư phụ, con thay mặt toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Thẩm Dương, xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Tình huống của học viên trong nước [Trung Quốc] tôi đều biết cả.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Thành Đô xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ. (vỗ tay) Cho phép con thay mặt các đệ tử Đại Pháp ở Thượng Hải xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Chúng ta bỏ qua những lời chúc vấn an nhé, vì những lời chúc vấn an đăng trên Minh Huệ Net ấy, Sư phụ đều đọc rồi. (vỗ tay)

Đệ tử: [Trong] công tác chúng con thường tiếp xúc một số quan chức cao cấp của chính phủ Trung Quốc, làm thế nào giảng thanh chân tướng cho họ tốt hơn nữa?

Sư phụ: Kỳ thực làm cụ thể thế nào, thì chư vị đều đã làm rồi, ở thực tiễn chư vị làm được cũng đã tốt lắm. Làm được tốt hay không tốt, đó là việc của đệ tử Đại Pháp, người đời họ muốn lựa chọn gì, thì đó là vấn đề của họ. Nhưng trong cứu độ chúng sinh thì dù chư vị làm như thế nào, thực ra vẫn có một lô các sinh mệnh, là không cứu được đâu. Chư vị khi giảng chân tướng, khi gọi điện thoại về trong nước [Trung Quốc], khi lên mạng Internet, sẽ đụng phải những người mà hoàn toàn không cứu được nữa, tuy nhiên không được vì

thế mà bị ảnh hưởng gì cả, gắng sức cứu độ càng nhiều càng tốt những ai có thể cứu độ.

Khi giảng chân tướng đùng quản thân phận của họ thế nào, đùng có tâm gì, họ trước tiên là con người, họ đều có một cơ hội lựa chọn vì tương lai của mình. Dầu họ làm công tác gì, thì trước hết họ cần là có thể có được tương lai, đó là điều trọng yếu số một của con người. Trong giảng chân tướng, khi xúc động [được] vấn đề căn bản của người ta, đồng thời khi cảm thấy được đệ tử Đại Pháp thật sự đang cứu họ, tôi nghĩ rằng phía minh bạch của người ta sẽ biểu hiện ra.

Người Trung Quốc ở ngoại quốc có hàng nghìn vạn mối liên hệ với Trung Quốc, bạn bè thân thích đều ở Trung Quốc, có rất nhiều người thường xuyên qua lại. Họ thấy được hình thế của Đại Pháp trên quốc tế rồi sẽ về nói cho [người] trong nước, về nói cho thân nhân và bè bạn của họ, họ chính là kênh truyền tin sống. Dù họ nhận thức nhiều ít đến đâu về Đại Pháp, có hiểu giải hay không, họ đều sẽ về và nói đến hình thế này. Nhất là những quan chức chính phủ kia, chur vị chớ nhìn vào địa vị của họ là thế này thế kia, những năm đó khi Sư phụ truyền bộ Pháp này, [tôi] cũng là chỉ nhìn con người, không nhìn vào địa vị của họ tại xã hội, không nhìn vào hình thức tổ chức đoàn thể, cũng không phân biệt công tác sang hèn, không nhìn vào gì hết, chỉ nhìn ‘nhân tâm’. Chur vị đùng xem họ như quan chức cao cấp gì đó, [mà] chur vị là đang cứu mạng họ. Kia đều chỉ là công tác nơi con người này mà thôi, hôm nay người ta bảo họ làm thì họ là quan chức, ngày mai người ta không để họ làm thì họ không là gì cả, vì thế độ nhân, cứu người là không nhìn những thứ đó.

Đệ tử: Vì sao cựu thế lực trong vũ trụ đã an bài ở thế gian hai loại hệ thống xã hội khác hẳn nhau?

Sư phụ: Vấn đề này hễ bàn [luận] tới là sẽ rất lớn, tôi có thể từ một góc độ mà nói đơn giản một chút cho mọi người. Như mọi người biết, 2000 năm trước đế quốc La Mã rất lớn mạnh, kỳ thực bất kể dân tộc nào mà có thể xưng hùng ở thế giới này thì đều là Thần trao vinh dự cho họ, tuy nhiên, nếu họ vì thế mà bức hại Thần, thì Thần sẽ thu hồi vinh dự và còn nghiêm khắc trừng phạt họ. Do vậy trong lịch sử cựu thế lực vì để lưu lại chứng kiến cho Chính Pháp trong tương lai, cũng vì để [giáo] đồ Cơ Đốc bấy giờ có thể tiêu trừ nghiệp lực thông qua ma nạn, kiến lập uy đức thành Thần, lưu lại văn hoá ấy, nên chúng đã chọn một người tên là Nero lên làm vua La Mã, làm bại hoại đạo đức con người, làm ra nhiều việc xấu xa ngu ngốc, hơn nữa làm ra việc ác lớn nhất là bức hại [tín] đồ Cơ Đốc, từ đó khiến đế quốc La Mã cường thịnh bị suy bại.

Như vậy đối với đồ [đệ] Đại Pháp trong Chính Pháp hôm nay, cựu thế lực nhìn nhận rằng Nero là không được nữa rồi, vì thế bèn tìm ra một kẻ vô sỉ ngu xuẩn tà ác hơn, đồng thời ở thế gian nơi Đại Pháp sẽ hồng truyền này mà tạo ra cái thứ ấy, để dùng cho Đại Pháp sau này, mà cái thứ ấy, là nhất định phải đạt đến mức độ mà có thể dùng được, và đó chính là tà đảng Trung Cộng. Chúng tạo ra nó, thì ắt phải kinh qua một quá trình lịch sử ấy, để nó tích lũy kinh nghiệm thống trị [bằng] cưỡng chế, để nó vì duy trì [bản thân] trong nguy cơ vĩnh viễn [uy hiếp] sinh tồn mà trưởng thành nên các loại thủ đoạn cưỡng chế của nó. Vì người thế gian mà tin Thần là sẽ không cách nào đạt tới mức độ

không sợ trời, không sợ đất, và [dám] đấu cả với thiên địa nhân như thế, cho nên bèn khiến nó phá trừ tín ngưỡng vào Thần, lấy ‘vô thần luận’ làm cơ sở. Quãng quá trình này trải qua hơn 100 năm. Vì bấy giờ khi làm việc này thì cũng cân nhắc rằng tới bước cuối cùng sẽ giải trừ nó như thế nào, cho nên sự hình thành và quật khởi của nó là nhất định không thể vế vang gì. Trên thực tế mọi người chúng ta đều biết, Công xã Paris là một tạo phản của bè lũ lưu manh trong xã hội.

Đây không phải là tội mà lý tà đảng Trung Cộng dẫu, vì chính bản thân chúng nó nói rằng ‘chúng tôi là những người vô sản lưu manh’. Tôi nhớ rằng khi học lý luận thời “đại cách mạng văn hoá” thì [chúng] có bàn luận về vấn đề này, nói rằng lưu manh xã hội là mâu thuẫn địch-ta hay là mâu thuẫn nội bộ dân chúng. Khi thảo luận vấn đề ấy, có người nói lưu manh có thể thăng lên thành mâu thuẫn địch-ta, có người không đồng ý. Nguyên nhân không đồng ý là nói rằng Công xã Paris là khởi nghĩa của lưu manh, mà [Công xã Paris] là lão tổ tông của tà đảng Trung Cộng nhà ta. Nói ra ấy không phải nói đùa đâu, vì chúng là nói “người vô sản lưu manh”, ngày nay cảm thấy khó nghe quá, bèn bỏ hai chữ “lưu manh” đi, chỉ nói là “người vô sản”.

Vì nó là phản vũ trụ, nói cách khác, cả hai loại nhân tố chính-phụ của vũ trụ đều đối lập với nó. Vũ trụ này trên thực tế chính là cấu thành từ hai loại nhân tố sinh mệnh chính và phụ, nghĩa là vũ trụ đều phản đối nó, do đó, toàn bộ Phật Đạo Thần Ma trong vũ trụ đều muốn trừ khử nó, vì thế bất kỳ lúc nào nó đều lâm vào bao vây trùng điệp với khả năng bị diệt trừ. Tuy nhiên, nó có thể xuất hiện ấy không phải là việc đơn giản, có thể

duy trì nó hơn 100 năm ấy cũng không phải vấn đề đơn giản, đó là vì cự thế lực của vũ trụ rèn luyện nó trở nên thành thực để sau dùng cho Đại Pháp hôm nay, bởi vì bất kể chính quyền nào ở thế gian con người cũng đều không làm ra nổi sự việc như thế này. Nhưng tại sao cần thời gian lâu dài đến thế? Tôi nói rồi, nó phải rèn luyện cho đến có thể đạt mức độ như vậy, đã thế thì cần một quá trình ấy, vậy thì trong quá trình đó đối với nó mà nói thì cũng là nguy hiểm, vì chính thể vũ trụ là đối lập với nó. Các sinh mệnh trên trái đất là đối ứng với các sinh mệnh trên thiên thể, vì vậy các sinh mệnh toàn thể vũ trụ từ đất tới trời đều có sự uy hiếp đối với nó. Cự thế lực cần nghĩ biện pháp để duy trì nó. Biểu hiện ở nơi người thường đây cũng có thể hiển xuất ra biểu hiện ở thiên thượng, trên trời thì cự thế lực thao túng trực tiếp, ở con người mặt đất nơi đây cũng khá chủ yếu, và không thể [để nó bị] tiêu diệt rút ở bề mặt [nơi đây], vậy thì để nó có thể đạt tới mức độ [có thể] đối kháng về quân sự, đồng thời trở thành một phe to lớn.

Ở xã hội bình thường, trạng thái của dân chúng và của chính quyền các nước là phương thức sinh sống mà Thần của vũ trụ mang tới cho con người. Chúng Thần trong vũ trụ vì để tiêu trừ nhân tố của tà đảng kia, nên cũng khiến các dân tộc bình thường ở mặt đất trở nên mạnh mẽ về quân sự, nhưng sự lớn mạnh ấy là uy hiếp đối với nó, do đó cự thế lực cũng khiến nó lớn mạnh hơn lên. Điều ấy làm xuất hiện cuộc chạy đua quân sự vào niên đại 1960 của thế kỷ trước, nhân loại tiến nhập vào nguy cơ chiến tranh lạnh, cạnh tranh quân sự với nhau, phát triển rất lớn về công nghiệp quân sự, nghiên

cứu và chế tạo ra vũ khí tối tân. Mục đích của cựa thế lực là khi chưa đến lúc dùng nó thì nó không thể bị đánh ngã hoặc mất đi năng lực của mình, vì thế có thể nào thì vẫn duy trì nó, nhất định muốn phải bước qua được [giai] đoạn quá trình ấy, đồng thời trong nguy cơ ấy mà biến nó trở thành [độc tài] cưỡng chế hơn. Đối với nó mà nói thì duy trì tới hôm nay cũng quả là rất khó. Tuy nhiên nếu đến lúc dùng mà [nó] quá lớn mạnh thì cũng không được, vì thời bấy giờ phe [cộng sản] đã rất mạnh rồi. Tại đây không phải là tôi cố ý hạ thấp tà đảng ấy, tôi là giảng vũ trụ đã rất cuộc an bài thế nào, chúng ta không tham dự chính trị, nhưng điều gì tôi cũng biết, tất nhiên, người bức hại đồ [đệ] Đại Pháp thì ta mới nói ra người là gì. [Giờ] nói tiếp về câu hỏi đặt ra vừa rồi. Đến lúc dùng nó thì không thể lớn như vậy, vì cứu độ ấy là tất cả con người toàn thế giới, nếu như nhiều quốc gia như thế theo thể chế ấy, thì người ở đó được cứu độ sao đây? Cựa thế lực bèn để kinh tế của xã hội bình thường trượt xuống một bước lớn, đồng thời giải thể cái thể chế cồng kềnh vốn được duy trì một cách gian khổ suốt một thế kỷ. Giải thể như thế thì không đến mức xuất hiện phản ứng hay xung đột, mà giải thể một cách bình ổn, chỉ lưu lại một nơi Trung Quốc thôi, bởi vì Đại Pháp sẽ truyền ở nơi ấy, và tà đảng kia cũng luyện thành rồi, cũng là để dùng tại nơi ấy, do vậy chỉ lưu lại nơi ấy, các nơi khác đều giải thể. Đó chính là vì sao xuất hiện 100 năm rồi sau đó đến nay lại đột nhiên giải thể, người đời không tưởng tượng ra được [điều ấy]. Thần đang thao khống hết thảy mọi thứ ở nhân loại, việc gì thì con người cũng không thể tự bản thân quyết được, đều là bên trên thao túng. Đã như vậy thì

Trung Quốc sẽ lộ ra rất là cô lập, thế thì vẫn cần lưu lại mấy [nước] nhỏ, như Bắc Triều Tiên, v.v., tuy nhiên về năng lực kinh tế và năng lực quân sự thì họ không làm được việc lớn, mà là bạn [của Trung Cộng], cho nó một chút hy vọng không bị diệt.

Vậy như mọi người đã thấy, mấy chục năm gần đây Mỹ quốc rất cường đại về quân sự, cũng rất cường đại về kinh tế, Mỹ quốc luôn luôn muốn quản một số việc bức hại nhân quyền, bức hại tự do tín ngưỡng, v.v., rất nhiều việc, ở xã hội quốc tế thì duy hộ một số chính nghĩa. Những việc ấy cũng là điều mà con người không nói rõ được [tại sao]. Tập đoàn lưu manh mà bức hại đệ tử Đại Pháp nói Mỹ quốc là cảnh sát quốc tế, kỳ thực, Mỹ quốc quả đúng là cảnh sát quốc tế do cựu thế lực an bài. Trung Quốc là vũ đài diễn vở kịch lịch sử này, các quốc gia toàn thế giới vừa là khán giả vừa là diễn viên. Tuy nhiên, trật tự xã hội này cần có người tới duy trì, loạn lên thì không được. Con người quá khứ nơi đây có cái Lý gọi là: Vương giả trị quốc, binh chinh thiên hạ, cường giả vi anh hùng. Là phản lại với Lý của vũ trụ. Nhưng chư vị có thể làm được như vậy ấy là vì Thần để chư vị làm được vậy, chư vị có thể làm tốt, thì Thần cho chư vị vinh diệu, để chư vị giàu mạnh, đó chính là Lý quá khứ của con người. Nếu toàn nhân loại đều hoà bình, thì Mỹ quốc tự động rút khỏi vai trò lịch sử kia. Tôi giảng ấy là về an bài của cựu thế lực đối với việc này, [nó] chính là như thế. (vỗ tay)

Đệ tử: Gần đây [đệ tử] xuất hiện một số hoang mang về cảm tình, (mọi người cười) đệ tử rất khổ tâm về phương diện này.

Sư phụ: Tôi có thể trả lời mọi người như thế này, miễn còn sinh sống trong hoàn cảnh xã hội người thường này, thì dù chư vị là người, chư vị là tăng đã, chư vị là thực vật, hay chư vị là động vật, thì đều bị cái ‘tình’ ấy bao trùm, chỗ gián cách giữa các lập tử đều dung [thấm] bởi ‘tình’. Do đó, một người thường muốn thoát khỏi cái ‘tình’ ấy thì không làm nổi, chỉ có tu luyện mới có thể làm được. Mà hình thức tu luyện của chúng ta hôm nay, tôi đã giảng cho mọi người về loại hình thức tu luyện này là thế nào rồi, vậy lưu lại một chút của người thường ấy, thì hôm nay chư vị có thể chứng thực Pháp, không có một chút ấy của người thường, thì tôi bảo chư vị, chư vị không thể chứng thực Pháp tại nơi đây, cũng không thể nói gì tới việc cứu độ chúng sinh. Hôm nay bảo chư Thần tới đây Chính Pháp, bảo chư Thần tới cứu chúng sinh, thì không thể, sự khác biệt quá lớn, Thần hoàn toàn không thể coi trọng con người [đến vậy], chỉ có chư vị ở con người này mới có thể coi trọng những sinh mệnh nơi đây, bởi vì ở bề mặt chư vị còn lưu lại những thứ của người thường thì mới có thể làm được.

Mọi người biết rằng con người là một tầng thứ của vũ trụ, là một tầng thứ không thể thiếu được, ắt phải được cứu độ, cũng ắt phải được Pháp Chính. Như vậy có một chút của con người ấy, có thể làm việc Đại Pháp, cũng có thể tu luyện, tuy nhiên, chư vị không chú ý thì sẽ bị nó can nhiễu, nó là tới như thế. Gần đây tôi đọc mấy bài do học viên viết, [vị này] bị sống lang bạt vô gia cư và nói rằng vợ của mình là đệ tử Đại Pháp tốt ra sao, nhưng tôi thấy trong lời thoại cái ‘tình’ của vị này; cũng có người nói rằng chồng của mình tốt ra sao, và

tôi cũng thấy cái ‘tình’ [ở đó]. Không phải nói rằng mọi người làm không đúng, những bài đó có những người thường đọc, trong Chính Pháp thì người thường đọc là vẫn có tác dụng, tôi không thể nói rằng nó không tốt. Thực ra, chư vị chẳng qua vì vẫn còn một chút của người thường kia mà thành như thế.

Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng, là người tu luyện, chư vị không thể bị ‘tình’ chi phối như thế. Nhưng chư vị mà nghĩ rằng, ‘về phương diện này tu tốt rồi, tôi thật sự không động tình nữa, tôi tựa như một tấm sắt rồi’. Không phải thế đâu, người tu luyện là ‘từ bi’, chư vị trong tình huống thật sự có thể chính niệm rất đầy đủ mà nhìn chúng sinh, thì chư vị nghĩ thử xem, sẽ phát sinh sự việc như thế không? Tất nhiên có những lúc chư vị nói rằng ‘tôi nỗ lực rồi mà vẫn không được’, vậy thì nỗ lực của chư vị chỉ vì để giải quyết vấn đề ấy mà nỗ lực phải không? Chư vị thật sự là có trạng thái tu luyện đạt tới đó chẳng? Tất nhiên tôi không chỉ là nói về vị học viên đưa ra tờ câu hỏi này. Dù sao đi nữa, là người tu luyện, chư vị cần đối đãi nó một cách chính xác, nếu không cượng thế lực sẽ vì thế mà tạo phiền phức cho chư vị. Ngoại trừ học viên mới ra, Sư phụ từ sau 20 tháng Bảy, 1999 trở về sau, là không tạo ra ‘quan’ [khảo nghiệm] tu luyện cá nhân nào cho chư vị, bởi vì tu luyện cá nhân của chư vị đã toàn diện chuyển hướng sang cứu độ chúng sinh, và chứng thực Pháp rồi.

Đệ tử: Những người chúng con gặp khi giảng chân tướng đều là người có duyên với chúng con hay không? Là chúng sinh trong thế giới chúng con phải không?

Sư phụ: Pháp thân của tôi an bài như thế, cượng thế lực cũng an bài như thế. Tất nhiên, có lẽ chư vị rất có

biện pháp trong giảng thanh chân tướng, phương thức giảng của chư vị có thể động nhân tâm nhiều hơn, [vì thế] có lẽ chúng sinh không có quan hệ trực tiếp với chư vị cũng để chư vị cứu độ, từ bi mà, biện pháp của chư vị có thể cải biến họ, có thể gặp tình huống như vậy. Nói cách khác, việc cứu độ chúng sinh này thì chúng ta không thể phân ra đó là mình cần phải quản hay là không phải mình cần quản. Mà chư vị phân [biệt] cũng không rõ. Đó là có tâm phân biệt, mà thế thì không phải từ bi của Đại Giác Giả. Không như người thường: ‘Người nhà tôi thì tôi mới đối đãi tử tế, còn không phải người nhà tôi thì không được.’ Thế có được chăng? Từ bi, từ bi, chứ không phải tình của con người.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Tứ Xuyên cùng gia quyến xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại ở nhà tù, trại cưỡng bức lao động, trại tạm giam, và bệnh viện tâm thần các nơi tại Tứ Xuyên xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Tôi biết rõ tình huống Tứ Xuyên, Sư phụ biết hết sức rõ ràng.

Đệ tử: Đối diện với bức hại của cựu thể lực, thì lực ngưng tụ của các đệ tử Đại Pháp là vô cùng trọng yếu, làm thế nào mới có thể tấn tốc đề cao trên chính thể?

Sư phụ: Mọi người biết tôi xưa nay không nói hai chữ “đoàn kết”, bởi vì đó là cưỡng cầu của người thường, là hình thức. Người tu luyện là giảng ‘đề cao tâm tính’, đề cao về căn bản. Một người tu luyện nên làm như thế nào thì đều biết cả, [nếu] làm không tốt thì tôi nói rằng đó là học Pháp không tốt, phải vậy không? Nên làm gì và không nên làm gì, bản thân chúng ta không rõ ràng

ư? Kỳ thực nên là đều rõ cả. Tuy nhiên, các nơi đều có người liên lạc, có Đại Pháp Học Hội, trạm phụ đạo, nghĩa là cần phối hợp về chính thể. [Trạng thái mà] có ai đó hề nghĩ bây giờ chúng ta làm gì đó, ngày mai lại muốn làm gì đó, [thì] mọi người liền biết cả, trạng thái ấy hiện nay chưa đạt được, do vậy cần có người ra mặt để làm phối hợp và liên lạc, làm những việc đó. Các đệ tử Đại Pháp ngày nay dù chứng thực Pháp tập thể hay cá nhân chư vị giảng chân tướng, đều là [điều] Đại Pháp cần. Chính Pháp cần [gì], thì chư vị nên làm điều ấy cho tốt, không có gì có thể nói. Cũng không được tự đặt thân phận của bản thân mình cao quá, cũng không được tự cảm thấy mình khác người khác. Chư vị đều là một lap tử, trong mắt của tôi, không ai giỏi hơn ai, vì chư vị đều là được tôi đồng thời vớt lên. (vỗ tay) Có vị về phương diện này có năng lực mạnh hơn một chút, có vị về phương diện kia mạnh hơn một chút, chư vị không được vì thế mà suy nghĩ hoang tưởng, chư vị nói ‘tôi có bản sự lớn thể này, thể này thể kia’, đó là Pháp trao cho chư vị! Chư vị không đạt tới thì vẫn không được đâu. [Là] Chính Pháp cần [và] khiến cho trí huệ của chư vị đạt tới bước đó, vì thế chư vị không được cảm thấy bản thân mình có bản sự gì. Có học viên muốn bảo tôi coi xem bản sự của anh ta, kỳ thực tôi nghĩ, ấy đều là tôi cấp cho, không cần xem.

Đệ tử: Đệ tử đôi lúc quả là rất dằn vặt, ‘tình’ trong tu luyện thật là khó bỏ, mà dường như từ khi bắt đầu tu luyện, quan nào cũng là trải qua cái ‘tình’ này, dường như tử quan trong sinh mệnh là cái ‘tình’ này.

Sư phụ: Mọi người chư vị đều nghe mình bạch chứ? Chư vị đã coi ‘tình’ này như một quan, vì chư vị không

buông nó xuống, nên chur vị cứ mãi phải vượt qua. (*mọi người cười*) Nhưng tôi không phải là cưỡng chế bảo chur vị buông bỏ hôm nay, tôi là [chỉ] điểm rõ ra, chứ không phải nói là chur vị một lúc là có thể làm được. Lúc tôi bảo chur vị rằng đây là chuyện gì, chur vị cứ học Pháp nhiều vào. Khi chính niệm ngày càng mạnh, lúc chur vị quả thật từ bi với chúng sinh thì sẽ không lại có ‘tình’ tới dần vật chur vị nữa, mà tất cả người nhà liên quan tới ‘tình’ sẽ không lại nói chur vị vô tình đối với họ nữa, cũng sẽ không lại phát sinh xung đột về vấn đề cảm tình nữa. Nói tới nói lui thì vẫn là vấn đề bản thân cần đề cao lên.

Tôi có thể cảm thụ được trạng thái trong tư tưởng chur vị, rất khổ, quả là khổ, nhưng mà chur vị chờ đợi hàng trăm nghìn năm chẳng phải vì hôm nay sao?! Tương lai chur vị viên mãn không tỷ lệ với một chút những thứ đó mà chur vị chịu đựng hôm nay đâu?! (*vỗ tay*) À, có những lúc tôi nghĩ, hôm nay nếu tôi không ở đây độ chur vị, mà tôi cũng là một trong những chur vị, chà, để tôi buông bỏ một chút đó, thì quá dễ dàng! (*vỗ tay*) Có lẽ Sư phụ nhìn thấu hết thấy nên mới nói thế, ha ha. (*Sư phụ cười*)

Đệ tử: Do chấp trước, [nên đệ tử] một thời gian dài rơi vào trạng thái không tốt, nhưng vừa muốn làm tốt công tác Đại Pháp, vừa e rằng trạng thái không tốt có thể ảnh hưởng học viên khác, phải chăng nên buông bỏ công tác để thực tu một đoạn thời gian cho tốt đã?

Sư phụ: Vừa học Pháp vừa làm công tác Đại Pháp là không ảnh hưởng, Sư phụ cũng không có ý kiến gì. Ngoài ra những chur vị đang ngồi ở đây, dù chur vị là học sinh, [hay] chur vị là có công tác ở chức vị nào đó,

thì chư vị đều không được buông bỏ vai trò được phân diễn của chư vị ở xã hội người thường, chư vị đều phải làm tốt hết thấy những gì chư vị cần làm, đồng thời có thể cấp cho chư vị điều kiện thuận lợi cho công tác chứng thực Pháp và giảng chân tướng. Nếu không, khi chư vị không thể đảm bảo được ngay cả về kinh tế, khi mà mỗi ngày đều nghĩ xem ở ra sao, ăn gì, cuộc sống cơ bản nhất cũng không bảo đảm nữa, thì chư vị lấy đâu ra sức lực lớn hơn để chứng thực Pháp? Đó chẳng phải can nhiễu sao? Đừng cố ý tạo ra phiền phức, đừng tự cho rằng đương nhiên [đúng]. Nếu chư vị có nguồn kinh tế tốt hơn, chư vị [muốn] thay đổi phương thức sinh hoạt, thế thì tôi không quản, [nhưng] tôi là nói rằng nếu mỗi người chư vị đều không làm công tác nữa thì tuyệt đối là không được.

Chư vị có biết hình thức tu luyện này của đệ tử Đại Pháp hôm nay là trọng yếu như thế nào không? Con người tương lai nơi đây, ‘người thành Thần’ đã không còn là thần thoại nữa. Trước đây con người nơi này nói về tu luyện, tu luyện, ấy đều là tu luyện phó nguyên thần, con người hoàn toàn không tu luyện. Trong tương lai, cũng chính là tương lai mà chư vị khai sáng, chính là lưu lại cho nơi này con đường ‘người thành Thần’! Hết thấy những gì chư vị làm hôm nay đều là thực tiễn mà tương lai sẽ tham chiếu: vừa làm công tác người thường vừa có thể tu luyện. Chư vị mà bước sang cực đoan, thì chư vị sẽ phá hoại con đường ấy, do đó không được sang cực đoan. Chư vị chỉ quan tâm đường đường chính chính ở xã hội mà làm tốt những gì chư vị nên làm, thêm lên đó là tu luyện, chính là hoàn toàn có thể đạt được tiêu chuẩn mà người tu luyện nên đạt tới, và

tiêu chuẩn có thể viên mãn, bởi vì con người tương lai chính là [theo] con đường như thế.

Xã hội nhân loại tương lai không có tôn giáo, con người đều là phần tử trong xã hội, người ta tham dự vào hết thảy những gì trong xã hội, có lẽ là trong sách giáo khoa mà học sinh học là đã quán xuyên Pháp Lý của Pháp nơi tầng con người và nội hàm cao tầng. Do đó trong lần Chính Pháp này khiến con người có thể thành Thần, đó không phải là biến hoá trong một tầng thứ con người đâu, nó là động chạm đến viên dung hệ thống của toàn thể thể hệ vũ trụ, là sự viên dung của Pháp. Sự việc người bức hại Thần [tới] độ nhân là sẽ không có lại nữa, sự việc như Jesus bị đóng đinh lên thập tự giá là tuyệt đối không xuất hiện lại nữa. Như vậy chúng ta ở xã hội người thường nơi này bước đi cho tốt con đường tu luyện là cực kỳ quan trọng.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp làm thế nào là một chính thể trong Chính Pháp mà phát huy tác dụng?

Sư phụ: Phối hợp và điều phối với nhau. Khi làm việc tập thể và làm việc đơn lẻ hoặc là một vài người cùng nhau làm gì đó, đều cần phối hợp điều phối tốt. Có Pháp ở đây, chư vị sẽ không làm sai, vì mọi người cũng đều rèn luyện thành thục rồi, nên chẳng đã biết làm gì rồi. Thời kỳ gần đây, tôi không quản gì chư vị nữa, [khi] chư vị phản ánh tới tôi đây những vấn đề này vấn đề kia, tôi đều đang quan sát, vì tôi không thể để chư vị vĩnh viễn không rời khỏi tôi, tôi không thể để lấy đi những cơ hội chư vị dựng lập uy đức bản thân mình. Chư vị cần đi con đường của mình, trượt ngã rồi cũng đừng lo, chư vị biết làm sao đứng dậy, chư vị biết làm sao trân quý hết thảy những gì chư vị làm, làm tốt hơn

nữa hết thấy những gì về sau. Do đó tôi không mãi dặt tay chư vị nữa, mà gắng để chư vị suy xét nhiều hơn, cũng có nghĩa là cho chư vị cơ hội, cho chư vị cơ hội tự bước đi con đường [của mình]. Khi xuất hiện vấn đề về chính thể thì tôi sẽ giảng, [còn về] rất nhiều sự việc cụ thể, tình huống thông thường thì tôi đều không cứ giảng lại nữa.

Đệ tử: Phát chính niệm thì hình thể tay có ảnh hưởng hiệu quả không?

Sư phụ: Giảng về nguyên tắc, chư vị chỉ cần lý trí thanh tịnh, chư vị có động tác hay không đều không ảnh hưởng. Tuy nhiên, từ động tác chư vị làm là có thể nhìn ra, chư vị có nhập tĩnh hay không, [hay] chư vị vẫn là trôi qua trong mê mờ. (Sư phụ cười) Vì thế khi phát chính niệm mọi người nhất định phải thanh tịnh. Trạng thái ấy là một loại trạng thái gì? Vô cùng thoải mái, dường như mọi thứ đều tĩnh chỉ hẵn lại, thân thể hoàn toàn được năng lượng bao dung.

Đệ tử: Trong thời kỳ Chính Pháp đặc thù này, có những đệ tử Mỹ quốc mất việc vì ảnh hưởng của [tình hình] kinh tế...

Sư phụ: Đó là cữ thể lực làm. Chư vị vĩnh viễn nhớ điều này, hết thấy can nhiễu xuất hiện hôm nay trong các đệ tử Đại Pháp thì tôi đều không thừa nhận, những gì không nên có đều là an bài của cữ thể lực, chúng coi tu luyện cá nhân của chư vị ở vị trí số một. Tất nhiên, viên mãn cá nhân là vị trí số một, chư vị mà không viên mãn thì sẽ không còn gì để nói nữa. Nhưng các đệ tử Đại Pháp hôm nay là khác với tu luyện của bất kể thời kỳ nào trong lịch sử, là vì chư vị có ở trên thân mình trách nhiệm lớn hơn vượt khỏi viên mãn bản thân chư

vị. Cứu độ chúng sinh, chứng thực Pháp, đó là vượt rất xa khỏi tu luyện cá nhân của chư vị, đó là việc to lớn hơn, đó là cự thể lực bài xếp không chính, và can nhiễu chư vị. Hãy phủ định chúng, dùng chính niệm đối đãi hết thủy!

Đệ tử: Trong một đoạn [thời gian] chứng thực Pháp gặp phải rất nhiều ma nạn và khảo nghiệm [nhưng đệ tử] đều có thể kiên định tiếp tục, sau khi ra khỏi nước [Trung Quốc] đặc biệt là mấy tháng gần đây, nghiệp tư tưởng rất ghê gớm, thậm chí trong đó có bất kính với Sư phụ, và bảo con vứt bỏ tu luyện, v.v.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, chỉ cần học Pháp cho nhiều thì chính niệm sẽ mạnh mẽ. Còn có học viên, chư vị có những lúc xác thực bản việc giảng chân tướng, lơ là học Pháp. Đệ tử Đại Pháp là siêu việt khỏi việc tu luyện cá nhân, chính là hôm nay chứng thực Pháp, giảng thanh chân tướng, và cứu độ chúng sinh, những điều đó là lấy viên mãn cá nhân làm cơ sở, cá nhân chư vị không thể viên mãn thì không còn gì để nói nữa. Chứng thực Pháp không phải là người thường làm, mà đệ tử Đại Pháp mới xứng làm. Vì thế, hãy học Pháp cho nhiều vào, học Pháp nhiều vào. Còn nữa, chúng ta việc gì cũng làm cho chính, thật sự như người tu luyện mà làm, đừng để cự thể lực dúi vào sơ hở, chúng dúi vào sơ hở thì sẽ làm ra những việc như [chư vị nói trên].

Chư vị biết chăng? Cự thể lực cao tăng [khi] an bài ma nạn này, nguyên nhân căn bản là ở cái gọi là ‘rèn luyện’ đệ tử Đại Pháp thì đồng thời đưa một khối những sinh mệnh bất hảo trong vũ trụ vào để thanh lý rút đi trong lúc này, cũng là tịnh hoá vũ trụ, đó là cách làm mà cự thể lực an bài. Chúng đặt những gì chúng

muốn ở đệ nhất tính, chứ không lấy mục đích Chính Pháp của tôi làm điều cần thiết số một. Do đó gặp phải những phiền toái như thế, [thì] hãy tìm thêm nữa về phương diện bản thân mình, thực thi cho chính hơn một chút, đừng để cự thế lực dúi vào sơ hở. Những sinh mệnh tà ác do cự thế lực thao túng đã nhìn thấy kết cục bị diệt sạch sau này rồi, chúng như là loạn lên rồi, dù sao cũng là chó cùng dút dậu, việc bại hoại gì cũng làm. Mọi người chú ý những việc này, đừng để chúng dúi vào sơ hở.

Đệ tử: Các đệ tử ở Duy Phường thuộc Sơn Đông xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Công bị bức ép tấy nã rồi nhưng vẫn muốn tu luyện, anh ấy nói hôm nay Sư phụ không quản anh ấy nữa. Thưa Sư phụ, Ngài vẫn quản anh ấy chứ?

Sư phụ: Là cái tâm mà anh ta tự cảm thấy có lỗi với Sư phụ, có lỗi với Đại Pháp đã trở thành chấp trước mới nên mới thành như thế, đã như thế rồi mà vẫn dùng tư tưởng của con người mà suy nghĩ, vẫn không thanh tịnh ra nên mới nói như thế. Sự kiện này chưa kết thúc, trước khi kết thúc thì chưa vị làm được tốt hay không tốt ấy chẳng phải vẫn là việc trong quá trình tu luyện sao? Vẫn là! Như mọi người biết, tu Đạo trong quá khứ rất khó, trong khảo nghiệm mà một người chỉ cần động một niệm là hỏng rồi, vị ấy sẽ vĩnh viễn mất đi cơ duyên tu Đạo, đó là nhất định. Cự thế lực tưởng rằng tôi cũng nhìn nhận như thế. 'Vậy được rồi, bức ép anh ta viết bản gì đó, Lý Hồng Chí ngài cũng không thể giữ anh ta nữa, vì anh ta phản bội ngài rồi, ngài khổ

tâm cứu độ anh ta như thế, mà anh ta lại phản bội ngài, ngài nhất định không thể cần [anh ta] nữa, không thể cần nữa thì sao đây? Tiêu diệt thôi.'

Cựu thế lực chính là nghĩ như thế, chúng cũng là an bài như thế. Nhưng tôi không làm như vậy, tôi là muốn độ vị ấy. Hôm nay vị ấy không làm tốt, cựu thế lực các người chẳng phải vẫn đang bức hại sao? [Thế thì] ta để vị ấy ngày mai làm lại, nhất định để vị ấy làm được tốt! (vỗ tay) Như thực tiễn chứng minh, chẳng phải đệ tử Đại Pháp càng ngày càng lý trí, càng ngày càng thanh tỉnh, làm được càng ngày càng tốt hay sao? [Chẳng phải] càng ngày càng kiên định hay sao?! (vỗ tay) Chư vị cuối cùng nếu thật sự kiên định tiếp tục, thì hết thấy những gì chư vị làm trước đó chỉ là biểu hiện trong quá trình tu luyện. Thực tế chính là như vậy. Sư phụ đã đối đãi sự việc này một cách từ bi nhất rồi.

Tuy nhiên có một số người xác thực là không nỗ lực, kỳ thực đều là cái tâm đó tạo thành. Mọi người cũng đã qua Minh Huệ Net phản ánh tin tức từ trong nước [Trung Quốc] mà đọc thấy rằng, có những người làm được đường đường chính chính, không sợ gì cả, họ không bị bức hại; nhốt vào trại cưỡng bức lao động, [thì] tà ác ở không gian khác chịu không nổi, cũng phải thả ra. Có người sợ này sợ nọ, nhân tâm nhiều quá, bị bức hại đến mức ghê gớm, bị bức hại tới mức sắp xong đến nơi rồi mà vẫn không ra khỏi chấp trước của con người, chư Thần hộ Pháp rất lo nhưng không còn cách nào. Những [vị] mang theo tâm sợ hãi ấy mà rời đi, tôi sẽ để chư vị viên mãn hay không? Thực ra đều là biểu hiện của nhân tâm. Tất nhiên bây giờ [ngồi] ở đây nói

ra thật dễ dàng, ở trong hình thế tà ác thì không dễ đâu. Đó là con đường người thành Thần, thế nên mới khổ!

Đệ tử: Con là học viên đến từ Hàn quốc, trong các hoạt động Chính Pháp thường hay phát sinh xung đột và mâu thuẫn trong phối hợp với đồng tu, nhất định là bản thân có tâm chấp trước, [con] không biết làm thế nào?

Sư phụ: Không chỉ là ở Hàn quốc, vì ở những nơi khác mâu thuẫn cũng xuất hiện, những năm bấy giờ trong các học viên Trung Quốc Đại Lục cũng có các vấn đề ấy. Nếu mỗi cá nhân ai trong họ cũng cảm thấy bản thân có bản sự, họ đều cảm thấy năng lực của mình mạnh, họ đều cảm thấy điều mình nói là đúng, cứ cứng nhắc không thôi, kỳ thực vào lúc ấy, những ai cứng nhắc không thôi kia là có vấn đề. Tư tưởng họ nghĩ rằng ‘biện pháp của tôi có thể làm tốt hơn cho Pháp’, chứ họ tuyệt [đối] không nghĩ rằng ‘tôi đang hiển thị bản thân tôi’, mà cụ thể lực liền tóm chắc điểm mà họ nắm cứng đó, không ngừng tăng cường nó lên — bạn là đúng, bạn là đúng, bạn làm rất là đúng!— do đó lúc ấy là không thanh tịnh. [Nếu] thật sự lý trí thử nghĩ về mình, rồi lại nghĩ về ý kiến của người khác, [thì] tôi nghĩ rằng sự việc sẽ làm tốt. Lúc ấy vì sao không nghĩ tới mình? Đừng sợ mất đi cơ hội biện pháp của mình được lựa chọn, càng không nên có tâm không phục.

Chư Thần, họ không nhìn vào biện pháp chư vị được lựa chọn hay không được lựa chọn, mà lúc ấy họ nhìn vào tâm của chư vị là buông hay là không buông. Buông xuống rồi, không lựa chọn biện pháp của chư vị, chư vị trong sự việc này mà chư vị buông xuống được, lại còn hiệp trợ để việc này làm cho tốt hơn, thì chư vị là đề cao, thì chư vị có thể đề cao tăng thứ. Tu luyện

là gì? Đó chính là tu luyện. Mình cứ cứng nhắc ở chỗ đó, mình cứ nhất định phải nhấn mạnh bản thân mình, xem ra là vì Pháp, nhưng thực tế là không lý trí, không thật sự suy nghĩ một cách thiết thân, [không] suy xét trước sau một cách tốt hơn. Nhưng [chư vị không lên tiếng khi thấy] thật sự suy xét vấn đề không toàn diện và dẫn tới tổn thất cho Đại Pháp thì đương nhiên không được, khi thấy có chấp trước và tâm bất thuần [mà mặc kệ thì] lại càng không được. Do đó cần phải thành thực hơn lên trong Pháp.

Khi tôi giảng Pháp ở Philadelphia đã bàn về vấn đề này rồi, mỗi khi gặp [vấn đề này] thì hãy bảo học viên đọc lại một chút. Vấn đề này đã nổi cộm như thế rồi, vậy hễ đến lúc [gặp] thì cần cảnh giác. Tất nhiên khi tranh chấp dấy lên, thì lý do khách quan cũng rất đầy đủ, bấy giờ hoàn cảnh lâm vào, và trường hợp đó đều khác nhau, cả tình huống cụ thể cũng khác nữa. Nhắm vào cụ thể như thế nào, thì vẫn là việc chư vị cần làm cho tốt trong tu luyện.

Đệ tử: Cựu thế lực phải chăng khống chế Châu Âu đặc biệt chặt chẽ?

Sư phụ: Tôi thấy chúng là khống chế Trung Quốc một cách ghê gớm. (mọi người cười) Bấy giờ vào thời 20 tháng Bảy 1999 là cũng như thế, cả trời cũng sụp xuống rồi, tầng tầng đều tràn đầy tà ác, chỉ là con người nhìn không thấy, bên trong tầng tầng không gian đều tràn đầy hết thảy tà ác mà cựu thế lực chuẩn bị cho Đại Pháp. Tôi đã giảng cho chư vị về phân thành hai bước Chính Pháp và Pháp Chính Nhân Gian mà làm, nếu tôi hợp lại thành một bước mà làm, thì sẽ là toàn thế giới đều gây ra nạn cho đệ tử Đại Pháp. Tất nhiên

[nếu] làm một lần thì số đệ tử Đại Pháp cũng sẽ nhiều hơn, đệ tử Đại Pháp sẽ có 3,5 tỷ người. Tôi phân thành hai bước mà làm, bước thứ nhất là các đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp, bước thứ hai chính là thời kỳ Pháp Chính Nhân Gian. Khi trường tà ác này mới ban đầu hạ xuống thì nó xuống một cách roperties trời dậy đất, nhưng bên ngoài Trung Quốc nó không có đất dụng võ, vì thế chúng muốn tập trung những thứ tà ác kia nhắm vào các đệ tử Đại Pháp hiện hữu, đối với chư vị thời đó mà nói là rất đáng sợ. Tôi vì để giảm bớt áp lực và bức hại đối với đệ tử Đại Pháp, tôi đã phân gián cách giữa đệ tử Đại Pháp và những thứ đó, để tà ác kia đến nhắm vào tôi, cùng lúc đó cũng nhanh chóng tiêu huỷ chúng đồng thời trên diện rộng, vì vậy làm thương tổn rất lớn đến thân xác thịt bề mặt của tôi. Sau đó tôi đã tiêu trừ hết hầu như toàn bộ [chúng] rồi, mất thời gian một năm, nếu không thật sự là đệ tử Đại Pháp của tôi sẽ không chịu nổi. Tôi đã chặn đứng chúng rồi, trên thực tế các đệ tử Đại Pháp bấy giờ phải chịu đựng là không đáng gì so với số lượng khổng lồ và mức độ tà ác của chúng. (*vỗ tay*) Nostradamus mấy trăm năm trước chẳng phải đã nói về 'khủng bố đại vương sẽ từ trời giáng xuống' vào tháng Bảy 1999 hay sao? Nếu sự kiện này làm trong một lần, thế sẽ là đại ma nạn mang tính toàn thế giới, ai ai cũng biết rằng chúng đến. Tôi khi phân thành hai lần, cụ thể lực hoá ra lại mừng, vì người ngoài Trung Quốc không cảm giác thấy, do đó trong bức hại thì tà ác tung ra lừa dối tà trời thể mà con người thế gian lại lạnh lùng vô cảm.

Đệ tử: [Con xin hỏi] trong quá trình truyền Pháp [và] Chính Pháp thì Mỹ quốc nơi đây là có ý nghĩa đặc thù gì?

Sư phụ: Tôi chưa từng giảng rằng có ý nghĩa đặc thù gì. Tôi có thể lựa chọn đi bất cứ đâu, tôi đã tuyển chọn ở lại Mỹ quốc. Ban đầu cự thế lực an bài cho tôi là tới nước Pháp, trong dự ngôn của chúng đều từng nói thế. Do nguyên nhân các loại, tôi đã tới Mỹ quốc. Không phải là tôi thiên vị Mỹ quốc, tôi bảo chư vị, tất cả con người thế gian toàn thể giới đều từng là thân nhân của tôi, (vỗ tay) kể cả những vị xấu xa nhất, nếu không đã không thể có cơ hội làm người vào lúc này. Lịch sử ấy chính là họ đã bước [trái] qua, chính là bản thân họ đã lựa chọn. Ác nhất ấy là cự thế lực, chúng dám lợi dụng tà ác để tùy tiện tàn sát người của tôi, vì người không phải là thuộc về chúng. Trong tâm Sư phụ là bao chứa tất cả mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Sư phụ từng nói rằng còn có những người có cơ duyên rất lớn vẫn chưa đắc Pháp, xin hỏi Sư tôn hiện nay tình huống như thế nào?

Sư phụ: Tình huống hiện nay rất khó nói. Vì sao tôi bảo chư vị hãy cứu độ họ? Chư vị ở trên thế gian này có bao nhiêu thân nhân trong quá khứ thì chư vị cũng không biết, hãy tận sức cứu độ [họ]!

Đệ tử: [Con xin hỏi] còn bao nhiêu người hữu duyên?

Sư phụ: Tôi bảo mọi người này, nếu không có duyên phận, thì hôm nay đã không làm người ở thế gian này, một người không có duyên phận thì không thể tại thế. (vỗ tay) Chỉ là trong quá trình lịch sử, họ đã an bài tự mình thành các vai diễn khác nhau. Chư vị có thể thành đệ tử Đại Pháp, ấy cũng là chư vị trong lịch sử đã tự mình tuyển trạch; những [ai] bức hại Đại Pháp và bị đào thải, ấy cũng là họ trong lịch sử đã tự mình tuyển trạch. Một sinh mệnh biến dị rồi, cứ làm việc xấu mãi,

biến thành bất hảo như thế rồi, dần dần mà tới bước này, ấy chính là [sự] tuyển trạch.

Đệ tử: [Giữa] phủ định an bài của cự thế lực và trừ bỏ chấp trước, không ngừng tu luyện đề cao, không cấp sơ hở cho cự thế lực dúi vào, giữa những điều ấy là có quan hệ gì?

Sư phụ: Chư vị có thể bước đi cho chính, chính là chính niệm của chư vị rất mạnh, chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp mà làm, chiếu theo yêu cầu của Sư phụ mà làm, thì chư vị đang phủ định cự thế lực, chư vị cũng là đang bước đi cho chính con đường của chư vị. Những nạn quý phá hoại Pháp ấy chúng thích chư vị loạn lên, cự thế lực muốn mục đích là hết thấy chiếu theo an bài của chúng. Tôi bảo chư vị, những gì chư vị làm hôm nay đều là chiếu theo tôi dạy chư vị làm mà làm, chính là đừng để chúng dúi vào sơ hở, đừng để chúng tìm được có để bức hại. Cuộc bức hại này xuất hiện ở Trung Quốc hôm nay là tôi không thừa nhận, cự thế lực vì việc này mà ngày càng khủng hoảng, bởi vì chúng đã biết tôi tuyệt đối không thể thừa nhận chúng, chúng đã đang đối đãi hết thấy việc này một cách kinh hoàng sợ hãi. Sinh mệnh cao tầng của cự thế lực đã bị tiêu huỷ rớt trong Chính Pháp rồi, trong tam giới từ đầu đã bị gián cách ở trong đó rồi, tạm thời chúng không nhìn thấy tình huống thực chất rằng cao tầng tối hậu của chúng đã bị tiêu huỷ rồi, chính là chuyện như vậy.

Đệ tử: Từ Chính Pháp tới nay trạng thái [của con] lúc tốt lúc xấu, tâm cầu an dật vẫn luôn không trừ bỏ được, trong tâm rất đau khổ.

Sư phụ: Sư phụ có thể giúp chư vị, nhưng chư vị phải biết tiến lên mới được.

Đệ tử: Thời Pháp Chính Nhân Gian tuyệt đại đa số đệ tử Đại Pháp [đã] viên mãn quy vị, mười năm sau đó thì ai sẽ trợ Sư Chính Pháp?

Sư phụ: À cái này, (*Sư phụ cười*) chư vị vẫn là dùng tư tưởng con người để suy nghĩ. Trong hồng Pháp của chư vị là có rất nhiều người đã đắc Pháp, tuy nhiên, họ không thể nhận thức Pháp một cách thâm sâu, là vì họ một khi nhận thức Pháp thì chính là đã thành đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp rồi, là có một vạch [phân cách] vạch ra ở đó, do vậy cự thế lực chúng không dám để họ đắc Pháp. Tôi cũng không đẩy việc này thêm bước nữa, là vì tôi cần bận rộn với các việc chính thể Chính Pháp và giải quyết các việc trong Chính Pháp, mà tương lai vẫn có cơ hội đối với họ. Tuy nhiên hết thấy những việc chư vị làm là không vô ích, mà đều là vĩ đại, là xuất sắc, bởi vì chư vị đặt định cơ sở cho người tu luyện tương lai, chư vị chọn ra người tu luyện tương lai, do vậy việc này làm được là rất tốt đẹp.

Khi giảng thanh chân tướng, chư vị có phát hiện ra một vấn đề không? Đề cập đến con người bị bức hại thì họ đều có thể tiếp thụ, về chà đạp tự do tín ngưỡng và bức hại nhân quyền thì họ đều có thể tiếp thụ, [nhưng] chư vị hễ đề cập đến Pháp Lý thì họ liền bị chặn ra, chư vị có thể đều biết tình huống này, đó là vì khi mà con người có thể thuận theo chư vị từ Pháp Lý mà nhận thức thì họ đã đắc Pháp rồi, đã sắp tu luyện rồi, do đó [khi động đến việc] họ có thể đắc Pháp hay không thì cự thế lực nhất định muốn chặn. Ấy là khảo nghiệm đối với họ. Họ thật sự muốn đắc, nói thế nào cũng là muốn đắc, thì họ sẽ có thể đắc. Nghĩa là, hiện nay có thể tiến vào [làm] đệ tử Đại Pháp hay không, điều ấy đối

với họ xác thực là có chướng ngại rất lớn. [Những vị] có đặc thù là có thể tiến vào, cái gì cũng buông bỏ được thì họ có thể tiến vào, nếu không thì hiện nay không tiến vào được. Tuy nhiên trong thời kỳ Đại Pháp bị bức hại họ tới học công, tuy rằng không nhập vào hàng ngũ các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, nhưng mà, họ đã đặt ra cơ sở tu luyện về sau cho họ. Chính là như vậy. (vỗ tay)

Đệ tử: Thần Phật đại hiển rồi, người ta đều thấy chân tướng và đến tu, vậy còn được tính là 'tu' không?

Sư phụ: Chư vị giảng chân tướng là chọn ra người tu luyện tương lai, do đó hiện nay có thể học hay không là cực kỳ trọng yếu. Với những người còn lại mà giảng, [nếu] nói không thể tu thì thanh trừ bỏ đi, thế vẫn là không được, vì nhân loại sẽ thành một tầng trọng yếu trong vũ trụ, là bộ phận mà Đại Pháp viên dung, do đó trên mặt đất tương lai vẫn cần có người. Tất nhiên những gì bất hảo, hoàn toàn không tốt nữa thì mới bị đào thải rớt đi.

Đệ tử: Các đệ tử ở Thạch Gia Trang và Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người!

Đệ tử: [Con xin hỏi] ý tứ của câu "Tiểu khán chúng Thần si" là gì?

Sư phụ: Chư vị biết chãng về cự thế lực kia? Ban đầu chúng dám cười tôi, nhất là những [cự thế lực] tầng thấp. Hiện nay chúng không dám cười nữa, bây giờ chúng đã thấy hết thấy chân thật rồi, chúng đã minh bạch ra hết rồi, vậy thì tôi cười chúng là 'si'. (mọi người cười)

Đệ tử: [Con xin hỏi] lý giải như thế nào rằng cuốn «Chuyển Pháp Luân» là lưu lại cho người sau và những bài giảng Pháp đều là giải thích cuốn «Chuyển Pháp Luân», rằng cần nắm chắc «Chuyển Pháp Luân» mà tu.

Sư phụ: Là cần nắm chắc «Chuyển Pháp Luân» mà tu, các sách khác có thể đọc như tham chiếu, đều là Pháp. Người tương lai không ai sẽ có uy đức lớn như đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp hôm nay, vì họ sẽ không gặp phải ma nạn giống như các đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp thế này, tất nhiên còn có nguyên nhân lịch sử, do đó hiển hiện của Pháp sẽ không nhất định là lớn như hôm nay. Mỗi chữ trong «Chuyển Pháp Luân» có đằng sau đó vô cùng chư Phật Đạo Thần, tương lai sẽ không nhất định hiển hiện như vậy nữa. Không phải nói rằng Pháp không tốt nữa, mà là không hiển ra nhiều như thế. Các đệ tử Đại Pháp, chư vị trong khi dựng lập uy đức hiện nay, tôi là không phong đỉnh {bao chặn đỉnh trên} cho chư vị. *(Sư phụ cười) (vỗ tay)*

Đệ tử: 'Không thừa nhận cự thế lực' là rất trọng yếu, xin Sư tôn giảng một chút làm sao cho tốt điểm này? Xin cảm ơn.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, điều tôi vừa giảng cũng là điều này. Không thừa nhận an bài của cự thế lực, phủ định toàn bộ cuộc bức hại do chúng an bài. Chúng muốn thông qua cuộc bức hại này để khiến đệ tử Đại Pháp thành thực hơn lên, đó là phía mặt triển hiện ra. Còn phía mặt không triển hiện ra, hết thảy những gì chúng làm nếu thành công, thì tương lai sẽ không thể thừa nhận. Biểu hiện ở người thường nơi đây rất đơn giản. Phía mặt chư vị tu tốt đều biết đó là gì rồi, tôi

không thừa nhận hết thấy an bài của cự thế lực và cuộc bức hại hiện nay.

Có thể nói là một sinh mệnh cực kỳ vi quan và khổng lồ trong vũ trụ, mà không Thần nào có thể biết được nó là ai, nó nhìn thấy thiên thể vũ trụ sẽ tới một thời kỳ nhất định tiến tới giải thể, từ một niệm bản năng của sinh mệnh không muốn đến diệt vong, làm dẫn động tầng tầng đại khung bên dưới của nó cũng như tầng tầng thiên thể ở nội trong tầng tầng đại khung ấy, một mạch cho đến tầng tầng vũ trụ trong các thiên thể đó và tầng tầng chúng sinh trong những vũ trụ đó, từ đó khiến chư Thần cự đại trong từng đại khung an bài ra biện pháp tự cứu; từ trên xuống dưới lại có chư Thần ở tầng tầng tham dự vào an bài chi tiết hơn, cho đến tận tam giới. Vì một niệm kia đến từ tầng thứ cực cao, nên chúng sinh của vũ trụ đều coi đó là Thiên Ý, nhất định [phải] viên mãn thành công, giải cứu khỏi sự tàn diệt của hồng khung thiên thể. Do sự an bài mật thiết của chư Thần trong tầng tầng thiên thể, khiến chúng an bài ấy xem ra rất hoàn mỹ làm cho chư Thần hưng phấn, từ đó tín tâm tăng nhiều, nhìn nhận rằng là có được cứu rồi. Bấy giờ tầng tầng sinh mệnh thì 20% chư Thần tham dự vào việc này, đó chính là nguồn gốc của cự thế lực.

Chúng sinh không muốn bị diệt, đó là tự nhiên. Nhưng tầng tầng chúng sinh đều ở nội trong khung thể hồng đại, trong quá trình lịch sử dằng dẳng, hết thấy đều thuận theo Pháp Lý qua thành-trụ-hoại-diệt mà đi cho đến cuối cùng, chưa từng có sinh mệnh nào, chưa từng có bất kể nhân tố nào có thể thoát. Đối với chúng sinh mà nói, hết thấy đều giải thể rồi, không có

điều kiện nhân tố cho sinh mệnh tồn tại, cũng chính là không một vật nào có thể tồn tại, điều ấy đáng sợ hơn nhiều so với thiên thể vũ trụ trùng tổ lại mới. Pháp Lý thành-trụ-hoại-diệt tạo thành nên hết thảy nhân tố, vật chất, và sinh mệnh trong cựu vũ trụ, đồng thời cũng định ra Pháp Lý rằng hết thảy sẽ đi đến ‘hoại’, đó là nhân tố cấu thành nên hết thảy của vũ trụ đang suy bại ngay trong nội tại, biểu hiện ra ở sinh mệnh chính là sự bại hoại về tiêu chuẩn của tư tưởng hành vi, khi ‘hoại’ đến một mức độ nhất định thì không thể cứu được nữa, từ đó bước sang giai đoạn cuối cùng là ‘diệt’. Cựu thế lực gắng vận hết cả năng lực về thần lực [và] trí huệ, để an bài ra ‘tạo hoá’ mà chúng cho rằng hoàn mỹ nhất, hưng phấn khiến chúng hoàn toàn quên mất một điểm then chốt, đó là, khi vũ trụ bước đến giai đoạn ‘hoại’, thì trong vũ trụ hết thảy chúng sinh cũng như hết thảy các nhân tố không gì không bao hàm không gì bị bỏ sót đều đã rơi vào ‘hoại’; sinh mệnh, tư tưởng, nhân tố, và tiêu chuẩn đều bất thuần rồi; mà loại bất hảo của sinh mệnh và hết thảy chúng sinh ấy là trong quá trình lịch sử to lớn mà dần dần đi tới bước ấy. Ngay cả Pháp Lý và tiêu chuẩn cũng qua lịch sử đằng đẵng mà mất đi cái tốt đẹp và thuần chính vốn có từ đầu, mà chúng sinh lại càng không cảm giác ra loại biến hoá này. Vì những Thần kia ở tầng thứ rất cao, chúng vẫn luôn coi các sinh mệnh phía dưới không đáng gì cả, càng không thèm nghe những cảnh cáo của tôi trong Chính Pháp, nói một cách khác ấy là vũ trụ đã tới bước này rồi, chúng sinh bên trong đó dù nghĩ ra biện pháp tự cứu tốt đẹp đến đâu đi nữa, thì cũng chỉ là hành vi của các sinh mệnh trong thời kỳ hoại-diệt, không đạt tới tiêu chuẩn của vũ

trụ thời sơ kỳ và trung kỳ “thành-trụ”, vậy càng không đạt được tiêu chuẩn của tân vũ trụ vốn siêu việt cự vũ trụ vô số lần. Do đó hết thấy những gì những Thần kia làm đều không được hết thấy những gì ngoài vũ trụ thừa nhận. Trong Chính Pháp tôi đi qua tất cả các đại khung, đã nhìn thấy gốc rễ an bài của chúng, đều là ‘hữu lậu’, là viên dung không nổi. Trong Chính Pháp tôi cũng đi qua hết thấy những gì tối hậu mà có quan hệ với cự thể lực, phát hiện ra rằng sinh mệnh mệnh mang kia vốn động ra một niệm mà quả thực phá hoại rất lớn đến Chính Pháp ấy không phải là sinh mệnh tối hậu, mà nhân tố cao hơn nó thì vô cùng nhiều. Hết thấy an bài của cự thể lực [khi đến] đó là lập tức không có nữa, hết thấy an bài của chúng đều không có gốc, không giải khai được gì hết, kết thúc mà không kết quả. Mà hết thấy an bài này của cự thể lực trở thành phá hoại thật sự và ma chướng thật sự đối với Chính Pháp, trở thành hồng nạn trong Chính Pháp. Trong Chính Pháp chúng mê hoặc hết thấy các Chủ, hết thấy các Vương, hết thấy chúng sinh, mà áp lực trong Chính Pháp cũng đến từ hết thấy những chúng sinh đó và [những gì] cự thể lực trực tiếp thao túng. Khi đi qua hết thấy những điều ấy, khi chúng sinh nhìn thấy hết thấy điều ấy, thì lập tức là như không có tư tưởng. Chúng thấy được hết thấy những gì mà tôi giảng từ nguyên ban đầu, và những gì tôi cảnh cáo trong Chính Pháp đều là chân thật, chúng vô cùng kinh ngạc, lập tức biết được chúng sinh đều đã phạm tội đối với Chính Pháp. Chúng vẫn luôn coi rằng tôi là tu luyện, thậm chí rằng ấy là chúng đào tạo ra tôi. Tôi nghĩ rằng bây giờ chúng không dám lại nghĩ như thế nữa.

Trường ma nạn này do cự thế lực an bài ở thế gian con người, xem ra là có trách nhiệm với người tu luyện, có trách nhiệm với Đại Pháp và tôi, nhưng trên thực tế an bài của chúng có mục đích là phụ trách cho những gì chúng muốn làm. Mà hết thảy những gì chúng an bài ấy hoàn toàn không phải những gì tân vũ trụ cần trong tương lai, đồng thời thật sự tạo thành phá hoại to lớn đối với Chính Pháp, rất nhiều điều tôi muốn là bị chúng ngang ngược phá hoại đi. Lịch sử đã qua đi rồi, tổn thất sẽ rất khó hồi lại được, chúng làm sao chịu trách nhiệm trước hết thảy điều này?!

Như vậy là học viên mà giảng, thì trong trường ma nạn này mà có thể làm được 'không thừa nhận an bài của cự thế lực' thì chư vị có thể vượt qua. Những [ai] làm chưa tốt, trên thực tế chư vị chẳng phải đang thừa nhận an bài của cự thế lực sao? Thừa nhận rồi thì chư vị chẳng phải là một trong chúng? Trong bức hại vì chư vị làm không được tốt, cũng tạo ra bất ổn định trong học viên và gia tăng căng thẳng cho cuộc bức hại, chư vị chẳng phải thêm dầu vào lửa sao, trợ giúp tà ác sao? Hãy phủ định chúng, hoàn toàn phủ định hết thảy của cự thế lực!

Đệ tử: [Con xin hỏi] vì sao cự thế lực dám hại đến chết đệ tử Đại Pháp?

Sư phụ: Có hai loại tình huống. Một là quá khứ cự thế lực cảm thấy trong các đệ tử Đại Pháp xuất hiện một loại tư tưởng, rằng một khi tu Đại Pháp rồi thì đã được bảo hiểm rồi và không sợ gì cả, cũng không chết nữa, cũng không mắc bệnh nữa, cũng không bị thế này không bị thế kia nữa, hơn nữa còn có phúc phận. Tuy nhiên, tâm ấy một khi dấy lên thì phiền phức rồi, cự

thế lực chúng chính là muốn làm điều mà chúng muốn, một cách không tự biết mà thừa nhận an bài của chúng thì chúng sẽ có có để quản chư vị, là sẽ tạo cho chư vị các loại khảo nghiệm. Đành rằng đệ tử Đại Pháp sẽ không chết đi giống như người thường, mà ngay cả sớm rời đi [khỏi thế giới này], thì chờ đợi chư vị cũng là những gì tốt đẹp nhất, điều này là khẳng định. (vỗ tay) Do đó trong thời gian đó chúng làm cho mấy vị rời đi trước. Tất nhiên trong [những vị] tử vong cũng có những [vị] chúng đã an bài từ những đời trước rồi. Mục đích của chúng là gì? [Là] để chư vị thấy rằng học Đại Pháp rồi cũng vẫn không bảo hiểm, chư vị vẫn phải làm cho tốt, làm không tốt thì vẫn là không được. Chúng chính là làm những thứ ấy, chính là chúng coi trọng tu luyện cá nhân hơn chứng thực Pháp. Hơn nữa, trong thời gian cấp thiết mà đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh trong Chính Pháp hiện nay mà chúng làm những thứ đó, thì chúng chẳng phải phá hoại sao? Một đệ tử Đại Pháp ở thế gian có thể cứu được bao nhiêu sinh mệnh! Đó chẳng phải là làm điều xấu là gì?

Cụ thể thế lực thỉnh thoảng sẽ can nhiễu đối với học viên, nhưng việc cứu độ chúng sinh này lại chủ yếu nương nào! [Chúng] cứ phải là làm những can nhiễu đó. Đừng thừa nhận chúng! Vì không ai trong chúng xứng tham dự vào. Điều tôi muốn là chúng sinh đều không tới can nhiễu, đều đợi chờ ở đó, cứ một đường Chính thẳng tiến, [thì] sinh mệnh bất hảo nhất, sinh mệnh có xấu tệ hơn nữa, sinh mệnh mà trong lịch sử đã phạm sai lầm to lớn đến đâu thì đều có thể viên mãn tại chỗ, đó chẳng phải tốt rồi sao? (vỗ tay) Tất nhiên không phải vô nguyên tắc, hết thấy những gì đệ

tử Đại Pháp nợ thì tôi đều khiến nó chuyển hoá thành Thiện báo chúng sinh, đều cần cấp cho bồi thường tốt nhất, họ làm không được thì Sư phụ giúp họ. Vũ trụ không đạt [chuẩn] nữa ấy là vì chúng sinh không đạt [chuẩn] nữa, hết thấy chúng sinh đều được tôi làm giúp, tôi giúp vị này tôi giúp vị kia, thì đó chẳng phải Thiện giải hết sao? (vỗ tay) Hết thấy chúng sinh đều không đạt [chuẩn] nữa, đều không kiên tịnh rồi, thì tôi đều giúp chư vị làm, đó chẳng phải công bình sao? Đạo lý là vậy phải không? Tuy nhiên chúng cứ muốn làm như [chúng muốn làm]. Tất nhiên dù có như thế, trong Chính Pháp những sinh mệnh bị động chạm đến ắt sẽ có những phản ứng lại nào đó, từ đó xuất hiện rắc rối và can nhiễu, đó là tự nhiên, từ đó cũng ắt sẽ tạo ra một số khổ nạn cho tôi và xuất hiện một số rắc rối, đó là tự nhiên, đó là tôi có thể tiếp thụ và thừa nhận. Tuy nhiên làm những thứ đó một cách hệ thống, can nhiễu nghiêm trọng đến Chính Pháp, thì tôi không thể thừa nhận. Chính là quan hệ này.

Giảng từ một phương diện khác, cự thế lực có thể làm những gì chúng muốn làm, hơi các đệ tử, đó chẳng phải [vì] mọi người âm thầm thừa nhận những gì chúng muốn làm hay sao? Bảo chư vị đi thì chư vị đi, bảo chư vị viết thì chư vị viết, bảo chư vị gì thì chư vị làm nấy, bắt chư vị kết án chư vị thì [chư vị] bó tay mà âm thầm thừa nhận. Tất nhiên, là trong tâm có chấp trước không buông bỏ tạo thành, nhưng càng không buông bỏ thì bị bức hại càng ghê gớm, vì những sinh mệnh tà ác bị thao túng để phá hoại học viên Đại Pháp là nhìn thấy chấp trước của chư vị và chấp trước những gì. Những đệ tử buông bỏ sinh tử rồi và không sợ gì cả, thì tà ác cũng

sợ hãi, nhưng đó là vì họ tu được tốt nên mới buông bỏ được.

Đệ tử: Con rất muốn để bạn bè thân quyến của mình tu Đại Pháp, nhưng Chính Pháp đã tới cuối cùng rồi, Ngài sẽ an bài họ tương lai sẽ cùng về trời với con không? Hay là để họ tu Đại Pháp trong thời Pháp Chính Nhân Gian?

Sư phụ: Tôi không thể bảo chư vị điều gì cả. Thứ nhất ấy là không thể giảng ra, thứ hai là chư vị có chấp trước. Có người nói ‘tôi viên mãn rồi, tôi còn việc này việc kia nữa thì làm sao nhỉ?’ Chư vị có biết một khi lời đó ra khỏi miệng, thì những vị Thần kia sẽ nhìn những học viên đó thế nào không? (*mọi người cười*) Còn nghĩ viên mãn nữa? Chư vị biết chăng? Người mà trong tâm còn nghĩ muốn viên mãn là không viên mãn được đâu, huống là người nghĩ muốn viên mãn [trong khi] không buông bỏ được tình, [tiền] tài, v.v. ‘Vô cầu nhi tự đắc’! Hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp làm hôm nay chính là trách nhiệm mà lịch sử trao cho chư vị, chư vị hãy đường đường chính chính làm cho tốt những gì chư vị nên làm, tất cả đều ở trong đó. Chư vị chỉ nghĩ muốn viên mãn thì chư vị viên mãn không nổi, còn nói ‘tôi còn việc này chưa xử lý tốt, việc kia chưa xử lý tốt thì làm sao rồi đi’, ý tứ là chư vị còn không muốn rời đi, trong một lời ấy bao gồm hằng bao nhiêu chấp trước nhân tâm trong đó.

Đệ tử: Thơ ca là một loại văn hoá nhân loại, vì sao Sư phụ lựa chọn dùng loại phương thức đặc thù ấy —thơ ca— làm một phần trong Pháp để giáo dục chúng con?

Sư phụ: Một số văn hoá Trung Quốc này, và văn hoá khác của thế giới cũng đều như thế, là lưu lại để dùng

cho người đăc Pháp. Tôi dùng một phần trong văn hoá, ấy cũng là sự tuyển trạch của tôi, không có suy nghĩ đặc thù gì, chỉ là tuỳ ý dùng thôi. Có những lúc tôi dùng cổ ngữ để viết ra, có lúc tôi dùng thơ, văn vần, hoặc câu đối để viết; cũng có những lúc là dùng văn ‘bạch thoại’, tức là dùng loại ngữ pháp hiện nay để viết. Kỳ thực tôi muốn nhất ấy là dùng từ cổ để viết, có thể biểu đạt được thâm sâu và thấu triệt phi thường. Tất nhiên các học viên hiện đại được học ấy đều là văn bạch thoại, nên đọc [cổ ngữ] thì không hiểu, nên tôi không dùng nữa, dùng ít thôi. Cụm thể lực đã đẩy nhân loại hôm nay tới bước này rồi, thực ra đã tạo thành khó khăn rất lớn cho Chính Pháp vũ trụ và tương lai. Pháp mà tôi giảng hiện nay là kết hợp với những điều của khoa học để giảng cho chư vị, đó không phải văn hoá con người, [vậy] tương lai lưu lại thì làm sao? Như chư vị biết, vì sao tôi cứ mãi muốn dùng những văn ngôn văn cổ thoại để giảng, chính là vì chúng không có những thứ kia ở trong. Nhưng hiện nay đã là như thế này rồi, con người chỉ có thể từ văn hoá như thế này mà minh bạch ra một số Lý này, tôi cũng chỉ có thể giảng như vậy thôi. Việc sau này hãy để sau này lại nói.

Đệ tử: Ngài từng nói rằng xã hội nhân loại hôm nay hết thấy đều do tâm của đệ tử Đại Pháp gây ra. Con thường phát hiện rằng do tâm chấp trước của mình mà dẫn tới kết quả sự việc biến thành tệ hơn. Xin hỏi Sư phụ, làm sao thoát khỏi [điều ấy]?

Sư phụ: Đừng khẩn trương [quá] khi làm chưa tốt, vậy lần sau làm cho tốt, thử tìm nguyên nhân ở nơi nào. Chư vị trong tu luyện có một biểu hiện nổi cộm, ấy là việc gì đó làm không tốt, việc xong rồi bèn ở đó hối hận

tới lui mãi, chứ không biết làm lại lần mới cho tốt. Chư vị hối hận nhiều thì vẫn là tại chấp trước. Làm sai, thấy sai ở đâu rồi, đã biết rồi, thì lần sau làm nó cho tốt, làm lại lần mới. Chứ ngã rồi cứ nằm mãi ở đó, (*mọi người cười*) không đứng lên thế thì không được.

Đệ tử: Nghe Sư phụ giảng Pháp sáng nay, trong tâm [con] thấy rất buồn. Muốn hỏi Sư phụ, có phải là giảng từ trước những Pháp Lý ấy cho chúng con không?

Sư phụ: Không phải vậy. Rất nhiều việc thì hiện nay tôi đều không quản, vì chư vị cần tự mình đi cho tốt con đường của bản thân mình. Mỗi người đều như thế, thế chính là điều mà chư vị lưu lại cho tương lai, cũng chính là cơ hội dựng lập uy đức của chư vị. Làm được tốt thì chính là chư vị chứng ngộ được hết thảy, chính lý lại hết, trừ bỏ đi phần cặn bã, thì những tinh hoa được lưu lại chính là con đường thành công của chư vị. Pháp mà tôi giảng sáng nay, trên thực tế là khi mà trên chính thể xuất hiện thiên sai thì tôi mới giảng. Khi ảnh hưởng của hiện tượng cá biệt không lớn, thì tôi không giảng, học viên sẽ rất nhanh làm được tốt. Chính là điều mà tôi giảng sáng nay ấy, tôi biết, [tự] chư vị cuối cùng cũng sẽ nhận thức tốt thôi, nhưng tổn thất sẽ thảm trọng, tôi sẽ mất đi một số đệ tử Đại Pháp, do đó tôi cần giảng. (*vỗ tay*)

Đệ tử: Thưa Sư phụ tôn kính, học viên vận dụng Internet để giao lưu tâm đắc, hình thức loại này có tốt hay không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng ở ngoài Trung Quốc Đại Lục thì không thành vấn đề, nhưng không được nói về tình huống cụ thể chứng thực Pháp mà chư vị làm. Nếu ở Trung Quốc Đại Lục, thì tốt nhất vẫn là coi trọng an

toàn của chư vị, đừng để cự thế lực dúi vào sơ hở, đây không phải vấn đề sợ hay không, mà là đừng để tà ác dúi vào sơ hở.

Đệ tử: Nếu chúng con niệm rất thuần rất chính, thì cự thế lực không cách nào can nhiễu. Nếu có can nhiễu, phải chăng là phản ánh trạng thái tu luyện của chúng con?

Sư phụ: Xuất hiện can nhiễu, thường đều là cự thế lực kia gây tác dụng. Vậy chẳng phải việc của chúng ta đều là chính rồi thì sẽ không có bất kể can nhiễu gì nữa? Chỉ có thể giảm thiểu rất nhiều tổn thất, vì tự thân mọi người vẫn xác thực có tồn tại những nhân tố mà [mình] không ý thức được nên mới bị dúi vào sơ hở, cự thế lực chính là muốn đưa điều chúng muốn làm cưỡng ép vào. Đồng thời, có một bộ phận các học viên, đặc biệt là bộ phận học viên thứ ba là vẫn có nghiệp lực nhất định, do đó chúng sẽ lợi dụng những thứ ấy để dúi vào sơ hở. Tuy nhiên dù thế nào đi nữa, Sư phụ là không thừa nhận chúng. Chư vị cũng không thừa nhận chúng, hãy đường đường chính chính mà làm cho tốt, phủ định chúng, chính niệm đầy đủ hơn. ‘Ta là đệ tử của Lý Hồng Chí, các an bài khác thì đều không cần, đều không thừa nhận’, thì chúng không dám làm, chính là đều có thể giải quyết. Chư vị thật sự làm được thế, không phải trên miệng nói thế mà là ở hành vi là làm được thế, thì Sư phụ nhất định sẽ làm chủ cho chư vị. Hơn nữa xung quanh Sư phụ cũng có rất nhiều hộ pháp, rất nhiều Phật Đạo Thần, còn có các sinh mệnh to lớn hơn, họ đều sẽ tham dự, vì không được thừa nhận nhưng cứ cưỡng ép bức hại vào thì ấy là phạm pháp, cự Lý của vũ trụ cũng không cho phép, bức hại một cách vô lý là tuyệt đối

không được đâu, mà cụ thể lực cũng không dám làm. Chính là mọi người gắng sức bước đi cho chính.

Nói ‘Mình đi thật chính rồi, mình cũng làm tốt rồi, bắt đầu từ nay trở đi sẽ không thể có chút ma nạn nào nữa’, có thể niệm ấy của chư vị lại khiến chúng tạo ra ma nạn cho chư vị. Là vì cụ thể lực nhìn nhận rằng đó cũng là một loại thừa nhận chúng rồi —anh ta nghĩ rằng ‘không có mà’, anh ta muốn tự tại, thế thì không được, phải trừ bỏ cái tâm đó của anh ta— Vậy chẳng phải lại bị chúng dúi vào sơ hở? Kỳ thực mọi người lúc bình thường bảo trì tâm thái rất chính thì về cơ bản có thể làm được.

Đệ tử: Sau Chính Pháp thì chúng con vẫn biết được Sư phụ phải không?

Sư phụ: Sư phụ có một thể hệ độc lập. Chư vị đều là sinh mệnh trong vũ trụ, vũ trụ khổng lồ này dù to lớn đến đâu, Sư phụ vẫn không ở trong đó. Tôi không ở trong hết thủy thứ ấy, mà tôi lại có một thể hệ độc lập của mình, tôi không cần bất kể gì trong vũ trụ này, cũng không cần đưa vào đó bất kể gì cả, bản thân tôi có một thể hệ sinh tồn tự ngã độc lập. Vậy nói một cách khác, sinh mệnh nào trong vũ trụ cũng không thể thấy được tôi, cũng không có sinh mệnh nào biết được tôi. Kỳ thực tôi chính là vô hình, đối với bất kể nhân tố nội-ngoại mà nói tôi đều là không tồn tại, chính là không có; vậy tôi có thể hiển hiện ra hình tượng của tôi trong bất kể tầng thứ nào của vũ trụ, chính là thăng hoa [tới] các tầng thứ khác nhau của hình tượng mà chư vị nhìn thấy hôm nay. Ở con người nơi đây như thế này, tất nhiên, thời tương lai có thể [tôi trông] sẽ rất trẻ tuổi, bản thân tôi là rất trẻ. Dùng lời con người mà giảng,

tầng tầng đều là trên cơ sở hình tượng này thăng hoa lên, nhìn ra đều là tôi, chỉ là càng cảm thấy nhân tố cấu thành càng vi quan thì thể tích càng lớn. Tất nhiên tôi cũng có thể tầng tầng tụ ra một [thân] thể đồng thời biến lớn biến nhỏ, còn có thể phân [thân] thể vô hạn [lần], chính là ý tứ đó. (vỗ tay)

Đệ tử: Sau Chính Pháp, các đệ tử viên mãn rồi, trong tương lai còn có cơ hội đề cao không?

Sư phụ: Sau Chính Pháp các đệ tử đều viên mãn rồi thì còn có cơ hội đề cao không? Kỳ thực tôi đều giảng qua rồi, quả vị là trong tu luyện mà chứng ngộ tới, nghĩa là chư vị có thể thành tựu quả vị gì, ấy là trong quá trình tu luyện mà đắc được. Chư vị nói ‘Ta ở thiên thượng rồi, ta có thể tiếp tục tu luyện đề cao hay không?’ Có nhân tố và cơ chế ấy, nhưng muốn đề cao lên một chút, thì đều là một công trình rất lâu dài và lớn lao, chính là không hề dễ dàng như ở trên mặt đất nữa. Tuy nhiên không ai dám tới mặt đất này, sau khi tới đây rồi thì không nhất định có thể gặp được Thần Phật hạ thế độ nhân, sau khi xuống rồi thì đầu não bị tẩy hết, không còn biết gì nữa, nói không chừng còn phản đối tu luyện chứ, do đó không ai dám tới.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp làm một chỉnh thể, [khi ấy] có chỗ căn bản nhất nào và khuyết điểm gì cần phải cải tiến?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp làm một chỉnh thể trong chứng thực Pháp mà hợp tác nhất trí thì Pháp lực rất to lớn. Dù mọi người làm việc một cách tập thể hay là tự mình làm việc đơn lẻ, thì điều mọi người làm đều là việc đồng dạng, đó chính là chỉnh thể. Điều giảng chân tướng, phát chính niệm, học Pháp, về cụ thể làm các

việc khác nhau, ‘phân công hữu trật, tụ chi thành hình, hoá chi vi lập’. Khi chư vị xuất hiện vấn đề nào đó ở hình thức chính thể, thì Sư phụ nhất định sẽ giảng ra, khi không có vấn đề nổi cộm thì Sư phụ sẽ không giảng, khi không có ảnh hưởng hình thể chính thể thì không giảng.

Đệ tử: Kính thưa Sư tôn, xin hãy độ con. Con mắc đại tội, do đó có một đứa con trai [mắc bệnh] si ngốc.

Sư phụ: Sư phụ nhất định độ tất cả chúng sinh tại thế gian. (vỗ tay) Tôi sẽ ở các thời kỳ khác nhau mà chọn dùng các biện pháp khác nhau để làm các phương thức cứu độ khác nhau.

Đệ tử: Trong mộng cảnh con có tư tưởng không chính lắm, sợ rằng [đã] làm hại một sinh mệnh.

Sư phụ: Đừng khẩn trương [quá], mộng tức là mộng, mộng không phải tu luyện, cũng không nhất định sẽ như chư vị nghĩ đâu. Chỉ cần chư vị có thể tu thành, thì hết thảy việc sai sót mà chư vị từng làm, Sư phụ đều sẽ nghĩ biện pháp viên dung cho chư vị. (vỗ tay) Không cần suy nghĩ việc đó nữa, suy nghĩ nhiều sẽ thành chấp trước, thì sẽ tu luyện không được.

Đệ tử: [Con] xin hỏi Sư tôn, những việc chúng con làm trong Chính Pháp phải chăng có nặng-nhẹ nhanh-chậm, làm thế nào nắm vững điều ấy?

Sư phụ: Ờ, ấy là việc cụ thể rồi. Đã là việc cụ thể, vậy đều là bản thân chư vị đang dựng lập uy đức, con đường cần đi, bản thân chư vị đi làm. Tất nhiên nặng-nhẹ nhanh-chậm ấy là cần chư vị tự mình an bài. Chư vị nói ‘tôi tránh nặng cầu nhẹ’, vậy có thể tạo thành ảnh hưởng đối với việc chư vị định làm, vì tôi bảo chư vị, hết thảy những gì chư vị làm đều là làm cho chính

mình. Bản thân việc an bài tốt đã là giỏi rồi, sẽ khiến con đường đi được cho chính, đó chính là uy đức. Cụ thể thì tôi không tiện giảng cho chư vị, Sư phụ không thể lấy mất cơ hội chư vị viên mãn con đường của mình.

Đệ tử: Con thường oán trách tự mình tu không xuất ra tâm từ bi, đặc biệt đối với những người gần gũi mình mà cự tuyệt tư liệu Đại Pháp, con cảm thấy tâm ý nguội lạnh.

Sư phụ: Tôi bảo mọi người rằng, chúng ta đã là người tu luyện, thì gắng hết sức từ bi đối đãi hết thảy chúng sinh gần gũi mình. Có lẽ có người là cơ duyên chưa tới, có lẽ có người trúng độc quá sâu nhưng vẫn có thể cứu, đương nhiên cũng có một số người là không thể cứu, nhưng tuyệt đại đa số đều có thể cứu, hiện nay chư vị vẫn không phân [biệt] rõ đâu. Tôi nghĩ rằng nhất quyết đừng để tâm ý nguội lạnh, đối với ai cũng đều từ bi như nhau mà làm, có từ bi có thể nóng tan cả sắt thép thì có thể làm được tốt. (vỗ tay)

Đệ tử: Hiện nay có nhiều quốc gia bị mê hoặc trước giả tướng của kinh tế Trung Quốc, điều ấy trở thành chướng ngại chủ yếu khi chúng con giảng chân tướng cho chính phủ và giới thương nghiệp ở các quốc gia đó, thỉnh Sư tôn chỉ rõ về phương diện này.

Sư phụ: Đúng thế, chính phủ Trung Quốc vì để bức hại Pháp Luân Công đã dùng một phần tư tài lực kinh tế quốc dân. Nếu nó không có năng lực kinh tế thì nó làm sao bức hại nổi Pháp Luân Công? Người trong xã hội ấy hiện nay liệu có nghe nó chỉ huy không? ‘Người bảo ta làm các việc khuyết đức này thì ta làm chẳng?’ Vì nó dùng tiền để chèo chống. Tại sao xã hội quốc tế rất nhiều kênh thông tin và chính phủ đều yên ắng như

thế, đối với nạn lớn này lại có thể mắt nhắm tai ngơ như thế? Là có rất nhiều lợi ích nằm trong đó.

Trong cuộc bức hại tà ác này, ở Trung Quốc thì bất kể là kết quả công tác trong chính phủ hay là hiệu ích kinh tế của doanh nghiệp, tất cả đều móc nối với Pháp Luân Công, kể cả thi nhập học cũng như tốt nghiệp của học sinh, hết thầy tất cả mọi thứ đều phải móc nối với Pháp Luân Công. Vì để bức hại Pháp Luân Công, một khoản chi lớn được dành cho công an, [luật] pháp chính [trị], tư pháp, ngoại giao, phòng 610 tà ác, đặc vụ an ninh; vì để tạo giả dối, một lượng lớn kim tiền chi cho các loại bộ máy tuyên truyền, truyền thanh, truyền hình, báo chí, văn nghệ, văn hoá, thậm chí để phong toả truyền thanh, truyền hình, và mạng máy tính. Tại quốc tế [chúng] phái ra rất nhiều đặc vụ để bức hại Pháp Luân Công, nhưng những người đó mang tiền ra ngoài, cất tiền vào tài khoản của bản thân, rồi lập tức làm [thủ tục] di trú: ‘Bình thường muốn xuất [ngoại] thì không ra được, [giờ] còn cho tiền để đi ra, thật tốt quá, mà đây là xã hội gì? Trốn ra đây rồi còn phạm tội sao, lưu lại con đường sau này thôi.’ Những chiêu dùng trong bức hại đều là ngu xuẩn nhất, tiêu những đồng tiền mồ hôi và máu của nhân dân để bức hại nhân dân mà chẳng biết chùn tay, lượng tiền tiêu là rất lớn.

Xem ra vấn đề Pháp Luân Công nếu không giải quyết, thì quả thực chớ nghĩ gì tới cải biến xã hội kia, không gì ổn định được nữa, là vì hết thầy của nó đều áp vào Pháp Luân Công nơi đây, không chiếu cố được cái gì [khác] nữa, toàn bộ đều vì Pháp Luân Công mà tồn tại. Ngay cả bộ máy cơ khí thổi nạt kia cũng vận

hành xoay quanh Pháp Luân Công, nó còn có thể làm gì khác nữa?

Đều là đầu tư từ nước ngoài. Cụm thế lực làm thế, chúng là dùng tiền để chèo chống tà ác, trong thời gian bức hại một cách tà ác đối với Đại Pháp thì người đầu tư tiền vào đó, ấy cũng là những người có tiền họ đang lựa chọn tương lai, đang hiểu rõ mà vẫn cứ vứt tiền đi vô ích. Trong cuộc bức hại này mà đầu tư tiền vào đó thì người chính là chi [trả] [duy] trì cho cuộc bức hại tà ác, người là đang phạm tội; nếu Trung Quốc nơi này không có bức hại Đại Pháp, thì người có đầu tư bao nhiêu kim tiền vào đó cũng không sao cả. Bề mặt của con người không biết, nhưng con người đều có phía mặt hiểu biết, người không thể nói rằng người không biết.

Đệ tử: Nếu như người phụ trách của trạm phụ đạo hoặc Học Hội không theo kịp tiến trình Chính Pháp, hơn nữa không nghe theo ý kiến phê bình...

Sư phụ: Trạm phụ đạo và Học Hội chúng ta phải chẳng là tình huống này? Hãy tự hỏi tâm mình, cần lắng nghe một cách chính diện các ý kiến của học viên. Nhưng xoay trở lại mà giảng, học viên chúng ta chẳng phải có phương thức nhìn nhận vấn đề là có chút khiếm khuyết nào đó chẳng? Giả sử chư vị ở vai trò đó, thì chư vị sẽ diễn như thế nào? Tôi không phải là phê bình, mà chúng ta hãy tự sắp xếp lại một chút nhìn thử xem, họ phải chẳng thật sự là có vấn đề, hay là bản thân chúng ta suy nghĩ vấn đề chưa toàn diện. Hoặc là họ thật sự có vấn đề lớn, vậy thì làm người phụ trách trạm phụ đạo thì cần cân nhắc vấn đề, [rằng] trách nhiệm chư vị trọng đại hơn, nếu vì sơ sẩy của chư vị tạo thành một đệ tử Đại Pháp bị đào thải, thì tôi nghĩ rằng tội sẽ

quá lớn rồi. Tất nhiên sẽ không nghiêm trọng thế đâu, vẫn có Sư phụ đang quản mà. Nhưng mọi người đều là đang tu, thế nào cũng không thể đưa những sai lầm và chấp trước của mình, và những gì mình buông bỏ không được mang theo đến viên mãn. Do vậy dù chư vị làm gì, thì đều trước hết suy xét Đại Pháp, đừng coi việc của bản thân quan trọng [quá].

Tôi cũng thuận tiện giảng một chút, kỳ thực những người phụ trách các nơi họ cũng là người tu luyện, chư vị cũng đừng xem họ như Sư phụ, và yêu cầu đối với họ cao như thế. Khó tránh khỏi đâu đó sẽ có sai lầm, vậy thì hãy cùng nhau trao đổi, đàm luận. Thật sự có thể đứng tại [cơ điểm] có trách nhiệm với Pháp mà nhìn, thật sự mang theo tâm [từ bi] có thể nóng chảy cả sắt thép, thì tôi không tin rằng việc ấy sẽ làm không được tốt. Cũng đừng có thành kiến cố định về học viên [và] nhìn nhận rằng họ không tốt nữa, tôi làm Sư phụ nhìn nhận [họ] tốt mà. Cũng không được nhìn nhận rằng khó giao tiếp lắm, cách làm của phía bên nào cũng vẫn chưa làm được đại từ đại bi, [nếu] chư vị thật sự có thể đại từ đại bi, tôi nghĩ rằng chỗ không đúng kia khẳng định sẽ cải biến thành tốt.

Đệ tử: Chúng con giảng chân tướng với người Hoa ở hải ngoại phải chăng làm rất là chưa đủ? Thậm chí ở miền Tây Mỹ quốc, có nhiều đoàn thể xã hội người Hoa, có nhiều người Hoa đến từ Trung Quốc Đại Lục, họ có thể ở hải ngoại thì phải chăng là duyên phận của họ?

Sư phụ: Có thể nói như vậy về duyên phận, nhưng khởi tác dụng hai mặt chính và phản thì đều có cả đấy, mà đó là an bài của cụ thể lực, tôi đều không thừa nhận. Tôi vừa giảng rồi, con người trên thế gian đều là

thân nhân của tôi. Không thừa nhận an bài của cụ thể lực, trong giảng thanh chân tướng hãy làm hết sức. Bất kể là ở miền Tây hay miền Đông Mỹ quốc, chúng ta đều tận sức mà làm. Tuy nhiên, Sư phụ không phải là bảo chư vị mặc kệ tất cả, cái gì cũng không quản nữa thì không được đâu, mà chính là an bài hợp lý cho tốt thời gian của chư vị, cố gắng đi cứu người. Một điểm khác, chư vị cứu người Trung Quốc ấy, bản thân họ cũng sẽ đi nói, cũng là cho họ cơ hội lập công, vì người trong cuộc bức hại này đều phạm tội, đều trong cuộc bức hại này mà thêm dầu vào lửa, trợ giúp ngọn lửa tà ác, vì thế cho nên, sẽ cho họ cơ hội chuộc tội. Họ biết chân tướng rồi thì sẽ nói cho các nơi, vậy là chuộc tội rồi, do đó mọi người hãy tận sức mà làm.

Đệ tử: Ở các nơi chúng con khi tuyển cử nghị viên, có người trợ giúp những người ứng cử nghị viên nào ủng hộ Đại Pháp, có người nhìn nhận rằng chúng ta không nên tham dự chính trị, chúng ta không dựa vào người thường làm điều chi cho Đại Pháp. Lý giải như thế đúng không?

Sư phụ: Về nguyên tắc là đúng, nhưng việc cụ thể thì cần nhìn như thế này, đệ tử Đại Pháp không tham dự chính trị của xã hội người thường, tôi vẫn không thể hoàn toàn nói như thế, tôi là nói Đại Pháp chúng ta không tham dự chính trị, nhưng đệ tử Đại Pháp chúng ta rất nhiều người làm công tác chính trị, đó là công tác của họ. Như thế chư vị nói chính phủ muốn tuyển cử, vậy chư vị tham gia tuyển cử không? Chư vị tham gia, chư vị bỏ phiếu, thế thì chư vị tham dự chính trị rồi. Là một đệ tử Đại Pháp tu luyện trong xã hội người thường, chính là trong xã hội người thường, thì tận sức phù hợp

xã hội người thường mà tu luyện, không thành vấn đề. Chư vị cũng là một thành viên của xã hội người thường, xã hội người thường ấy sự tồn tại của nó cũng là cần thiết cho Đại Pháp, cũng là cần thiết cho vũ trụ, cần thiết cho chúng sinh, chúng ta chỉ có thể duy hộ, chứ không được phá hoại. Cần chư vị đi bỏ phiếu thì chư vị cứ đi bỏ phiếu thôi, không sao cả. Chư vị nói vị nghị viên kia là bạn của cá nhân chư vị, thì chư vị giúp họ chút việc này khác, tất nhiên có tham gia việc tuyển cử, và cũng là công tác tình nguyện, vậy có sao đâu. Nhưng Đại Pháp chúng ta về chính thể là không tham dự chính trị, không được lấy danh dự của Đại Pháp chúng ta đi làm bất kể việc chính trị nào. Mà đệ tử Đại Pháp chủ yếu vẫn là lấy chứng thực Pháp làm trọng.

Lúc tuyển cử ở Đài Loan lần trước, tôi là bảo một vị học viên tu lâu gọi điện thoại cho người phụ trách Học Hội Đài Loan, thanh minh rõ là Đại Pháp Học hội không có thái độ gì về tuyển cử của các đảng phái. Cá nhân học viên muốn ủng hộ ai, ấy là việc cá nhân, không đại biểu cho Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp đều có người ủng hộ cả hai đảng. Pháp Luân Đại Pháp Học Hội không có bất kể ý kiến chính trị nào về tuyển cử của các đảng, không tham dự, đã là cá nhân học viên, thì muốn ủng hộ ai thì ủng hộ người ấy, chính là tình huống như vậy.

Đệ tử: Đoạn thời gian gần đây khi làm công tác Chính Pháp thì áp lực rất lớn, dường như một loại áp lực vô hình, [con] không biết loại cảm giác này có liên quan với hình thể của chính thể Chính Pháp hay không?

Sư phụ: Tôi thấy rằng cự thể lực mà chưa bị Chính Pháp xong là cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn, càng đến lúc cuối thì mặt bị tiếp xúc ấy có áp lực càng ngày

càng lớn, vì thế đôi lúc cũng sẽ tạo cho chúng ta một loại tình huống phức tạp, cũng bất quá như vậy thôi. Hãy phát chính niệm nhiều hơn để bài trừ can nhiễu, [nhưng] đừng [quá] coi trọng chúng. Kỳ thực hiện nay tôi thấy được rõ ràng phi thường, chư vị cũng thấy được rõ ràng phi thường, không ai phá hoại nổi Đại Pháp, phá hoại nào cũng đều là vọng tưởng, hôm nay tôi, Lý Hồng Chí, dù có [ở đây] hay không thì không ai có thể động đến Ông được. Mỗi cá nhân đều là người phụ trách, mỗi cá nhân đều là một lạp tử của Đại Pháp, mỗi cá nhân đều là đang dung luyện trong Pháp, mỗi cá nhân đều biết được làm như thế nào. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc Đại Lục qua thực tiễn là trong tình huống Sư phụ không ở đó đã chứng thực Pháp kiên cố không thể phá. Chính là chiếu theo những gì đệ tử Đại Pháp nên làm mà làm, [gặp] điều gì cũng có thể hoá giải nó.

Đệ tử: Sư phụ bảo chúng con cần có [lòng] khoan dung rộng lớn, nhưng thỉnh thoảng ngẫu nhiên [chúng con] vẫn dúi vào sừng bò.

Sư phụ: Vậy hãy sửa đi thôi. Từ bi khoan dung, nghĩ nhiều cho người khác, ở con người nơi đây [làm như thế rồi] sẽ thành thói quen. Tôi không thích khi thấy chư vị tự trách, không có tác dụng gì. Tôi vẫn là nói câu ấy: trượt ngã rồi đừng nằm ở đó, mau đứng lên đi thôi!

Đệ tử: Có người [thừa] nhận đồng [ý] Chân-Thiện-Nhẫn nhưng không nhận đồng Pháp Luân Công, kết quả cuối cùng của họ là gì?

Sư phụ: Kỳ thực tôi bảo chư vị, chư vị đừng quá coi trọng lời mà người thường nói, rất nhiều người thường là không lý trí. Người ta, ở xã hội người thường chịu ảnh hưởng của các loại quan niệm, lại còn không

ngừng hình thành các loại quan niệm nữa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chân niệm của bản tính con người, vì thế lời mà con người thốt ra thông thường là tự thị nhi phi, ngôn bất do trung, nói mà không nghĩ kỹ. Chư vị đừng cho rằng người thường cũng lý trí như chư vị, hiện nay rất nhiều rất nhiều người rất không lý trí. Thực ra chư vị lúc đầu cũng thế mà, (*mọi người cười*) thành thực rồi, những thứ bất hảo trừ rớt đi rồi thì mới trở nên lý trí hơn. Khi người thường nhận thức sự vật, hoặc khi khẳng định rằng sự vật là tốt hay không tốt ấy, là rất nông cạn, thậm chí đối với thân nhân và ân nhân của họ thì cả lời nói cũng là tự thị nhi phi, ngôn bất do trung, và không đáng tin, không có trách nhiệm gì về hậu quả. Do đó chư vị chớ quá coi trọng nó, cần cứu họ thì cần khiến họ lý trí hơn lên.

Đệ tử: [Khi] giảng chân tướng cho người Trung Quốc để phù hợp với trạng thái người thường, thì [chúng con] lấy tài liệu chân tướng dùng kết hợp với nội dung phù hợp với chấp trước người thường. Ở đây thì thu xếp phân lượng thế nào? Có những nội dung không lành mạnh, thì dù rất phù hợp với chấp trước của người thường, vẫn là không nên dùng.

Sư phụ: Tôi lại từng nghe có học viên phản ánh một vấn đề thế này, tức là [một số] học viên chúng ta mà quãng thời gian trước không bước ra, hoặc học viên làm không tốt, [nay họ] lập tức bước ra muốn làm việc tốt nhiều hơn, lấy công bù lỗi. Nhưng bản thân vì quãng thời gian trước đã rớt tầng thứ rồi, cho nên có khoảng cách so với các học viên hiện nay mà vẫn luôn trong Chính Pháp, mà khoảng sai biệt đó là bản thân họ không nhìn ra, những đệ tử khác có thể nhìn ra, đặc

biệt là trong các công tác cụ thể tại Chính Pháp, trong việc lý giải thì sẽ biểu hiện ra. Thế nên làm một số việc Chính Pháp, nói ra một số lời, thì những đệ tử Đại Pháp khác có thể nghe ra được. Ở đây tôi không nói rằng những học viên ấy là không đạt nữa, tôi nói rằng, trượt ngã rồi thì bò lên rồi đi tiếp, Sư phụ không buông rơi chư vị, chư vị cũng không được mất lòng tin, vẫn có cơ hội, dù sao thì tôi là muốn độ thành [công] chư vị, chư vị vẫn còn tín tâm chứ? (vỗ tay) Như vậy, vào những lúc ấy chúng ta đã là học viên mà vẫn luôn làm được rất tốt, chư vị hãy giúp đỡ họ một cách thiện ý, không được [dùng] ngôn từ quá nặng như đối với các học viên khác, có những lời vô ý nói ra nhưng họ sẽ hữu ý nghe vào, cho nên chư vị cần nói một cách thiện ý, bảo họ làm thế nào. Tất nhiên chư vị đừng để họ cảm nhận được, cảm nhận ra [thì] họ cảm thấy chư vị là đối với họ khác biệt đi, trong tâm họ sẽ sinh ra chướng ngại, sẽ tạo thành mâu thuẫn trong tâm. Trong chúng ta có những học viên mới bước ra thì cũng cần chú ý, lắng nghe ý kiến của người khác là có chỗ tốt đấy, tu luyện mà, ‘trung ngôn nghịch nhĩ’.

Đệ tử: Ngoài việc làm ra lượng lớn phim giảng thanh chân tướng ra, phải chăng có thể chế tác một lượng nhỏ những phim chính diện [tích cực] để cho các nhu cầu khác nhau của người thường?

Sư phụ: Về việc này tôi bảo chư vị rằng, chúng ta hiện nay thật sự không có thời gian, các đệ tử Đại Pháp đang toàn lực chứng thực Pháp. Những gì làm ra là có chỗ tốt cho người thường, [vì hiện nay] văn hoá của người bình thường đang xuống dốc, nhưng đó không phải là điều chúng ta làm hôm nay, mà là tương lai

vào bước sau sẽ làm. Do đó hiện nay về phương diện giảng thanh chân tướng thì các đệ tử Đại Pháp chính là để thời gian cũng như tâm huyết nhiều hơn và làm nhiều hơn.

Đệ tử: Phải chăng làm ra lượng lớn phim giảng chân tướng trên Internet để đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc chế tác ra đĩa phim VCD?

Sư phụ: Tất nhiên thế là tốt, không chỉ nên làm, mà có năng lực hãy làm lượng lớn, người Trung Quốc chịu độc hại sâu đến thế, chính là cần phải để họ biết chân tướng. Để họ biết rằng chúng ta không phải vì mục đích chính trị, chúng ta là vô cớ bị bức hại. Đứng tại góc độ người thường mà giảng, chúng ta là muốn nói cho con người thế gian rằng chúng ta rất cuộc là thế nào; mà đứng ở Pháp mà xét, thì chúng ta chính là cứu độ họ, đừng vì điều này mà rơi vào kết cục bị đào thải.

Đệ tử: Đệ tử Chính Pháp chứng thực Pháp thì ngoài việc để viên mãn bản thân, phải chăng còn chứng thực cho các sinh mệnh khác?

Sư phụ: [Cho] các sinh mệnh khác, cái đó trước tiên chư vị không cần quản. (*Sư phụ cười*) Chẳng qua, tôi bảo mọi người rằng, thật ra năm ấy khi 20 tháng Bảy 1999, khi tà ác phô thiên cái địa áp xuống, thì thao túng hết thấy những kẻ tà ác ở thế giới, tất cả người thường cũng bị khống chế, mà không chỉ người, ngay cả động vật và thực vật đều bị thao túng, chư vị nhìn một cọng cỏ một cái cây thì thấy [chúng] dường như rất tà đối với chư vị. Qua một năm sang năm thứ hai thì tốt hơn rồi, vì tà ác [gây] áp lực xuống đó đều bị thanh trừ rớt rồi, bấy giờ chính là còn lại một bộ phận ở Trung Quốc, cũng đang nhanh chóng bị thanh trừ dần rồi. Hiện nay

chủ yếu nhất chính là con người thế gian, vì con người ở thế gian hôm nay đều là có bối cảnh.

Đệ tử: Con có hai vấn đề, thường hay cảm thấy hàng ngày bận rộn, hàng ngày bận làm các việc, mà hiệu quả cũng không tốt. Đôi lúc đối với một số công tác Đại Pháp và giải cứu học viên thì có biểu hiện thờ ơ, nên như thế nào để cải biến trạng thái đó?

Sư phụ: Chỉ có thể nói hãy an bài hợp lý thời gian của chư vị. Thời gian mỗi cá nhân đều hữu hạn, Sư phụ biết, [chư vị thu xếp] như thế nào hợp lý mà an bài nó cho tốt. Các đệ tử Đại Pháp là đồng tu của chư vị thì nhất định phải cứu, không được để tà ác cứ bức hại một cách không e dè gì cả. Kỳ thực, tôi bảo mọi người rằng, hết thấy cách làm khi bức hại Đại Pháp đều là ngu xuẩn nhất, chư vị thử hồi tưởng lại sẽ thấy đều thế cả, vì cội rễ lực chính là an bài như thế. Chúng làm sao có thể bắt công dân ngoại quốc được? Chư vị biết chằng? Khi chư vị giảng chân tướng để người Mỹ biết, trong tâm dân chúng Mỹ quốc đều rất tức giận. Trung Cộng bắt đầu từ thời mở cửa chúng tìm mọi cách để biểu hiện ở toàn thế giới là chúng tốt ra sao, để người ta có thể thừa nhận sự tồn tại của chính phủ tà đảng Trung Cộng, phải vậy không? Nhưng xã hội Tây phương, đặc biệt là dân chúng Mỹ quốc, họ nguyên lai đều có tâm lý chán ghét đối với tà đảng Trung Cộng. Chúng làm những việc đó vừa đúng làm tăng phản cảm trong tâm của người Mỹ, cũng khiến trong tâm các dân tộc khác toàn thế giới cực kỳ phản cảm. Mất dân tâm đến cả ngoại quốc rồi, cứ làm mãi những việc ngu xuẩn.

Đệ tử: Chúng con về lực lượng chính thể phát huy còn chưa tốt, thỉnh thoảng cảm thấy những người liên

lạc chủ yếu hoặc người phụ trách của Phật Học Hội không ở trong Pháp, cũng không nguyên ý buông tay để người khác làm, giao lưu lại khó đạt tới nhận thức tương đồng, [chúng con] lại nghe rằng họ là được đích thân Sư tôn bảo làm, do đó có những lúc rõ ra rằng họ không đúng, nhưng vẫn phải ủng hộ. (mọi người cười)

Sư phụ: Năm ngoái tôi đã ngay từ đầu nói rằng học viên [thuộc] Phật Học Hội các nơi thì về cá nhân chúng thực Pháp đều cần buông tay [để mọi người làm], mỗi cá nhân đều cần đi con đường chúng thực Pháp [của mình]. Học viên chúng ta không nhất định nói 100% là đúng, nhưng chúng ta đã là người phụ trách, chư vị nghe thấy chứ? Học viên có suy nghĩ như thế đó, chư vị đều nghe thấy phải không? Tất nhiên chư vị cũng là người tu luyện, Sư phụ không thể thập toàn thập mỹ bảo chư vị làm đến mức hoàn mỹ vô khuyết, tuy nhiên, học viên có suy nghĩ như thế thì đừng oán học viên, vì họ là vì Pháp, tôi thấy được giữa những chữ này mỗi chữ đều có tín tức của họ, không phải vì bản thân họ đâu, mà là vì Pháp. (vỗ tay)

Đệ tử: Đầu tư kinh doanh có thể kiếm tiền, có đệ tử nhìn nhận rằng hai ba năm sau kiếm được tiền rồi cũng chẳng cần dùng nữa, nay có chút tiền thì dùng hết để cứu người.

Sư phụ: Bề mặt thì xem ra có đạo lý một chút, nhưng trên thực tế ấy vẫn là cực đoan. Tôi nghĩ rằng, chư vị không được không quản gì cuộc sống của chư vị, cái gì cũng mặc kệ. Tôi bảo mọi người, hiện tại chư vị là lưu lại con đường tu luyện cho người tương lai, nói người tương lai đều theo dạng thức như thế mà chạy sang cực đoan, công tác và kinh doanh đều chẳng cần nữa, thậm

chí mình vừa xin ăn vừa chứng thực Đại Pháp, thế thì tuyệt đối không được.

Chư vị cần an bài cho tốt sinh hoạt của bản thân chư vị, làm tốt công tác của chư vị. Tôi nói với mọi người rằng, chư vị là một phần tử của xã hội nhân loại, chư vị tại bất kể công tác xã hội nào của chư vị đều nên tận tâm tận lực làm tốt hết thảy những gì chư vị nên làm, ở đâu chư vị cũng đều nên làm một người tốt, [người] ở xã hội đều phải nói chư vị là người tốt. (vỗ tay) Khi chúng ta làm các việc thì đừng sang cực đoan, về mọi phương diện đều cần đi cho chính.

Có người nói, nói rằng ‘Tôi trừ tính là kiếm được nhiều tiền, tương lai cấp cho Pháp dùng’. Đó là nước xa không nhất định sẽ giải được khát gần. Nhưng mà chư vị định kế hoạch làm một số việc nào đó ở người thường, cái đó cũng không tính là sai. Chư vị không được nghĩ kiểu như ‘tôi kiếm bao nhiêu tiền cấp cho Đại Pháp dùng’, chư vị không cần nghĩ sẽ cấp cho Đại Pháp dùng. Chư vị nói ‘tôi muốn làm loại kinh doanh lớn này, tôi muốn làm kinh doanh lớn để kiếm nhiều tiền hơn’, chư vị thế là được rồi, (mọi người cười) chư vị không cần móc nối Đại Pháp vào đó. Tôi vẫn luôn cảm giác như đoạn câu cuối kia rất khiên cưỡng. (mọi người cười) Vì như tôi bảo chư vị rồi là làm đệ tử Đại Pháp chư vị có thể kiếm nhiều tiền, chư vị có thể làm công tác thế này, công tác thế kia, cái đó không thành vấn đề. Chỉ là chư vị làm gì cũng đều cần không thẹn với lương tâm, chư vị đều là người tốt.

Đệ tử: Khi năng lượng bất hảo tới, con có thể biết, con định rằng thông qua phát chính niệm để chặn đứng lực lượng tà ác, nhưng con trở nên mê man muốn ngủ,

xuất hiện trạng thái bệnh. Con làm thế nào chặn đứng năng lượng xấu?

Sư phụ: Chư vị quá sợ năng lượng xấu kia rồi. [Nó] đến thì chư vị có thể dung giải nó, hoá thành khí nguyên thủy cho mình dùng. Tôi giảng cho mọi người, trước khi tôi truyền Pháp, trước khi có những nhân tố cao tăng kia tới và cũng chưa có cụ thể lực, bấy giờ đối với ‘cái lạnh’ thì tôi có biện pháp khác. Tôi nghĩ thế này: ‘Cái lạnh người, người làm lạnh ta, người muốn đóng băng ta ư? Ta còn lạnh hơn người, ta đóng băng người.’ (*mọi người cười, vỗ tay*) Hoặc nói ‘Người muốn ta nóng, trái lại ta khiến người nóng, ta khiến người nóng không chịu được.’ Tôi là nói ý tứ ấy, chư vị không nhất định làm được, tuy nhiên, chư vị là chính niệm đối đãi nó, chư vị không sợ nó. Tôi chỉ nói một chút vậy, [chư vị] không được [làm] rối loạn. Cũng có một số học viên mới, [nếu] thật sự ai đó có thể phát một số thứ bất hảo tới thì chư vị cũng đừng sợ, chư vị là đệ tử Đại Pháp, đã có Sư phụ và có Pháp. Có lẽ chư vị từng nợ nó trong lịch sử, vậy là hoàn trả nó. Mà chư vị là người tu luyện, tâm chư vị buông xuống được, [thì] Sư phụ nhất định sẽ quản chư vị, tuy rằng nó quăng vào rồi, nhưng quay lại nhìn thì thấy chẳng cần qua thời gian lâu Sư phụ sẽ khiến thứ nó cấp chư vị biến thành thứ tốt. (*vỗ tay*) Vì chư vị là người tu luyện, Sư phụ sẽ quản chư vị. Tuy nhiên chư vị mà chấp trước, tâm lại khởi lên nữa, ‘phen này ta không sợ nữa, ta có Sư phụ quản, hãy đến cả đi’ (*mọi người cười*) thế thì cái tâm hoàn toàn ỷ lại đó của chư vị lại là chấp trước, Sư phụ nhìn thấy rằng đã có cái tâm ấy thì sẽ không quản chư vị, đợi buông bỏ cái tâm ấy rồi nói sau. Chính là nói lên ý tứ đó, tu luyện

tu luyện, chính là [tu bỏ] nhân tâm ấy, phải vậy không? Không được không thu xếp tốt cho bản thân mình. Lấy chính niệm đối đãi hết thảy mọi thứ, đừng sợ gì cả, ‘ta là tu chính Pháp, ta sợ cái gì!’

Ở trại cưỡng bức lao động các học viên bị bức hại rất nghiêm trọng, phần nhiều vẫn là vì có tâm sợ hãi tạo thành. [Ở đây] nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng trong loại tình huống tà ác kia, dưới áp lực kia thì sẽ khác. Nhưng dù thế nào đi nữa, chư vị là người đang thành Thần, thì chư vị nên làm thế nào?! Tất nhiên, [một số] tử vong thì cũng có an bài của cữu thế lực trong lịch sử, ví như vào đời trước bấy giờ cữu thế lực nói rằng, ‘tương lai khi truyền Đại Pháp mà người muốn đắc Đại Pháp thì người ấy sẽ phải rời [khỏi thế gian] như thế, nếu không thì không để người vào [đắc Đại Pháp]’, và bấy giờ học viên nhất định đồng ý, họ đồng ý rằng khi đến lúc thì sẽ bị đánh chết. Tất nhiên tôi giảng ấy là một ví dụ, trong lịch sử chúng xác thực là đã dúi vào rất nhiều chỗ sơ hở giống như thế, làm ra rất nhiều an bài.

Còn có một nguyên nhân khác, chính là lịch sử quá lâu dài rồi. Chư vị thấy ở trại cưỡng bức lao động những cảnh sát tà ác bức hại đến chết bao nhiêu đệ tử Đại Pháp của chúng ta, nếu việc này xảy ra không phải trong thời kỳ Chính Pháp, và bị bức hại là người thường, vậy thì sau khi cảnh sát tà ác kia chết và chuyển sinh, gặp được thời kỳ này và đắc Pháp trở thành đệ tử Đại Pháp, thế thì tới lúc đó người bị đánh chết kia chẳng phải sẽ muốn họ hoàn trả lại mệnh? Giả dụ sinh mệnh kia nói ‘ta không cần gì tốt, ta chỉ là đòi hẩn bồi thường mệnh cho ta’, thế thì quả thực sẽ khó làm. Tôi bảo mọi người, điều gì Sư phụ cũng có thể Thiệt giải,

học viên nợ họ những gì, tôi đều giúp học viên cấp cho họ điều tốt nhất. Học viên mà không có, thì tôi làm Sư phụ sẽ cấp, tôi để họ đắc phúc báo. ‘Vì người bị chết, nên vì thế mà đắc được phúc báo là lên trời’, cái đó chẳng phải chuyển hoá thành một việc còn tốt hơn hay sao? Nhưng mà, sinh mệnh kia cừu hận quá lớn, họ cứ không buông — Ngài cho tôi lên thiên thượng ư? Ngài cho tôi làm Thần tôi cũng không làm, tôi chỉ muốn báo thù— Việc này làm sao đây? Không phải đơn giản như chư vị nghĩ đâu! Làm thế nào chư vị thử nói xem. Trong các học viên có không ít [vị] là tại lịch sử đã từng nợ mệnh, Sư phụ đều giúp chư vị Thiện giải.

Nhưng bất kể như thế nào, thật sự phải rời đi trước, thì chờ đợi chư vị đều là viên mãn! (*vỗ tay*) Ấy là đứng tại góc độ như thế mà giảng. Giảng là giảng như thế, chỉ cần chư vị bước đi cho chính, kỳ thực tôi đều có thể Thiện giải. Tôi nhất định có thể khiến tâm cực đoan kia biến thành tốt, tôi chính là có thể khiến họ không lại đòi mệnh của họ nữa, bởi vì tôi dùng Pháp mà giải khai chỗ khúc mắc trong tâm của họ, điều gì tôi cũng có thể làm được. Chư vị hãy có chấp trước không buông xuống, thì không giải khai được, Sư phụ cũng khó làm.

Đệ tử: Có một loại hiện tượng, có một số nơi khi học Pháp tập thể, thì đọc các bài kinh văn mới do Sư phụ phát hành thì vừa nhiều vừa lượng lớn, mà trái lại đọc lặp lại từ đầu đến cuối «Chuyển Pháp Luân» thì ít. Có người phụ trách cá biệt khi học Pháp ở nhóm lớn thì thường hay dùng tới những nội dung mà Sư phụ giảng Pháp cho phạm vi nhỏ, nội dung giảng cho phạm vi nhỏ.

Sư phụ: Đây là hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất, đó là những gì tôi giảng vào các thời kỳ khác nhau trong thời

gian qua ấy là phụ trợ cho «Chuyển Pháp Luân», chư vị phải biết quan hệ đó là được rồi, thường phải đọc là «Chuyển Pháp Luân». Mà vấn đề thứ hai ấy là, trong chúng ta có những học viên nghe được tôi giảng một số điều trong một số tình huống cá biệt bèn truyền những tin tức không chính thức, tôi đã giảng nhiều lần vấn đề này rồi. Điều tôi giảng vào lúc cá biệt là không mang theo tính phổ biến, có lẽ là nhắm vào một số người chư vị. Chư vị quay về giảng cho người khác, thông qua miệng của chư vị thì trong đó đã không còn nội hàm mà tôi giảng, đồng thời lại không có tính nhắm thẳng vào người khác kia. Đã là như vậy, thì đã mất tác dụng của Ông rồi, mọi người nghe xong sẽ không thấy thoải mái. Đồng thời chư vị giảng xuất ra thì vẫn là mang theo tâm của chư vị ở trong, đa số là một loại hiển thị, một cách tiềm tại và tiềm ý thức. Tôi nghĩ rằng từ nay trở đi chư vị không được lại truyền những việc ấy nữa. Tôi giảng ra thì chư vị nghe là chư vị nghe thôi. Chư vị biết những người tu Đạo hàng nghìn năm kia chứ, họ đắc được một điểm chân cơ liền cất vào trong bụng, cất cả trăm năm nghìn năm cũng không nói cho người khác, (*mọi người cười*), ‘ai muốn biết được chút đó của tôi thì phải trao đổi’. Còn chư vị, chít chát chít chát chít chát là nói ra rồi, (*Sư phụ cười*) chứ không cất đi. (*mọi người cười*)

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở trong nước [Trung Quốc] sẽ lấy loại hình thức nào để viên mãn?

Sư phụ: Là cùng một dạng, chính thể hình thức là một dạng. Nhưng có một điểm, nếu không phải là tôi đón và tôi đưa, thì đều không được. [Những vị nào] rời đi trước ấy, tuy tôi định rằng họ viên mãn rồi, kỳ thực

cũng là ở một nơi chờ đợi. Ất phải là tôi đón, tôi không đón thì đều không được thừa nhận, vì thế họ đều chờ đợi kết thúc cuối cùng. Tất nhiên, những [vị] chờ đợi ấy không có khổ nữa, đều là hết sức minh bạch đều là trạng thái của Thần, chỉ còn một vấn đề quy vị.

Đệ tử: Vào thời khắc then chốt này trong Chính Pháp, một số đồng tu lâu năm lần lượt xuất hiện ma nạn ở mức độ khác nhau. Đối đãi và trợ giúp những đồng tu bị lâm vào ma nạn đó như thế nào?

Sư phụ: Tu luyện không kể trước sau, tu được tốt hay không đều không ở trước hay sau, có thể chính niệm chính hành, và chấp trước buông đi được thì sẽ không như thế. Tập đoàn lưu manh đang bức hại đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc cũng là nghĩ thế này: ‘A, họ là học viên tu lâu, để họ viết điều gì đấy và người khác liền theo đó’. Lẽ nào như vậy được?! Người thường bức hại người tu luyện, họ vĩnh viễn cũng không lý giải được người tu luyện. Mỗi cá nhân đều đang tu bản thân mình, đi con đường của mình, không nhìn [theo] bất kỳ ai, không nhìn vào già hay trẻ, không nhìn vào nhập môn trước hay sau, tôi làm Sư phụ dẫn dắt các đệ tử là như nhau. Vậy nói về việc giúp đỡ họ như thế nào, thì điều mà chư vị có thể làm ấy, một là giúp họ từ Pháp mà nhận thức và đề cao, một nữa là mọi người cùng nhau phát chính niệm, làm nhiều hơn nữa các việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm để cứu độ chúng sinh, những việc đó đều có thể trợ giúp họ.

Đệ tử: Mỗi khi vào lúc hình thế Chính Pháp chúng ta có phát triển trọng đại, đều luôn có sự kiện người thường bộc phát làm can nhiễu, chẳng hạn như sự kiện 11 tháng Chín, sự cố phi cơ, [vấn đề] Iraq, [Bắc] Triều

Tiên, v.v., chúng con đối đãi những can nhiễu ấy như thế nào?

Sư phụ: Đúng rồi, những quốc gia chủ trì chính nghĩa kia, vì sao khi chính phủ Trung Quốc bức hại nhắm vào một lô lớn dân chúng cơ bản của xã hội chủ lưu mà vẫn nhìn như không thấy? Tại sao không lên tiếng? Có nguyên nhân của bản thân họ, nhưng cũng có can nhiễu do cự thế lực an bài, khiến họ bận rộn với những phần tử khủng bố kia, thế nên thỉnh thoảng nảy ra những phần tử khủng bố, thỉnh thoảng ấy chính là để họ phân tâm, để họ không thể để lực chú ý tập trung vào mục đích chân chính mà họ tồn tại.

Đệ tử: Các đệ tử ở Anh xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người!

Đệ tử: Để giải cứu người thân đang bị giam cầm ở trong nước [Trung Quốc], chúng con biên soạn một số vở kịch ngắn để biểu diễn ngoài phố, trong đó có vai diễn tà ác. Thế là để đệ tử Đại Pháp đóng vai diễn ấy, xin hỏi Sư phụ vậy có thích hợp không?

Sư phụ: Không sao cả, đóng vai diễn thì cứ đóng thôi. Tuy nhiên, khi tôi thấy đệ tử Đại Pháp chúng ta đóng vai người xấu, trong tâm tôi không thoải mái. Nếu cần thiết thì làm, không sao cả, trên thực chất là không có ảnh hưởng. Biết làm sao? Chúng thực Pháp thì phải là đệ tử Đại Pháp làm. Trước đây chúng ta cấp cho họ những chủ ý, tôi nói rằng khi chúng ta làm kịch truyền hình, thì nhân vật phản diện liệu có thể tìm bạn bè của chúng ta tới làm chằng, (*mọi người cười*) làm diễn viên thôi, mà hiện giờ không có tiền, tương lai có lãi rồi, có tiền rồi thì bấy giờ mới đưa. (*mọi người cười*) [Tôi] nói

đùa thế; mà [đóng vai phản diện] trên thực tế là không sao cả.

Đệ tử: Nhân loại tương lai và các sinh mệnh khác phải chăng vẫn đồng thời tồn tại? Các đệ tử nên nhìn nhận và đối đãi thế nào?

Sư phụ: Nhân loại tương lai và các sinh mệnh khác phải chăng đồng thời tồn tại? Sau Pháp Chính Nhân Gian thì vẫn không có biến hoá lớn đến thế, còn nói về tương lai sẽ có gì trên trái đất thì cần xem nhu cầu của nhân loại. Hết thấy nơi thiên thượng đều tốt đẹp phi thường, tốt đẹp đến mức không thể biểu đạt, những vị Thần, chính là những vị Thần được Thiện giải rồi tiến nhập vào tân vũ trụ đều tròn mắt kinh ngạc. (vỗ tay) Con người cảm thấy Thần là tốt đẹp, rằng thế giới của Thần chính là tốt đẹp, nhưng khi tới đó mà nhìn, thì địa phương trước đây nay không cảm thấy tốt đẹp nữa rồi, sự khác biệt lớn nhường ấy. Đối với những Ma kia mà nói chúng cũng là một [thành] viên trong vũ trụ, trong vũ trụ không thể không có đối ứng của sinh mệnh chính-phụ.

Bây giờ mấy giờ rồi? (vỗ tay) Giờ kết thúc nhé? Tôi giảng nhiều thế rồi. (vỗ tay thời gian lâu mong Sư phụ ở lại) Vậy tôi lại giải đáp một chút nữa. (vỗ tay)

Đệ tử: Thỉnh Ngài giảng một chút về việc Ngài nhìn nhận thế nào về việc kiện tên ma đầu bại hoại ở Trung Quốc? (mọi người cười)

Sư phụ: Trên toàn Trung Quốc không thể ai ai cũng đều biết chân tướng từ đó nhận thức Pháp Luân Công từ chính diện, vậy mà ai ai cũng đều mạ [ly] tên bại hoại đó, đã tới mức đó rồi. (vỗ tay) Vậy còn chưa đưa nó ra toà sao? (vỗ tay) (Sư phụ cười) (vỗ tay)

Đệ tử: Xin Sư tôn khai thị, thỉnh nguyện trước lãnh sự quán Trung Quốc, những cảnh sát tà ác do tà ác sai khiến tìm gây rối, con nghĩ rằng ba việc mà Sư tôn giảng thì đầu tiên là giảng chân tướng, khi gặp vấn đề thì không nên né tránh, cần đối diện nó.

Sư phụ: Là như vậy đó, chúng ta đừng phải tình huống như thế, thì cần giải quyết nó. Chư vị hãy nhớ kỹ, ở đâu xuất hiện vấn đề, ở đó chính là cần tới giảng chân tướng. (vỗ tay) [Về] hiệu quả tốt hay xấu, [thì] chư vị đừng nhìn vào đối phương, mà là xuất tự tâm của chư vị. Chư vị để nó tốt thì nó sẽ tốt; chư vị không [có] ý để nó tốt hoặc trong tâm bất ổn, thì không dễ [làm] chính trở lại. Nghĩa là chính niệm cần đầy đủ. ‘Tôi thật sự đang cứu các bạn, tôi thật sự là bảo chân tướng cho các bạn’, thì hiệu quả sẽ tốt. Là người ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, [thì] vẫn là tận lực giữ Thiện niệm mà đối đãi với họ. Tất nhiên, [người mà] không thể cứu độ, thì ở ngoài Trung Quốc Đại Lục là cũng có, có lẽ gặp phải [họ], có lẽ không gặp phải, nhưng dù thế nào đi nữa, bản thân chúng ta cần làm cho chính. Ít nhất thì chúng ta là đừng làm họ, đừng làm chúng sinh phải thất vọng. Rất nhiều việc cũng là ‘sự tại nhân vi’, hãy tận lực mà làm, đừng làm vấn đề nặng thêm.

Đệ tử: Vợ [của con] vì chứng thực Pháp mà mất đi tự do thân thể. Do bản thân [con] có một đứa con mấy tuổi thôi, vì thế không đi chứng thực Pháp giống như vợ, mà chọn dùng phương thức khác mà bảo hộ bản thân hơn, như thế có đúng không? Tại đây xin đại biểu các đệ tử Đại Pháp ở Trại Châu vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Là đệ tử Đại Pháp, chư vị cảm thấy chư vị làm [thế là] đúng thì chư vị cứ làm,

trong quá trình tu luyện đều sẽ có các nhận thức khác nhau, và các trạng thái khác nhau, đều không sao cả. Chư vị trong tu luyện có thể nhận thức cao đến đâu, chư vị có thể làm được ở mức độ nào, ấy đều là biểu hiện của cảnh giới tu luyện. Nói một cách khác, chư vị làm được đặc biệt tốt thì tất nhiên là tốt hơn rồi, nhưng cũng không cưỡng cầu. Yêu cầu của tôi đối với chư vị là không [có gì] khác, xưa nay đều không có nói rằng cứ phải bảo chư vị làm tốt ngần nào, [mà] đều là chư vị tự mình đang làm. Trong Pháp Lý thì nhận thức cao đến đâu thì chư vị có thể làm đến mức độ đó, hết thấy những gì chư vị làm đều là làm cho bản thân chư vị, tuyệt đối không phải là cho tôi. (*Sư phụ cười*) Nói như vậy đó, chỉ có Sư phụ giúp chư vị, chứ chư vị không giúp Sư phụ. (*vỗ tay*) Tương lai đến lúc chư vị thấy được chân tướng ấy, “A! Nguyên lai là như thế!”

Đệ tử: Hôm nay là tiết Nguyên Tiêu, chúng con cảm tạ Sư tôn giảng Pháp và cứu độ, cùng chúng con vui tiết Nguyên Tiêu. Những học viên ở đây không muốn Sư phụ rời đi. (vỗ tay)

Sư phụ: Ô, tôi lại chưa nghĩ tới. Cá nhân tôi thì nào là tiết hay là năm [mới], chư vị mà không bảo tôi thì tôi quên mất. Hôm nay là tiết Nguyên Tiêu, vậy chúng ta đây chẳng phải là cuộc đoàn tụ lớn hay sao? (*vỗ tay thời gian lâu*)

Đệ tử: Khi phát tài liệu chân tướng cho [Trung Quốc] Đại Lục, thì có thể lấy thơ và kinh văn của Ngài, cũng như kinh sách Đại Pháp để phát cho họ hay không?

Sư phụ: Cái đó không thành vấn đề, không có vấn đề. [Với] người thường cũng có thể phát, đó là không thành vấn đề, chỉ cần họ nguyện ý đọc. Bức hại đã thời

gian lâu thế rồi, rất nhiều người thật sự muốn liễu giải chân tướng Pháp Luân Công mà không tìm được sách. Năm ấy khi cựu thể lực khiến tà ác đốt sách, chư vị có biết cựu thể lực chúng mượn có gì không? Vì sao đốt sách? Lúc bấy giờ cuốn sách «Chuyển Pháp Luân» ở Trung Quốc Đại Lục là nhiều đến mức ở đâu cũng có, rất nhiều học viên không biết tôn kính, người thường càng không kính trọng. Chư Thần nhìn không chịu được, vì ấy là Thiên Pháp của vũ trụ! Do đó cựu thể lực chúng bèn muốn đốt sách đó khan hiếm, khiến con người vì thế mà tìm Pháp, tôn kính Ông, biết sự đáng quý của Pháp này. Chúng ban đầu là lấy có đó để làm ra việc ấy.

Đệ tử: Ở địa phương chúng con có đồng tu dường như vẫn không lý giải Chính Pháp, tại các phương diện khác thì lý giải cũng không tốt lắm, con làm thế nào để giúp họ đề cao?

Sư phụ: Không có việc cưỡng chế đâu. Người ta muốn tu hay không muốn tu ấy đều là tự bản thân quyết định, chúng ta cũng chỉ có thể khuyến Thiện, cũng chỉ có thể gắng sức cảnh tỉnh họ, bảo cho họ, giảng đạo lý cho minh bạch ra. Cưỡng chế là không được. Có lẽ nói tới nơi là được rồi, có lẽ họ có tâm chấp trước.

Đệ tử: Trong công tác Đại Pháp có người phụ trách vì để làm tốt công tác mà không nói lời chân thật, dùng thủ đoạn của người thường để làm, [đó] là học Pháp chưa tốt, có tư tâm, hay là có mục đích [ẩn giấu] ở sâu hơn?

Sư phụ: Có mục đích ư? Không thể nói như thế. [Trong] chúng ta đang ngồi đây, có một hai [người] là đặc thù một chút, tôi bảo chư vị rằng, Sư phụ cũng không muốn buông bỏ chư vị, có đạt hay không thì tôi

vấn cần nhìn xem. (vỗ tay) Nếu đạt thì Sư phụ sẽ quản chư vị, hãy xét bản thân chư vị đi. Còn những [vị] khác, nếu nói chúng ta ngồi đây có ai muốn phá hoại Pháp, hoặc ai muốn làm điều này hay điều khác, điều ấy là không thể. Người phụ trách họ cũng là người tu luyện, họ cũng có nhân tâm biểu hiện xuất lai, đó là nhất định, tôi nói rằng không được nghĩ [kỳ vọng] quá cao về họ. Nhưng họ lại là người phụ trách, việc họ làm là có ảnh hưởng nhất định, vì thế mọi người thấy vấn đề thì cần chỉ ra cho họ. Nếu không nghe, thế thì chư vị phản ánh lên Phật Học Hội.

Đệ tử: Đệ tử khổ vì nợ, có thể dùng hình thức Chính Pháp để giải quyết không?

Sư phụ: Dùng Đại Pháp vào việc cá nhân chư vị ư, tôi nghĩ rằng nghĩ thế là không đúng. Là đệ tử Đại Pháp khi mà chư vị thật sự có thể làm được tốt, thì tôi nghĩ rằng phiền toái đó cũng không tuyệt đối như chư vị thấy. Vì chư vị không thể đứng tại Pháp mà nhận thức, thì phiền toái của người thường chính là phiền toái của người thường. Trong mắt người nhìn các thứ đều là bất biến, nhưng trong mắt Thần nhìn hết thấy điều ấy đều biến đổi. Chư vị khổ não, Sư phụ cũng vì chư vị mà khổ não, khổ não [rằng] chư vị tâm không trừ, Pháp thì ngộ không cao, khổ não [rằng] chư vị giải quyết một vấn đề chưa xong mà chư vị lại tạo vấn đề mới, ài! Không phải phê bình đâu, mà điều Sư phụ giảng đều là Pháp.

Đệ tử: [Con] vẫn luôn rất nghi hoặc, phải chăng không nên bỏ ra lượng lớn nhân lực và vật lực cho nghiên cứu một loại công cụ đột phá [phong tỏa] Internet? Phải chăng nên đi làm một số việc ít thời gian và có hiệu suất cao?

Sư phụ: Điều này về nhận thức là khác nhau, chỉ có thể nói là nhận thức khác nhau. Những việc hiệu suất cao thì đương nhiên nên làm, không gì để nói nữa. Còn về đột phá [phong toả] Internet, mọi người thử nghĩ, tà ác bức hại chúng ta, đối trá tà trời như thế, không vạch trần chúng thì có được không? Chúng ta chính là cần để con người thế gian thấy được bản chất tà ác của chúng, thấy được những hành vi tà ác, thấy được chân tướng! Cho nên chúng ta cần đột phá nó. Các đệ tử Đại Pháp có một lượng lớn các nhà khoa học hàng đầu, chúng ta có năng lực để phá vỡ nó. Minh Huệ Net xưa nay họ chưa hề bị phong toả! (*vỗ tay nhiệt liệt*) Chẳng qua không cần quá nhiều nhân lực thì cũng đúng, nhưng đừng như không có quá nhiều người tham gia phải không?

Đệ tử: Thời Pháp Chính Nhân Gian thì không còn phong toả nữa, hết thấy việc này phải chăng cần dùng phương pháp thể hiện tại nhân gian của các đệ tử để thực hiện?

Sư phụ: Chúng ta đột phá phong toả ấy chính là phủ định an bài của cựu thế lực, chính là không thừa nhận loại bức hại và phong toả này. Pháp Chính Nhân Gian thì Thần Phật đại hiển rồi, con người không nghe cũng không được, đã là một trạng thái khác rồi.

Đệ tử: Các đệ tử sẽ biết trước thời khắc Pháp Chính Nhân Gian hay không?

Sư phụ: Chư vị có trình độ tu luyện khác nhau, trạng thái tu luyện khác nhau, có học viên có thể biết trước các việc, có học viên không biết trước sự việc. Biết hay không biết cũng không sao cả, không ảnh hưởng tới tiến trình viên mãn và tầng thứ, không ảnh hưởng một tí nào. Nghĩ nhiều thế làm gì? Sự việc Pháp Chính Nhân

Gian, nói thẳng ra là thật sự quan hệ không lớn với chư vị, chư vị là đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp! (vỗ tay)

Đệ tử: Hiện nay có đệ tử biểu hiện ra trạng thái bệnh, rất nghiêm trọng, hầu như không cách nào đọc sách, luyện công, và phát chính niệm.

Sư phụ: Tôi nói rằng đó là thật sự có vấn đề. Về chấp trước, có học viên biểu hiện ra, có học viên không biểu hiện ra, cốt ở trong tâm là chấp trước quá mức, đến cuối cùng họ cũng không giải khai nổi. Tà ác bèn khiến chư vị càng ngày càng không đúng đắn nữa, khiến chư vị trượt ngã, khiến chư vị ngã đến mức suốt đời không quên. Chúng là làm như thế, cho nên không được chấp trước tới mức độ nặng như vậy. Xuất hiện vấn đề thì hỏi Sư phụ cách làm, kỳ thực chính là chư vị chấp trước mà tạo thành. Sư phụ sẽ quán.

Còn có một số [học viên] ‘ảo thính’. Chỉ có thể gọi chư vị là ‘ảo thính’, kỳ thực chư vị là ‘chân thính’ nghe được rồi, nhưng điều chư vị nghe không phải là của Sư phụ. Chúng sẽ giả mạo âm thanh của Sư phụ, ngay cả hình tượng cũng bị giả mạo nữa, và lợi dụng chấp trước của chư vị để lừa chư vị. Các đệ tử Đại Pháp, chư vị cần phải ngộ trong Pháp. Chư vị là đệ tử Đại Pháp đường đường chính chính, cần lý trí mà cân nhắc xem có phù hợp với Pháp hay không. Vẫn có học viên mà tâm tư luôn cảm thấy hứng thú về công năng, có một số học viên mà tôi để họ thấy được một số tình huống Chính Pháp ở các không gian khác nhau, mục đích là tăng cường tín tâm chứng thực Pháp của học viên, nhưng có những học viên vẫn không thể đối đãi một cách đúng đắn, và không tu trong Pháp, thậm chí [khi] có việc liên tìm học viên có công năng xem cho, coi điều nhìn thấy

là chỉ đạo để làm các việc Đại Pháp và tu luyện như thế nào. Điều này đã rất nguy hiểm rồi. Ai có thể thấy được căn bản của Chính Pháp?! Ai có thể nói rõ ràng về tu Đại Pháp?! Biểu hiện ở tầng thứ cực thấp không phải là căn bản của chân tướng. Không tu trong Pháp, không chiếu theo Pháp mà làm, vậy chư vị còn là đệ tử Đại Pháp nữa không?! Hễ có việc liền bảo người khác nhìn thử xem đó là chuyện gì, hỏi nhìn được gì đây? Ai có thể nhìn thấy căn bản của chư vị? Cả con của chư vị cũng không [nhìn thấy] được. Tôi đều giảng cả rồi, giữa nội bộ đệ tử Đại Pháp cũng không để nhìn thấy, nếu nhìn thấy tình huống tu luyện chân thực của chư vị rồi thì còn tu gì nữa? Bảo cho chư vị thì cái gì cũng giải rồi. Nhìn không thấy được đâu! Vì trong tầng thứ khác nhau là có thể hiện khác nhau, biểu hiện ở tầng thứ nào đối với sinh mệnh trong tầng thứ đó mà nói thì là chân lý, tầng tầng đều là chân lý, nhưng nó là biểu hiện của một sự kiện ở các tầng thứ khác nhau, mà biểu hiện căn bản nhất ở trên cùng, đến tối hậu thì mới là căn bản tối chung nhất. Hỏi chư vị ở tầng thứ nào thì chư vị mới có thể thấy được chân tướng căn bản của đệ tử Đại Pháp, chân tướng của Chính Pháp, chân tướng của Sư phụ? Hôm nay chư vị nếu có thể nhìn thấy chân tướng căn bản của đệ tử Đại Pháp và Sư phụ, chân tướng của Đại Pháp, thì hôm nay chư vị chính là Chủ của vô lượng vũ trụ này rồi! Chư vị đều nhìn thấy hết cả ư? Hết thấy tất cả đều ở trong mắt rồi ư? Lẽ nào chư vị lại ngốc thế?! Tôi hằng bao nhiêu lần đã giảng trong Pháp rồi, chư vị cứ phải bị can nhiễu là sao? (*Sư phụ cười*)

Đệ tử: Nếu đệ tử mượn công tác [ở xã hội] để giảng Pháp Lý Chân-Thiện-Nhẫn của vũ trụ, lấy phương thức

thầm lặng tiềm ẩn mà truyền đạt cho nhiều con người thế gian hơn nữa...

Sư phụ: Tôi nghĩ không vấn đề gì, có thể [làm như vậy].

Đệ tử: [Một người mà] không cách nào phó xuất trực tiếp cho Đại Pháp như quãng thời gian trước đây. [Con] xin hỏi, người ấy vẫn còn phù hợp định nghĩa đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp hay không?

Sư phụ: Chư vị ở đâu cũng đều làm tốt điều đệ tử Đại Pháp nên làm chẳng? Vậy thì chư vị làm là đúng rồi. (Sư phụ cười) Đừng lo lắng, kể cả một số [học viên] đã trượt ngã, chư vị hãy mau chóng trở dậy là được.

Đệ tử: Làm một nghiên cứu sinh tiến sĩ, muốn làm tốt nghiên cứu khoa học thì cần toàn thân toàn tâm vào việc đó, nhưng lại cần học Pháp giảng chân tướng và luyện công, [con] cứ cảm thấy thời gian không đủ dùng.

Sư phụ: Vẫn còn [học viên] đề ra câu hỏi này, Sư phụ từ lâu đã giải đáp nhiều lần rồi. Tôi nghĩ rằng, làm một người tu luyện, chư vị vẫn là nên đặt Đại Pháp ở vị trí số một, nhưng chư vị cũng cần làm tốt công tác của chư vị, chư vị cần tận sức làm cho tốt, còn nói về thu xếp thế nào, cụ thể ấy thì vẫn cần tự chư vị an bài. Chư vị nói ‘tôi quá bận rồi nên không đọc sách nữa’, thế cũng bằng như không tu nữa, ‘tôi chính là hoàn toàn ở trong công tác rồi’, vậy chư vị chính là người thường rồi. Chỉ là thu xếp chưa tốt quan hệ này thôi sao? Vậy chư vị hãy an bài cho tốt, đây là việc rất đơn giản. Thực ra trong «Chuyển Pháp Luân» tôi đã giảng rất rõ ràng rồi. Học Pháp cho tốt, trong tu luyện tuyệt sẽ không ảnh hưởng chư vị gì cả, trái lại làm công tác hay học tập sẽ chỉ mất một nửa công sức mà được gấp đôi.

Về khoa học, đã đi đến bước này rồi, thì nhân loại cũng không tách ly khỏi nó được, nơi đâu ở xã hội cũng gắng nghĩ biện pháp thúc đẩy nó, nhưng xã hội của nhân loại tương lai sẽ không tồn tại [khoa học] nữa. Tương lai sẽ không có khoa học. Nhưng dù sao đi nữa, khoa học là một sản vật trong vũ trụ, vì thế xưa nay tôi chưa từng phủ định nó, tôi chỉ nói rằng nó không phù hợp nhân loại, không thể trao cho nhân loại. Nhất là con người tương lai cần đi trên con đường ‘nhân thành Thần’, do đó những thứ khoa học này càng không thể cấp cho nhân loại. Kỳ thực khoa học là báng bổ Thần, ngoài ra nó cũng khởi một loại tác dụng khiến vật chất biến dị và huỷ hoại hoàn cảnh, nó không chỉ làm biến dị vật chất, mà còn làm biến dị quan niệm của con người, cũng khiến rất nhiều nguyên tố vật chất trên địa cầu trở nên biến dị, đối với vũ trụ cũng gây tổn hại nhất định, vì thế con người tương lai ở nơi đây sẽ không có [khoa học] nữa. Hiện nay đã là thế này rồi, là vì khi Pháp Chính Nhân Gian chưa đến, nhân loại muốn loạn thì cứ loạn thôi. Chư vị không làm [khoa học], cũng không thể vì chư vị không làm mà khiến nó biến thành tốt, chư vị làm thì cứ làm thôi, làm rồi cũng không tính là xấu, vì chính thể là như thế rồi, chính là quan hệ như vậy.

Đệ tử: Đệ tử bận với rất nhiều công tác Đại Pháp, hầu như rất ít luyện công, cũng không thể bảo đảm học Pháp, trong tâm rất khổ.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng vẫn cần phải tìm thời gian học Pháp, trừ phi chư vị đang phiên dịch Đại Pháp, (mọi người cười) tôi nghĩ rằng [dịch kinh sách Đại Pháp] đó khẳng định cũng là học rồi. Nếu không, thì vẫn cần học Pháp.

Đệ tử: Con cho rằng Pháp Chính Nhân Gian đã đang âm thầm tiến hành, khoa học kỹ thuật cao dần tới suy thoái của kinh tế hiện đại, phải chăng là khai mạc hình thức kinh tế mới? Đệ tử Đại Pháp mở công ty phải chăng sẽ phát triển? (mọi người cười)

Sư phụ: Không như chư vị nghĩ đâu. Pháp Chính Nhân Gian và khoa học không có quan hệ gì, trên biểu hiện cũng sẽ không có xung đột gì cả cũng như dẫn động nó phát triển. Còn nói như mở công ty, những việc của tự mình ấy nếu có điều kiện thì làm thôi.

Đệ tử: Con ngộ rằng, ở con không tồn tại vấn đề bị can nhiễu, chỉ có vấn đề bản thân mình làm không tốt, nhận thức như thế có đúng không?

Sư phụ: Cách nghĩ ấy không thành vấn đề. Không có can nhiễu thì rất tốt, có thể ý thức ra rằng mình làm không tốt, không đủ, ấy chính là tu luyện.

Đệ tử: Thừa Sư phụ nội dung Pháp mà Ngài giảng sáng nay là nghiêm túc phi thường, đệ tử không lý giải được ấy là đã phát sinh hay là tương lai phát sinh?

Sư phụ: Tôi nhìn thấy một dấu hiệu hết sức không tốt, rằng sắp có đệ tử sẽ bị huỷ rớt, nghiêm túc đến như thế, do đó tôi bèn giảng ra. Nói là nó phát sinh trong tương lai, nhưng hiện nay bước đầu của nó đã khởi lên rồi. Chính là chuyện như vậy.

Đệ tử: Đệ tử ngộ rằng, Sư là thể hiện của Pháp tại nhân gian, do đó Sư chính là Pháp, đó là một tầng hàm nghĩa trong câu ‘đĩ Pháp vi Sư’.

Sư phụ: Để tôi dùng lời thoại của con người để nói trắng ra nhé, Pháp là do tôi tạo nên. (vỗ tay nhiệt liệt) Trong khung thể hồng đại này, miễn chư vị là một vật trong vũ trụ —bao gồm bất kể cái gì— dù chư vị có hay

không có, là không, là vô, chỉ cần chư vị là ‘vật’, thì chư vị là được Pháp này tạo thành, chư vị là trong hoàn cảnh sinh tồn do Pháp khai sáng. Đối với sinh mệnh mà nói, Pháp là có tiêu chuẩn. Pháp tạo nên sinh mệnh, và trong canh tân Pháp lại khiến sinh mệnh được đồng hoá, và cứu độ chúng sinh. Vì đệ tử Đại Pháp đang học Pháp, [nên chư vị] là đang chủ động đồng hoá với Pháp. Hết thấy mọi thứ trong thiên thể đều không được nữa rồi, hiện nay vẫn bảo lưu chúng là vì để đồng hoá chúng sinh vũ trụ, khiến chúng sinh được cứu độ, nếu không từ lâu đã không còn nữa. Tái tạo đại khung lại mới, bằng vào Pháp để tạo lại mới các tầng thứ cùng chúng sinh, tôi không chọn dùng biện pháp ấy, mà tôi để chúng sinh trong thiên thể đều nhận thức Pháp, trong chính niệm mà đồng hoá với Pháp, đó là Thiên giải tốt đẹp nhất, biện pháp được chọn dùng đã thể hiện từ bi đối với chúng sinh. Hết thấy các sinh mệnh tiền sử đều là Pháp tạo nên, không ai ngoại lệ cả, ai cũng đều ở trong đó. Ai mà nói cuốn «Chuyển Pháp Luân» này có tầng thứ cao ngần nào, thì vị ấy chính là nói lời của ma. Vô lượng vô kể các đại khung, vô lượng vô kể các không gian thiên thể, mỗi tầng không gian đều có vô lượng vô kể các sinh mệnh, thấy đều là Pháp này tạo nên, không sinh mệnh nào có thể bình luận Pháp! (vỗ tay) Mà hết thấy của Pháp này đều triển hiện trong cuốn «Chuyển Pháp Luân»! Là Pháp to lớn như thế.

Đệ tử: Sáng hôm nay Sư phụ nêu lên rằng cự thế lực hiện tại mưu đồ dùng vật chất để cấu thành giả tượng hình Sư phụ tới làm dao động chính tín chính niệm của đệ tử Đại Pháp đối với Pháp, [con] xin hỏi phân biệt như thế nào?

Sư phụ: Không cần hữu ý đi phân biệt. Hiện nay [những gì mà] học viên có thể nhìn thấy, có thể biết tới là có hạn định về tầng thứ. Cựu thể lực cũng là thần, hiện nay đối với chư vị mà giảng, chúng quả thực là thiên biến vạn hoá. Nếu học viên không ‘dĩ Pháp vi Sư’, dùng tâm tưởng đặt ở nhìn coi những thứ đó, thì chúng là như ý tạo cho chư vị bất kể giả tướng nào. Hôm nay tôi cũng giảng minh bạch cho chư vị, [điều] chư vị nhìn thấy được, dùng mắt người nhìn thấy được ấy chính là chủ tôn của Sư phụ, nghĩa là, đây chính là tôi. (vỗ tay) Dù [coi thấy] ‘tôi’ có tầng thứ cao bao nhiêu, họ đều là thân thể của tôi ở các tầng thứ khác nhau. Tuy tôi ở nơi thấp nhất, tôi đã tới nơi thấp nhất rồi; các thân thể kia của tôi tại các tầng thứ khác nhau tuy rằng đều ở nơi cao, ấy là tôi để họ ở nơi cao; tôi vẫn có thể khiến những ‘tôi’ ở tầng tầng đều thu hồi tụ thành một thể, đồng thời ở tại tôi nơi đây, tôi có thể khiến tôi triển hiện ra tại toàn thể vũ trụ tầng tầng tầng tầng đều là tôi. (vỗ tay) Nhưng có những lúc cựu thể lực can nhiễu, chúng nếu thật sự thấy rằng học viên đã lọt sang ‘oai môn’ thì khi ấy, chúng bèn hiển cho chư vị giả tướng, chặn đứng tầm nhìn của chư vị, không để chư vị thấy Sư phụ ở bên kia, từ tư tưởng cũng không để chư vị chính tín vào Sư phụ bên này. Chúng chế ra một cái giả và để [nó] đi xuyên qua tới lui không gian đó hoặc là lưu ở đây, chính là mê hoặc chư vị. Vì thế chư vị đừng nhìn những thứ đó, chư vị hãy mặc kệ nó. Có Pháp, có Sư phụ, vậy còn chưa đủ sao? (vỗ tay)

Pháp này chẳng phải là tôi tại nơi đây giảng cho chư vị? Chính là từ cái miệng này (Sư phụ chỉ vào miệng), thấy chưa? (mọi người cười, vỗ tay) Đều là tôi giảng ra,

không ai thao khống nổi tôi, chư vị hãy yên tâm. Pháp mà tôi giảng tuôn ra từ căn nguyên nào thì cội rễ lực hoàn toàn không nhìn thấy. Không có sinh mệnh nào có thể thấy được Pháp mà tôi giảng có khởi nguyên từ nơi nào, xuyên việt qua tầng tầng vật chất và sinh mệnh cũng đều không tra tới khởi nguyên. Tôi bảo chư vị ‘dĩ Pháp vi Sư’, trong đó có một điểm chính là e rằng chư vị [sẽ] có loại can nhiễu này. Bảo chư vị ‘dĩ Pháp vi Sư’, Pháp này ở đây, chư vị hãy chiếu theo Pháp mà làm, hãy đường đường chính chính mà tu luyện. Nếu không có bộ Pháp này, chư vị thử nghĩ xem, dựa vào một chút những gì chư vị nhìn thấy kia thì chư vị có thể tu được không? Không được đâu! Vậy thì vì sao không chiếu theo yêu cầu của Pháp mà làm? Kỳ thực hiện nay toàn bộ những thứ giả kia đang bị tiêu huỷ rồi.

Đệ tử: Có học viên cá biệt ở hải ngoại tới Trung Quốc Đại Lục nhưng bị bắt, phải chăng không chiếu theo yêu cầu của Sư phụ mà làm?

Sư phụ: Không thể nói như vậy. Các đệ tử Đại Pháp đều đang nghĩ biện pháp gắng sức đi làm vì Pháp. Không thể nói học viên làm thế này là không đúng và làm thế kia là đúng. Mỗi người đều đang đi con đường của mình, chúng ta không thể dùng quan niệm của bản thân mà cưỡng ép lên người khác. Có vấn đề thì đừng đi nói rằng ai đúng và ai không đúng, vấn đề xuất hiện thì mọi người cần giúp đỡ nhau, nghĩ biện pháp giải quyết.

Đệ tử: Con nhận thức rằng ‘Thiện’ không chỉ là thể hiện ở bề mặt và vẻ thân thiện, con cảm thấy ngăn chặn tà ác cũng là một loại thể hiện của Thiện. Ví dụ, chúng con không phục tùng yêu cầu vô lễ của cảnh sát ở Hồng

Kông hay cảnh sát ở Đức ấy là một loại Thiện, là thể hiện uy đức của Đại Pháp.

Sư phụ: Đối với con người thì cần phải Thiện, đối với sinh mệnh tà ác thì cần tiêu trừ. Về những cảnh sát kia mà nói, họ không minh bạch, họ là bị thao khống. [Nếu chư vị] xử lý không tốt, khi họ hành ác đối với chư vị thì họ cũng là không lý trí, trong quá trình mâu thuẫn được kích lên thì chư vị cũng chịu tổn thất, do đó cần tránh những tổn thất ấy. Đối với con người hãy tận sức Thiện, đối với [sinh mệnh] bên kia thì nghiêm túc xử lý. Nếu sự việc này tạo thành ảnh hưởng hoặc tổn hại cho Đại Pháp, thì chư vị cũng cần nghiêm túc vận dụng luật pháp của người thường để giải quyết. Tà ác đã rớt vào cảnh sát Đức rất nhiều thứ bất hảo, bấy giờ [cảnh sát] đối với chúng ta rất không ra sao cả. Một dân tộc đối với Đại Pháp, khi có tà ác và chính nghĩa trước mặt, thì sẽ là thái độ gì? Tôi sẽ đối đãi với tương lai của họ như thế nào?! Mà khi sự kiện này qua rồi thì nên kịp thời đi xử lý nó, tổ tụng qua luật pháp. Các vị là quốc gia dân chủ, tổng thống phạm tội thì ông cũng bị tố cáo ra toà, vì ông là do dân tuyển. Tất nhiên việc này đã qua rồi, cũng không tiện nói nữa.

Đệ tử: Đôi lúc con cảm thấy con không xứng với cứu độ của Ngài. Con làm thế nào để có thể khắc chế tâm lý 'tự tư', đạt tới tiêu chuẩn?

Sư phụ: Đừng bi quan thế. Thói quen của từng người là khác nhau, tập quán từng dân tộc là khác nhau, trong khu vực sinh sống khác nhau, nhân loại có bối cảnh văn hoá khác nhau, sẽ tạo thành tập quán khác nhau, phía phụ diện trong văn hoá khác nhau cũng sẽ ảnh hưởng tới mỗi từng học viên của dân tộc khác nhau,

tuy nhiên điều này không thành vấn đề, Sư phụ không nhìn vào những điều ấy. Chư vị chỉ cần tu thì chư vị có thể nhận thức tới được, dần dần thì điều gì cũng sẽ làm tốt, lập tức mà điều gì cũng làm được thì không thực tế. Cùng với việc chư vị học Pháp không ngừng thâm sâu, khi mà nhận thức càng ngày càng tốt thì chư vị sẽ làm được tốt.

Đệ tử: Chúng con làm thế nào để giảng thanh chân tướng tốt hơn nữa đến chính phủ Mỹ quốc?

Sư phụ: Những việc này chư vị cũng vẫn luôn đang làm, trước đây chư vị làm được đều rất là tốt. Làm tới thì cũng chính là thâm sâu hơn thêm, diện tích rộng lên.

Đệ tử: Con viết một thư điện tử email gửi cho rất nhiều đồng tu, việc mà con muốn nói là tốt, nhưng phương thức lại khá phụ diện [tiêu cực], sau này các đồng tu không giao lưu với con nữa. Con làm sai rồi phải không?

Sư phụ: Chư vị đã nhận thức được rằng phương thức khá là phụ diện, do đó họ không tiếp thụ, không tiếp thụ là vì họ cũng có tâm người thường, có lẽ đã là đệ tử Đại Pháp thì hai bên đều nên nhận thức cho đúng đắn. Đệ tử Đại Pháp đối đãi sự việc gì cũng đều nên đối đãi một cách chính diện, không nên nhìn vào phía không tốt của người ta, mà luôn nên nhìn vào phía tốt của người ta. Kỳ thực chư vị biết chẳng, những năm ấy khi tôi truyền Đại Pháp cho chư vị, khi giảng bài thì ở phía dưới phát ra rất nhiều tư tưởng người thường phản ánh ra, có những người mà tư tưởng phản ánh ra hết sức bất hảo, nhưng tôi đều không nhìn. Tôi chỉ nhìn phía mặt tốt của chư vị, tôi chỉ có thể độ chư vị. Nếu tôi toàn nhìn vào phía mặt không tốt của chư vị, thì tôi làm

sao độ? Càng nhìn càng bực mình, tôi làm sao độ chư vị? (vỗ tay) Do vậy trong bất kể tình huống nào, đừng bị hành vi của người thường làm dẫn động, đừng bị tâm người thường dẫn động, cũng đừng bị cái ‘tình’ của thế gian dẫn động. Hãy nhìn nhiều hơn vào chỗ tốt của người ta, nhìn ít hơn vào chỗ không tốt của người ta.

Đệ tử: Khi chúng con học Pháp tập thể và giao lưu, con không có gì để nói, không có cách nhìn gì. Thế có đúng không?

Sư phụ: Có lẽ là trạng thái tạo thành thôi, chư vị không muốn nói thì không nói. Chư vị nói ‘tôi thấy người khác nói, còn bản thân không nói ra được, ngại quá’, chư vị không thể nói thì không nói, không sao cả. Chư vị muốn nói, thế sẽ là tự nhiên, chư vị cứ nói thôi. Nhưng không được để thói quen không thích nói làm trở ngại chư vị.

Đệ tử: Sư phụ từng giảng rằng tương lai trong vũ trụ thì một tầng con người này sẽ có tác dụng rất lớn, rốt cuộc là tác dụng trọng yếu gì, Ngài có thể giải thích không?

Sư phụ: Tương lai thì địa phương này của nhân loại chính là một địa phương cực kỳ đặc thù, vì sao nói như vậy? Bất kể lịch sử nhân loại là bao lâu, thì chính vì giải cứu chúng sinh và vì sự kiện Chính Pháp này [nên mới] tạo ra nhân loại, tạo ra một tầng con người này. Trước đó không có nhân loại. Tại vị trí của trái đất này từ trước vẫn có tinh cầu, tinh cầu ấy có kết cấu khác với địa cầu hiện nay, địa cầu này chính vì sự sinh tồn của con người mà tạo ra nhiều nước, thực vật, và động vật đến như thế. Quá khứ trên tinh cầu nơi đây thì sinh vật và hoàn cảnh là ác liệt hơn, sinh vật cao cấp nhất ở đó

đều giống như người ngoài hành tinh. Nói cách khác ở địa phương này không có người, bất kể là tinh cầu ở địa phương này đã bị huỷ bao nhiêu lần và được tạo ra bao nhiêu lần, thì đều không có người. Chỉ có hai tinh cầu là có lịch sử con người thôi, là địa cầu lần trước và địa cầu này. Địa cầu lần trước ấy chính là một quá trình thí nghiệm mà cụ thể lực an bài cho truyền Pháp lần này, lần này là thật rồi, đã bắt đầu Chính Pháp rồi, đó là quá trình an bài của cụ thể lực.

Trước khi tới tôi đã biết rằng cụ thể lực sẽ an bài hết thảy điều này, trong an bài ấy tôi tuyển trạch những gì tôi cần, nhưng rất nhiều thứ ở căn bản thì cụ thể lực không thể cải biến, đành rằng những thứ đó đã định lại như thế, sau khi Chính Pháp lần này bắt đầu thì cụ thể lực vẫn cải [biến] động [đến] hơn 80% những gì đã định ra từ tiền sử. Tôi không thể thừa nhận loại hành vi lợi dụng tôi để thoả mãn 'vị tự' của chúng mà không đếm xỉa gì đến an nguy của chúng sinh và khung thể, đó chính là một nguyên nhân vì sao tôi bài trừ chúng. Một nguyên nhân khác là vì tôi biết rằng hết thảy điều này đã không còn đạt nữa nên mới Chính Pháp, những sinh mệnh trong đó dù trí huệ lớn đến đâu cũng không thể cải biến nổi vận mệnh bị giải thể, chỉ có cải biến từ căn bản thì mới có thể cứu được. Mà làm như thế thì hết thảy thứ cũ đều sẽ không [thể] lý giải nổi, nhưng tôi [là] làm được, dù lý giải được hay không, thì cứu độ cần gấp, phá hết thảy trở ngại, 'lực giải nạn nan'. Trong quá trình thì chúng sinh các tầng thứ khác nhau đều đã thấy rằng hết thảy những gì tôi làm là hy vọng chân chính giải cứu hết thảy. Làm cho đến nay, chúng sinh

cũng thấy được rằng hết thấy điều cự thể lực muốn làm đều là không thể giải khai, là không có gốc.

Trong Chính Pháp mà đi lên nữa thì [thấy] không có cự thể lực, không có hết thấy nhân tố có liên quan đến an bài của cự thể lực, kết thúc mà không kết luận. Tiến về canh tân và giải cứu chúng sinh thì cự thể lực giống như chướng ngại to lớn nhất mà khó đẩy tránh ra nhất, có thể gây mất phương hướng nhất, gây khó phân biệt chân-giả, và khó xuyên qua nhất, [chúng] là cái khoá sinh tử tồn vong của sự dẫn sinh ra khung thể mới, là cửa ải lớn của canh tân. Nhưng địa phương này là [nơi] tôi đã lựa chọn từ thuở đầu, bởi vì tôi muốn để những sinh mệnh bị rơi xuống trong vũ trụ có một cơ hội quay trở về, [nơi đây] trở thành một bộ phận của cơ chế trong vũ trụ có thể khiến sinh mệnh tiến nhập vào ‘viên dung bất diệt’, do đó con đường ‘nhân thành Thần’ trong tương lai thật sự đã khai mở rồi. Quá khứ [người ta] nói, ‘A, tôi chết đi là sắp gặp Thượng Đế’. Miệng nói sắp gặp Thượng Đế, nhưng Thượng Đế có gặp chư vị không? Thực ra trong «Thánh Kinh» cũng nói rất rõ ràng rồi, khi thời khắc tối hậu tới, và cũng là lúc Đại Thẩm Phán, thì Chúa mới đón đưa những người thật sự đạt tiêu chuẩn lên thiên quốc. Giờ đây đang chờ đợi đời này đời khác nối tiếp nhau trong luân hồi. Trong quá trình ấy có tội thì xuống địa ngục. Xuống địa ngục không phải bị tiêu huỷ, mà cần ở đó tiêu trừ tội của họ, chịu đựng thống khổ và tiêu trừ tội của họ, từ đó quay trở lại, rồi lại luân hồi chuyển sinh. Tội mà đặc biệt to lớn, thì sau khi vào địa ngục là trực tiếp tiêu huỷ [và] đến ‘địa ngục vô gián’, nhập ‘vô sinh chi môn’

là sẽ vĩnh viễn không tái sinh nữa. Quá khứ chính là như vậy.

Sau khi tạo nên nhân loại, trên sân khấu nhân loại cũng có Thần xuất hiện, từ đó cũng xuất hiện tu luyện và chính tín, tuy nhiên xưa nay đều không phải là chính con người đó tu, mà là phó nguyên thần tu. Phó nguyên thần có thể tu là vì họ tiến nhập vào phạm vi giá thiết của tam giới này, nhưng không thật sự tiến nhập vào trong đó. Tại sao? Chẳng hạn như tôi vừa giảng, có sinh mệnh tiến vào [thân] thể người, nhưng lại không thật sự tiến vào con người, vì đó chẳng qua là một không gian. Phía bên tu xong của đệ tử Đại Pháp được tôi đưa tất cả các không gian của chư vị phong bế rồi, không ai tiến vào được; còn phía bên tu chưa xong thì ai cũng có thể xuyên việt, nhưng có chư hộ Pháp và Sư phụ trông coi, cũng không cho xuyên việt. Tất nhiên, tôi ở bên này không có bất kỳ nhân tố nào có thể xuyên việt, tình huống này của Sư phụ là, nơi bề mặt nhất của thân thể Sư phụ là cầm giữ mệnh của các chúng Thần các chúng sinh và hết thấy nhân tố trong các khung thể hồng đại của vũ trụ, trước khi Pháp Chính Nhân Gian tới thì là tình huống ấy. Nhưng trong không gian thì nhân tố duy trì tồn tại của sinh mệnh cũng là Thần, tại thời kỳ này chúng là có thể xuyên qua thân thể người thường, hơn nữa sinh mệnh chính là kiểu như bị tẩm ngập trong đó, tựa như chư vị hít thở, chư vị hít thì liền tiến vào, ở gián cách giữa các lập tử, các sinh mệnh ở vi quan là tùy tiện xuyên việt thân thể người thường, đó không phải là phụ thể, vũ trụ chính là như thế mà. Có rất nhiều người nói rằng nhìn thấy điều này, nhìn thấy điều kia, kỳ thực đa số đều là giả tướng do sự trùng hợp của các không

gian khác nhau tạo thành, nhưng mà chúng không thật sự tiến nhập vào đó, cũng không thật sự hoà tan vào lập tử của con người. Do đó những pho nguyên thần mà tu luyện trong quá khứ, họ là ở cảnh giới vi quan vốn có, ở trong phạm vi giả thiết, chứ họ không hề hoà tan vào lập tử chân chính của thân thể chư vị. Hễ hoà tan vào thì họ sẽ rớt xuống, họ sẽ vĩnh viễn không quay về được. [Trong] các sinh mệnh từ trời rớt xuống, quá khứ không một ai có thể quay về. Ở nhân loại Cổ Hy Lạp có thánh nhân Socrates từng nói rằng, từ trời rớt xuống là chưa có ai có thể quay về. Nguyên ông ấy là một nhà tiên tri, người ta coi ông là một nhà triết học.

Đệ tử: Địa phương chỗ chúng con có học viên xuất hiện bệnh trạng nghiêm trọng, có học viên đề nghị phát chính niệm tập thể nhắm vào vị này, có học viên đề xuất rằng Sư phụ không hề có yêu cầu thế, rằng đó là phá hoại Đại Pháp chăng?

Sư phụ: Chúng ta giúp nhau giúp nhau, đó không hề là phá hoại Đại Pháp. Mọi người thử đọc sách, đọc Pháp đối với vị ấy, phát chính niệm đối với vị ấy, tập thể quanh vị ấy, thì khởi tác dụng, vì cự ly gần là vẫn có quan hệ. Vì sao nói cự ly gần là có quan hệ? Vì không gian này tuy bị nhân tố tối hậu ở tầng cao cắt thành từng đoạn từng đoạn, không gian này vẫn là có tồn tại những khác biệt. Mà chính niệm mạnh cũng có thể tiêu trừ chỗ khác biệt ấy, chư vị làm hết sức chính thì nó sẽ không ngăn trở nổi, vì nếu nó ngăn trở thì nó phạm Pháp. Chính là quan hệ như vậy.

Đệ tử: Sư phụ từng giảng Pháp về chúng sinh của đại khung trong vũ trụ là từng bước từng bước tiến [vào] tam giới, trước đây Sư phụ cũng từng giảng rằng Phật

Thích Ca Mâu Ni từ vũ trụ tầng thứ sáu trực tiếp chuyển sinh tới tam giới, hai điều ấy là có quan hệ như thế nào?

Sư phụ: Sư phụ cũng đã giảng ‘Pháp lực vô biên’. Từ vũ trụ tầng thứ sáu trực tiếp chuyển sinh tới trung gian tam giới là có quá trình. Quá trình ấy chính là Ông cần xuyên qua sáu tầng vũ trụ bên dưới cho tới tam giới, tất cả vũ trụ trung gian và các không gian trong chúng đều cần vùi lấp một tầng lên Ông, nghĩa là hễ hạ xuống một tầng thì sẽ tăng thêm một tầng lấp tử bề mặt. [Những sinh mệnh] bị đánh hạ xuống từ thiên thượng, chẳng phải cũng hạ xuống như thế? Điều này và từng bước từng bước hạ xuống chẳng qua là hình dung giữa lưu lại và nháy mắt xuyên qua mà thôi. Tất nhiên Thần từng tầng từng tầng hạ xuống chuyển sinh, ý nghĩa và mục đích là hoàn toàn khác. Chuyển sinh là cần kết duyên, không chỉ là có một tầng cha mẹ anh em, mà rất nhiều họ hàng bè bạn cũng là duyên nữa.

Đệ tử: Khi làm việc Chính Pháp gặp phải không thuận lợi, không phân biệt được rõ là can nhiễu của cự thế lực hay là điểm hoá của Sư phụ rằng đừng làm, làm thế nào phân biệt tốt hơn?

Sư phụ: Chư vị hãy dùng Pháp để đo lường. Vì vậy tôi bảo mọi người phải học Pháp, việc gì cũng đều lấy Pháp làm tiêu chuẩn đo lường. Chư vị không cần ngày ngày cầm cuốn sách đi đối chiếu mỗi bước rằng làm thế nào. Chư vị học Pháp rồi, chư vị dùng tư tưởng lý trí đi phán đoán ‘Mình là đệ tử Đại Pháp thì nên làm vậy hay không’. Chư vị cảm thấy là nên và chư vị đi làm, thì không thành vấn đề. Cứ cho là làm sai rồi, thì chư vị chỉ là chưa lý giải sâu sắc đến đó, cũng không thể tính là lỗi lớn của chư vị, bởi vì chư vị xác thực đã suy xét rằng

‘mình chiếu theo Pháp mà làm’, đạo lý như vậy phải không? Tuy nhiên không được vì thế mà trở thành cái có, có trách nhiệm với Pháp chính là có trách nhiệm với chính mình.

Đệ tử: Hiện nay trong các đệ tử có nhiều người có cách nghĩ thế này: một học viên nhận phải cựu thể lực can nhiều và xuất hiện ma nạn, thì các học viên khác nhìn nhận rằng, tuy vị ấy có chấp trước, nhưng cũng không cho phép bức hại, mọi người hãy phát chính niệm. Câu hỏi của con là, nếu bản thân học viên đó không đề cao, thì như thế có tác dụng không?

Sư phụ: Đó chính là chương ngại nghiêm trọng. Ngay tự họ còn không lý trí, thì chúng ta làm gì cũng bằng như không làm, phát chính niệm thanh lý mặt ngoài nhưng không thanh lý được trong tâm của họ. Người ta muốn làm gì là xuất từ một niệm của họ, ấy là họ muốn hay không. Tình huống loại này thì tôi thấy là nhất định có tâm kết chấp trước. [Họ nếu] thật sự làm không nổi thì chư vị có thể đi giúp, không thành vấn đề. Nghĩ biện pháp để họ từ Pháp Lý mà nhận thức, và học Pháp nhiều hơn.

Đệ tử: Có một lối nghĩ, nhìn nhận rằng chúng ta cần phủ định an bài của cựu thể lực, cần khai sáng một thời kỳ hoà bình trước Pháp Chính Nhân Gian, để người Trung Quốc liễu giải chân tướng.

Sư phụ: Cách nghĩ chặn đứng bức hại ấy là không sai. Để người Trung Quốc liễu giải chân tướng, cứu chúng sinh là điều đệ tử Đại Pháp cần nên làm. Không có khái niệm thời kỳ hoà bình, mà tà ác sẽ càng ngày càng ít, càng ngày càng không có thị trường, báo ứng sẽ xuất hiện lượng lớn.

Đệ tử: Đệ tử Đại pháp trong nhà tù thà vứt bỏ sinh mệnh chứ không buông Đại Pháp, tự sát là trái với Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Tự sát là không đúng. Chư vị thật sự vô cùng kiên cường, chư vị có thể kiên định tới ngay cả chết cũng không sợ thì chư vị tự sát làm chi? [Đúng] là cần xem phía mặt kiên định của chư vị, nhưng nếu tự sát thì tính chư vị như thế nào đây? Tất nhiên, là đệ tử Đại Pháp thì tôi sẽ đo lường một cách toàn diện, không thể chỉ nhìn một sự việc, cần nhìn từ lịch sử. Nhưng ngay cả khi không phải do việc [tự sát] này mà thành như thế nào đó, thì đó vẫn là vết đen phải không? Vì Sư phụ đều giảng trong Pháp rằng tự sát là có tội, tại sao chư vị không chiếu theo Pháp mà làm?! Không phải chỉ là vấn đề ngộ tính bình thường thôi đâu, đúng không? Tôi nói rồi, trong hoàn cảnh tà ác kia thì áp lực rất lớn, nhưng xoay trở lại mà giảng, chư vị tới [thế gian này] để làm gì? Chư vị là đến để gánh chịu ma nạn của người thường ư? Chờ đợi chư vị lại là những gì?

Đệ tử: Ngài từng giảng rằng Ngài không có phó nguyên thần, trước đây Ngài từng có phó nguyên thần hay không? Nếu có, vậy nay là trạng thái gì?

Sư phụ: (Sư phụ cười) Hiện giờ tôi không có phó nguyên thần. Lúc sinh ra thì tôi cũng như chư vị, cũng phải đầy đủ hết thấy của người thường. Sau này trong tu luyện thì dần dần từng bước trừ bỏ đi, tôi đều an bài viên mãn cho họ rồi. Nếu chư vị tu thành viên mãn, tu được rất cao, thì những phó nguyên thần của chư vị đều là Thần, hơn nữa có [những vị] còn là Thần rất cao, vì vậy họ đều đắc viên mãn.

Đệ tử: Sư tôn giảng “cụ thể lực muốn được mục đích mà chúng muốn” thì rốt ráo đó là gì?

Sư phụ: Mục đích mà chúng muốn chính là chúng muốn vũ trụ qua Chính Pháp mà khôi phục thành một dạng như chưa Chính Pháp, vẫn là một bộ những thứ của chúng. Vẫn là sơn của chúng, vẫn là thủy của chúng, vẫn là Thần của chúng, vẫn là trạng thái của chúng. Vì chúng chính là thành tựu như vậy, chúng không muốn cải biến. [Điều] chúng muốn cải biến là khiến hình thức bề mặt trở thành tốt hơn. Chính là tựa như giặt sạch bộ quần áo bất thuần tịnh cho chúng, nhưng vẫn là bộ quần áo cũ, ý tứ là như thế, nhưng mà hình dung này không chuẩn xác, chỉ có thể nói vậy thôi. Chúng chỉ muốn là trên cơ sở rằng bất kể cái gì vốn có sẽ không mất đi, thông qua an bài chi tiết của chúng mà khéo léo lưu lại qua kiếp này. Đó là điều làm không được. Đó chính là điều chúng muốn. Ngay từ đầu tôi đã phủ định chúng rồi, nếu không, thì đành rằng chúng không muốn huỷ hết thấy mọi thứ này, nhưng lại sẽ là sẽ huỷ đi hết thấy.

Đệ tử: [Con] cảm thấy một cách minh hiển rằng thời gian lại nhanh hơn, về phương diện giảng chân tướng cho con người thế gian...

Sư phụ: Đúng thế, dường như tôi chưa giảng được vài vấn đề mà trời đã tối rồi.

Đệ tử: [Về] phương diện học Pháp và các việc Chính Pháp thì càng cảm thấy thời gian khẩn trương hơn, [thỉnh Sư phụ] giảng cụ thể hơn cho chúng con.

Sư phụ: Hiện nay thời gian chính là không ngừng tăng tốc. Tôi bảo mọi người rằng, tôi làm càng nhanh [thì] thời gian càng nhanh, vì nhân tố nơi cao nhất của

vũ trụ đã đặt Chính Pháp của tôi và thời gian liên hệ cùng nhau. Vì thời gian ấy cũng là Thần của cực vũ trụ, chúng đặt hết thảy mọi thứ trong Chính Pháp liên hệ cùng nhau, tôi nhanh thì chúng cũng nhanh, tôi chậm thì chúng cũng chậm, thế nên tôi làm càng nhanh, thì thời gian càng nhanh. Mà làm Sư phụ thì không thể không nhanh, nếu không kịp thời theo kịp thì việc giải cứu cuối cùng sẽ không kịp. Như mọi người biết, vũ trụ đang mau chóng nở ra, nhân loại cũng nhìn thấy rằng hiện nay phạm vi vũ trụ này đang nở ra. Các nhà khoa học hiện nay chẳng phải đã biết rồi? Tốc độ nở ra càng ngày càng nhanh. Nở ra ấy thì cuối cùng là sao? Mọi người đều biết quả bóng khí chứ, thối, thối, thối, thối đến lúc cực điểm thì nổ “bùm” một cái, do đó các nhà khoa học đã nhận thức ra điều đó, họ cũng biết nở ra ấy là đáng sợ. Nếu tôi không thể truy kịp nó, thì hết thảy những thứ này, [hoặc] ít nhất là những nơi nào chưa Chính Pháp xong đều sẽ bị huỷ hết.

Tôi ắt phải nhanh. Nguyên ban đầu sự khác biệt là hết sức lớn, khoảng cách xa xôi đến bất khả tư nghị, hiện nay tôi có thể là mỗi khi một sự việc xuất hiện thì tôi lập tức đã tóm được một bộ phận của nó rồi. Tỷ như một thứ kia có 100 phần, một khi xuất hiện thì tôi lập tức có thể tóm vừng nó rồi, sau đó trong nháy mắt giải quyết [nó]. Làm được đến bước ấy mà hết thảy đều ở cuối cùng của cuối cùng rồi, [về những gì mà] tôi Chính Pháp xong và chưa Chính Pháp xong đều như nhau, là vì hết thảy đã vượt khỏi chúng rồi, thời gian và không gian nguyên ban đầu đã không có ý nghĩa chân thực nào về việc trở ngại đối với tôi trong Chính Pháp.

Đệ tử: Ngài đã liên tục giảng 3 giờ đồng hồ rồi... (Sư phụ cười) (mọi người vỗ tay)

Sư phụ: [Bây giờ] tôi chọn những tờ câu hỏi nào ít chữ để giải đáp.

Đệ tử: Lý Bạch là một nhà thơ vĩ đại, cũng là [người] tu Đạo, ông có nhân duyên gì với Đại Pháp.

Sư phụ: Về các nhân vật lịch sử, chư vị đừng nghĩ nhiều nữa, rất nhiều là chư vị, cũng có nhiều là tôi. (vỗ tay) Nhưng đừng vì thế mà bay bổng quá! Năng lực của chư vị không phải đến từ chỗ đó đâu, năng lực của chư vị là do Pháp lần này trao cho đấy, (vỗ tay) chứ không quan hệ với cái đó.

Đệ tử: Ở xã hội người thường mà đặc biệt là một số người địa vị tương đối cao trong xã hội, họ nguyên lai đối với Đại Pháp Chân-Thiện-Nhẫn là không có ác ý mà còn có hảo cảm, nhưng có phản cảm về rất nhiều phương thức làm việc của đệ tử Đại Pháp, cho rằng quá phận, xem ra không đủ thiện ý.

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp chúng ta cần phải chú ý chú ý việc này. Ngoài ra, chẳng phải đó là do những quan niệm gọi là văn nhã, tâm thái bình ổn, không nhanh không chậm mà những người đó dưỡng thành ở nơi người thường tạo thành như thế? [Họ] coi nhẹ lối làm việc nhanh quá ư? Tà ác đang bức hại, đang chết người, chúng ta nào có tâm tình bình ổn kia chứ, nhưng mọi người cần hết sức chú ý lễ tiết ấy. Đệ tử Đại Pháp chúng ta bôn ba bộn rộn cứu độ chúng sinh, mà họ còn xét nét tiểu tiết. Dù sao đi nữa, đệ tử Đại Pháp chính là hãy tận sức phù hợp hơn một chút với họ! Con người đang trượt dốc, chúng ta đang thăng lên, cho nên cứu họ thì phải như thế.

Đệ tử: Kính thưa Sư tôn, khi Ngài giảng Pháp sáng nay, có bàn tới cụ thể lực [lợi] dụng một số ít học viên xuất hiện một số trạng thái, phải chăng đó là ‘tự tâm sinh ma’ được nói đến trong ‘Bài giảng thứ sáu’ cuốn «Chuyển Pháp Luân».

Sư phụ: Kỳ thực về rất nhiều phương diện chúng đều đang can nhiễu, giảng sáng nay ấy cũng là tôi viên dung «Chuyển Pháp Luân». «Chuyển Pháp Luân» là giảng khái quát, nhưng nội hàm rất thâm sâu, nếu không thể thường xuyên học Pháp, thì rất khó lý giải Pháp mà tôi giảng hiện nay. Sự huyền áo của Pháp Lý của Đại Pháp vũ trụ, không phải đều có thể hoàn toàn nhận thức ở tầng thấp. Pháp có thể tại các tầng thứ khác nhau mà triển hiện, cũng có thể trong cùng một tầng mà triển hiện một cách trải rộng và triển hiện một cách cụ thể, [tất cả] đều là viên dung.

Đệ tử: Tự do, dân chủ, nhân quyền tựa như là ‘chính’ ở nhân gian; đó cũng là cụ thể lực an bài cho Chính Pháp hôm nay?

Sư phụ: Câu nói sau là đúng, câu nói trước không đúng. Đó không phải Lý của con người, nhưng là cụ thể lực an bài ra. Lý của con người rất đơn giản, Lý của con người vẫn quả thật không phải là dân chủ đâu. Lịch sử hàng nghìn vạn năm quá khứ của nhân loại đều là thống trị của quốc vương, lúc nhiều nhất ở trên địa cầu từng có hơn vạn quốc gia, hơn vạn vị vua, hoàng tử, công chúa, hoàng hậu, đó cũng là văn hoá quá khứ, thế nên gọi là ‘vương giả trị quốc’, ‘binh chinh thiên hạ’, ‘cường giả vi anh hùng’. Mà những ‘cường giả’ kia trong mắt chư Thần thì họ là cường đạo, dù con người nhìn nhận họ là chính hay là bất chính, Thần đều thấy họ là

cường đạo. Nhưng tại sao Thần để họ chiến đấu, để họ làm anh hùng? Là vì Thần muốn việc nào đó được làm ở mặt đất, Thần muốn nhân loại xuất hiện trạng thái ấy, cần chọn ra người để làm. [Người] được chọn chiếu theo yêu cầu của Thần mà làm, tuy rằng lấy phương thức tranh cường để làm, nhưng vì là ý chỉ của Thần, nên làm xong Thần sẽ cấp vinh diệu cho họ. Vinh diệu gì? Để họ thành anh hùng vĩ đại mà mọi người đều kính ngưỡng, được hưởng vinh diệu thống trị miền đất lớn, chính là như vậy. Ở ngoài tam giới nhìn thấy con người là phản lý, ở con người nơi đây nhìn thì thấy lại thành chính lý. Lý của con người quá khứ chính là như thế.

Thời kỳ gần đây do cần Chính Pháp, rất nhiều Vương đều chuyển sinh đến Trung Quốc rồi, không ai có thể xưng Vương nữa. Mà vẫn còn một vấn đề nữa, rất nhiều sinh mệnh cao tầng từ các tầng thứ khác nhau đều tới rồi, đã chuyển sinh đến con người nơi đây, điều ấy lập tức làm biến đổi thành phần người của các dân tộc. Hỏi lấy ai làm vương? Điều đó càng không dễ giải, vì thế cụ thể lực đơn giản là để tự bản thân con người chọn ra, đó chính là ‘dân chủ’. Dân chủ ấy nhìn thực chất từ thiên thượng chính là hai nhân tố đó tạo thành.

Nói về ‘nhân quyền’, mà không chỉ nhân quyền, còn có bảo hộ động vật nữa. Vì da người không đủ dùng cho chuyển sinh, [nên] chuyển sinh thành động vật rất nhiều, còn có [chuyển sinh thành] thực vật cũng rất nhiều! Tình huống đó đều xuất hiện thời cận đại, cũng là có quan hệ đến những việc Chính Pháp. Cần Chính Pháp, hết thấy đều là vì Đại Pháp mà đến, vì Đại Pháp mà sinh, vì Đại Pháp mà thành, nhưng không nhất định là có tác dụng chính diện. Chính là việc như vậy.

Đệ tử: Sư phụ nói rằng phía đã tu xong của chúng con là được cách khai ra trong tu luyện cá nhân, hiện nay đã đến thời kỳ cuối cùng của Chính Pháp, làm thế nào xung phá loại gián cách đó?

Sư phụ: Vì nhân tố tối hậu cũng là nhân tố lớn nhất, gián cách của chúng là to lớn phi thường, vậy chỉ có tại thời Pháp Chính Nhân Gian khi mà cái thế Chính Pháp cường đại của Sư phụ tới thì mới có thể thanh trừ toàn bộ. Khi hồng thế ấy tới thì mới có thể giải quyết hết thảy, một khi tới và một khi đột phá thì chính là bắt đầu Pháp Chính Nhân Gian. Chúng ta giảng từ một góc độ khác, hết thảy những việc chư vị làm hiện nay đều có thể giảm bớt tổn thất giữa các đồng tu chư vị, các đệ tử Đại Pháp, nhưng vẫn không thể giải quyết vấn đề từ căn bản. Tuy rằng trong chứng thực Pháp chư vị sẽ mang tới một trạng thái, một bộ phận con người thế gian sẽ thiện hơn lên, sẽ cứu độ nhiều con người thế gian hơn, sẽ khiến tà ác không ác lên được, nhưng đó không phải kết thúc.

Đệ tử: Sư phụ khi nào giảng cho chúng con về việc của Thần nguyên thủy, trong Chính Pháp họ...

Sư phụ: Cựu thế lực mà tôi giảng cũng là Thần nguyên thủy, chư Thần mà tôi giảng cũng đều là Thần nguyên thủy. Cựu thế lực ấy, để tôi nói cho chư vị, chúng đều là những sinh mệnh nổi trội nhất ở mỗi tầng tầng thứ, đã bị huỷ rớt rồi, [những cựu thế lực mà] có năng lực nhất, là bị huỷ rớt bởi an bài của cựu thế lực tối chung, mục đích của chúng chính là coi việc huỷ rớt bộ phận này làm một sự hy sinh trả giá. Vũ trụ này rộng lớn đến vô lượng vô tế, chúng ta là giả thiết rằng nó vô lượng vô tế, vậy khi nó đối mặt với thời bị giải thể thì

nó sẽ tự cứu, nó là Thần. Kỳ thực an bài của cự thế lực chính là biện pháp tự cứu mà chúng nghĩ ra, an bài phi thường chu toàn cẩn mật. Nhưng chúng không nghĩ tới rằng, chính loại tự cứu này vừa khớp là huỷ chúng đi. Nếu chúng không làm như thế, thì lần này quả thực sẽ cứu được chúng. Chúng đã làm thế rồi, hơn nữa huỷ đi rất nhiều những gì tôi cần, tội của chúng lớn lên rồi, vì chúng sinh kia đã bị chúng huỷ mất rồi.

Đệ tử: Ngài từng nói rằng Mỹ quốc là triều đại nhà Minh ngày xưa, người triều đại nhà Minh có nhiều là tu Đạo, về tình huống liên quan đến đệ tử ở Mỹ quốc giảng chân tướng cho chính phủ Mỹ ngày nay, thỉnh Sư phụ chỉ điểm thêm một chút. Đệ tử ở Mỹ quốc dường như bận rộn đến mức có phần thờ ơ rồi, làm thế nào để kích phát phần từ bi kinh thiên động địa để cho...

Sư phụ: Không thể nói thế. Tôi bảo mọi người, chư vị nhất định phải làm một cách lý trí. Chư vị khi giảng thanh chân tướng, khi chư vị vượt một chút ra khỏi đạo lý của người thì người không tiếp thu được, do đó chư vị khi giảng chân tướng, nhất định không thể giảng cao. Điều chư vị biết đều là Thần [mới] nên biết, là tôi giảng cho chư vị, không phải giảng cho người đời, do đó những việc này không thể giảng cho người thường. Chư vị chỉ có thể giảng rằng chúng ta bị bức hại, về tình huống chân thực của chúng ta, chúng ta là người tốt bị bức hại vô cớ, tự do tín ngưỡng bị chà đạp, nhân quyền bị chà đạp, những điều đó họ đều có thể tiếp thu, lập tức sẽ ủng hộ chư vị và đồng tình với chư vị, vậy vẫn chưa đủ sao? Chư vị cứ là phải để họ biết những điều cao thế làm gì? Biết những [chân tướng], con người thế gian sẽ nói Pháp Luân Công là bị bức hại, hơn nữa kẻ bức hại

đều tà ác thế, họ sẽ trở về và nói, đó vẫn chưa đủ sao? Tất nhiên chư vị là muốn họ trở thành đệ tử Đại Pháp, nhưng hiện nay rất khó làm được đến vậy, cự thế lực đang ngăn trở. [Trừ trường hợp] đặc thù đều do Sư phụ quản, còn họ không có cái tâm ấy, [và] cự thế lực cũng chặn ngang. Hiện nay nhiệm vụ số một của chúng ta là để họ biết chân tướng. Những người đặc biệt tốt thì chư vị cũng gặp, chư vị giảng cho họ cao đến đâu họ cũng tiếp thụ, vậy chư vị cứ giảng cho họ thôi, không sao cả, như thế không thành vấn đề. Thậm chí với một số quan viên chính phủ, chư vị giảng cho họ những thứ đó, họ là làm chính trị, trong đầu họ toàn là chính trị, hoàn toàn sẽ không tin [chư vị], thế thì bằng như chư vị không chỉ không cứu họ mà còn đang đẩy họ xuống? Phải vậy không?

Đệ tử: Hiện tại có những người làm rất nhiều về giảng thanh chân tướng, nhưng rất ít học Pháp luyện công.

Sư phụ: Việc này rất nghiêm trọng đó, đệ tử chúng ta không được lơ là việc đề cao cá nhân. Cứu độ chúng sinh là việc vĩ đại của đệ tử Đại Pháp, vì chư vị không học Pháp, nên chất lượng chư vị giảng chân tướng cũng sẽ bị ảnh hưởng, và bản thân cũng chịu giới hạn, thế thì không được đâu.

Đệ tử: Phải chăng đặc Pháp trước hoặc trong năm 2002 mới là đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp?

Sư phụ: Tôi không nói thế, vì những [học viên] mà tốt, không phải là trong một thời kỳ đều tiến vào [tham gia] phải không? Kỳ thực vẫn có [những người] muốn vào nhưng chưa vào, đương nhiên cũng có [học viên] rớt xuống.

Đệ tử: Giảng chân tướng tới nhân dân Trung Quốc, nhưng cha mẹ [của con] ở trong nước [Trung Quốc] không cho con giảng chân tướng Đại Pháp qua điện thoại. [Con] vẫn luôn cảm thấy không đúng nhưng vẫn không đột phá được.

Sư phụ: Hãy trí huệ mà làm. Có lẽ chư vị thật sự làm tới mà vẫn không được, đệ tử Đại Pháp ở trong nước có lẽ sẽ làm, chư vị làm không tới thì họ sẽ làm. Đệ tử Đại Pháp ở trong nước làm ấy cũng như ‘hoa nở khắp nơi’. Chủ thể của đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp là ở Trung Quốc. Tôi bảo cho chư vị, rằng tôi nói 100 triệu người ấy không phải là 100 triệu mà chư vị nói về cả trong và ngoài nước hiện nay, [mà là] ở Trung Quốc Đại Lục bấy giờ trong tay cầm đọc «Chuyển Pháp Luân» là 100 triệu người, họ đã đắc Pháp rồi, tôi đã quản họ rồi, chư vị không thể nói họ không phải đệ tử Đại Pháp. Chân tu là có 70 triệu, và đệ tử Đại Pháp bấy giờ quả thực là 100 triệu.

Đệ tử: Con đưa ‘kinh văn mới’ cho bà thì bà nhận, nhưng không bước ra hồng Pháp, học viên như thế vẫn còn hy vọng hay không?

Sư phụ: Cô ấy vẫn lầm lạc ở chỗ nào đó phải không? Cô ấy tiếp nhận là nói lên rằng vẫn còn chính niệm, vậy chư vị xem thử xem cô ấy lầm lạc ở đâu, thua kém ở đâu. Làm đệ tử Đại Pháp thì chư vị hãy tìm hiểu chút về cô ấy xem, giúp đỡ cô ta.

Đệ tử: Kiến giải của cá nhân trong Phật Học Hội chẳng hạn như cách nhìn hay kết luận về đồng tu phải chẳng đại biểu cho Phật Học Hội, thậm chí đại biểu cho Ngài là Sư phụ, thỉnh Sư phụ tôn kính chỉ rõ ra.

Sư phụ: Không ai có thể đại biểu cho tôi cả, điều ấy không cần hỏi nữa, mà giữa những chư vị với nhau cũng không ai có thể đại biểu cho ai. Là Phật Học Hội, tôi giảng rồi, điều phối là rất trọng yếu. Có rất nhiều việc, điều mà đứng ở góc độ khác là không thể nói thì họ sẽ nói, khẳng định là có phương diện làm không tốt, Sư phụ đều biết. Chẳng qua rất nhiều việc cũng cần nghĩ rằng bản thân chúng ta rốt cuộc là làm gì? Một vị Thần thì không ai động tâm của Ông ấy được, nên làm gì thì hãy đường đường chính chính mà làm.

Đệ tử: Người nhà của đệ tử Đại Pháp từng phỉ báng Đại Pháp, khi tới thời Pháp Chính Nhân Gian thì họ là đối tượng bị đào thải phải không? Hay vẫn còn liên quan tới hành vi của đệ tử?

Sư phụ: Ấy vẫn là xem tuyển trạch của bản thân họ. Ví như họ phá hoại Pháp, đã rất ác rồi, thì chư vị nói để họ viên mãn tới thế giới của Phật được chăng? Điều ấy quả thực không được, người thật sự có tội lớn cũng không được lưu lại. Vì chư vị tu Đại Pháp, nên phúc phận của họ khẳng định là ở đó, sẽ cho họ cơ hội, cơ hội nữa, lại cơ hội nữa, chư vị cần nghĩ biện pháp giảng thanh và cứu độ họ, đó chính là khai sáng phúc phận cho họ.

Đệ tử: Con đại biểu cho các đệ tử chân tu Đại Pháp ở Hà Trạch thuộc Sơn Đông xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay)

Đệ tử: Rất nhiều đệ tử Đại Pháp ở Hà Trạch bị bắt bị đánh, những [đệ tử] bị bắt ở Hà Trạch mà không 'chuyển hoá', thì bị đưa vào trại cưỡng bức lao động Tế Nam. Đó có phải an bài của cựu thế lực không?

Sư phụ: Tôi cũng không thừa nhận ‘chuyển hoá’ hay ‘không chuyển hoá’ nào cả, chư vị hãy nhìn vào tâm của họ. Tôi vẫn là nghĩ thế này, chư vị có biết chăng? Cựu thế lực kia vì để chuyển hoá họ, đã tạo thành bức hại rất nghiêm trọng về tâm lý đối với họ. Chúng biết rằng tôi là không thừa nhận, [nên] đã viện đến biện pháp gì? Chúng khiến phía có chính niệm của họ, tức là phía đã tu xong ấy bị tách ra, không để tư tưởng của họ tiếp xúc tới, sau đó bèn hỏi con người bề mặt của họ. Mà bề mặt của con người thì những thứ của người và ý thức hậu thiên là quá nhiều, còn phía đã tu xong lại không khởi tác dụng. Trong tình huống ấy các vị bức hại họ, các vị bảo họ viết gì đó thì tôi đều không thừa nhận. Cựu thế lực biết rằng tôi không thừa nhận, thế vì sao chúng vẫn làm như thế? Nó có thể khởi một loại tác dụng, chính là muốn phá hoại ý chí của học viên. Những học viên làm sai sẽ nghĩ, ‘Ái chà! Mình đã viết cái đó rồi, mình thế là xong rồi, Sư phụ không thể quản mình nữa, mình có lỗi với Đại Pháp rồi’, từ đó trở đi bị tiêu trầm. Đó là thủ đoạn của chúng, tôi là không thừa nhận. Bị ngã cũng đừng lo, đừng lo quá! Mau chóng trở dậy thôi! (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Cáp Nhĩ Tân xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp đang bị giam ở trại cưỡng bức lao động ABC xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Sào huyết đen tối đó rất tà ác, tôi biết. Đúng rồi, các học viên đã càng ngày càng trở nên tốt hơn, càng ngày càng lý trí. Hiện nay tạm không nói về các việc trong nước trước, (vỗ tay) giảng ra thì sẽ nói rất lâu. Dù thế nào đi nữa, điều chờ đợi tà ác sẽ là tội

mà vĩnh viễn không hoàn trả [hết], điều chờ đợi các đệ tử Đại Pháp sẽ là viên mãn thù thắng vĩ đại. (vỗ tay)

Đệ tử: Gần đây [con] ngộ ra rằng, khi xuất hiện mâu thuẫn trong công tác của đệ tử Đại Pháp, thì trước hết phát chính niệm trừ khử thế lực tà ác mà lợi dụng chấp trước và quan niệm bất hảo của học viên để bức hại chính thể đệ tử Đại Pháp, sau đó lại thảo luận vấn đề công tác. Làm như thế được không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng khi đệ tử Đại Pháp dụng phải mâu thuẫn, thì không nhất định là [vì] ma có thể khống chế, chúng sẽ can nhiễu, và phát chính niệm là khả dĩ, nhưng nên học Pháp cho nhiều. Nếu nói như chư vị làm chút gì đó thì trước đó phát chính niệm, thế thì có thể thanh lý một số can nhiễu.

Đệ tử: Con là đệ tử đắc Pháp sau 20 tháng Bảy 1999, trong tu luyện gặp phải rất nhiều can nhiễu từ không gian khác, thậm chí thế lực tà ác bức hại hết sức vô lý. Vì sao khi phát chính niệm thanh trừ bức hại, luôn luôn không thể kiên định triệt để, mà phải phất như lưu lại khoảng dư?

Sư phụ: Nói thế này nhé, ấy là vì đệ tử Đại Pháp mà đắc Pháp sau 20 tháng Bảy 1999, thì trong quá trình tu luyện đã hoà tan với chứng thực Pháp của chư vị rồi. Là vì [với đệ tử] đắc Pháp từ trước, đoạn thời gian tu luyện cá nhân của họ đã qua rồi, vấn đề chủ yếu của họ bây giờ là cứu độ chúng sinh, chuyển sang chứng thực Pháp rồi; mà [đệ tử] tiến vào sau này vừa đúng là chư vị cần làm chứng thực Pháp cho theo kịp, đồng thời cũng có tu luyện cá nhân ở trong đó nữa, cho nên chư vị sẽ cảm thấy có những vấn đề phức tạp hơn. Nhưng

không sao cả, Sư phụ thấy là có [trật] tự, chính niệm đầy đủ hơn thì đều không thành vấn đề.

Đệ tử: Phát chính niệm phải chăng ở giai đoạn này là có thể thay thế luyện công?

Sư phụ: Đó là hai việc khác nhau. (Sư phụ cười) Luyện công là luyện công, luyện công là gia cường cơ chế và bản thể chuyển hoá hướng tới Thần thể. Phát chính niệm là triển hiện thần thông, nói trắng ra chính là vận dụng công năng, mục đích là thanh trừ lạn quỷ tà ác.

Đệ tử: Kính thưa Sư phụ tôn kính! Có rất nhiều học viên động một tý là phát chính niệm để trừ diệt hết, ngay cả sinh ra chút bệnh nhỏ cũng phát chính niệm.

Sư phụ: Phải chăng bản thân chúng ta học Pháp không đủ? Nếu quả thật là chúng ta làm sai rồi xuất hiện vấn đề, rồi chúng ta phát chính niệm, thế khiến người ta cảm thấy không đúng. Cựu thế lực sẽ gây rối loạn, nhìn nhận rằng chư vị không chỉ làm không tốt mà còn tiêu diệt chúng. Xem chừng là vậy đó, phải không? Do đó chúng ta vẫn là cần phải gắng sức nhìn xem bản thân làm được tốt không, làm không tốt thì chúng ta hãy làm cho tốt. Bất quá trong câu hỏi có viết “ngay cả sinh ra chút bệnh nhỏ cũng phát chính niệm”, cái “bệnh nhỏ” ấy là có ý tứ gì? Là biểu hiện của tiêu nghiệp.

Đệ tử: Con trong một tháng đầu tiên bắt đầu phát chính niệm, có một lần phát chính niệm thiên mục của con nhìn thấy rõ ràng chỉ trong thời gian năm phút đồng hồ, một luồng ánh sáng đỏ tím cường đại đã trong nháy mắt tiêu diệt toàn bộ mọi thứ dù giống người hay không giống người của tên đại ma đầu ở Trung Quốc, sức mạnh cường đại ấy là không cách nào hình dung

nổi. Bị tiêu diệt ấy phải chăng chỉ là đại biểu ở không gian của con? Tại mỗi không gian đều có đại biểu của nó phải không?

Sư phụ: Nó rất phức tạp, có những lúc chư vị xác thực có thể trực tiếp tiêu huỷ lạn quý trong [thân] thể tên đại ma đầu, bấy giờ nó như sắp chết, bắt đầu cấp cứu, nhưng lại có một lô lạn quý bổ sung lên đó, nó lại qua được, hơn nữa như là không có việc gì cả. Ngoài ra, những năm đó cự thế lực vì để nó có thể thao khống toàn bộ lạn quý, bèn toàn bộ mở tung hết thảy các lạn tử tế bào của nó từ bề mặt trở xuống mà cấu thành nên [thân] thể người, khuếch đại đến to lớn như tam giới. Hết thảy những thứ của người ở trong tất cả tế bào đều bị cự thế lực lôi ra và quăng vào địa ngục, sau đó chứa đầy [bằng] những lạn quý kia, vì lạn tử của người đều là hình tượng người đó, nên trong các không gian của tam giới đều có một tế bào của đại ma đầu, mà trong tất cả tế bào đều có lượng lớn những lạn quý. Do đó chư vị vào lúc đó khi phát chính niệm là thanh lý rút đi lượng lớn lạn tử và lạn quý của tên đại ma đầu trong tam giới. Khi chư vị tiêu huỷ chúng, trong thời khắc nháy mắt oanh tạc chúng nổ tung thì nhìn thấy quả đúng là tiêu huỷ nó xong rồi, điều ấy là chân thật. Hiện tại chư vị đã dồn nó đến mức độ nào? Ngoại trừ hết thảy lạn tử cấu thành nên con người bề mặt thì đều bị tiêu diệt rồi, nó đã trống không rồi, không còn gì nữa, chỉ còn lại bộ da người cấu thành từ các tế bào bề mặt tính cả lục phủ ngũ tạng mà thôi, vì hết thảy các tế bào bị mở tung của ma đầu trong tam giới đã bị tiêu huỷ toàn bộ rồi, từ trên xuống dưới đều không có nó nữa, toàn bộ thanh lý rồi, bộ da người đó hiện nay đang được chèo chống bởi

ma tối hậu bại hoại nhất của cự thế lực, do đó giờ đây nó không có lý trí bình thường của con người, hết thảy chỉ là bộ da người do lạn quý khổng chế, quả thực là 'bộ da vế'. Bề mặt bộ da người mà trong đời này đã hình thành ra quan niệm và nghiệp lực của kẻ xấu đang biểu hiện ra rất sợ hãi, phản ánh ra là sợ sợ hãi. Sợ hậu quả sẽ mất đi quyền lực, sợ Pháp Luân Công bình phản, sợ rằng nó sẽ bị bay đầu, sợ rằng những khoản tiền lớn tài sản lớn mà gia đình nó tham ô rồi sẽ bị tịch thu, sợ đủ thứ. Mà tà ác ở phía bên kia của nó thì chính là cừu hận, đại thế đã mất rồi, cừu hận đến mức không khởi tinh thần lên được. Nó biết rằng đã xong cả rồi, vừa cừu hận vừa hoảng sợ, nhưng vẫn phải miễn cưỡng hăng hái cho người ta thấy, gắng gượng tiếp tục đóng kịch, đó chính là trạng thái hiện nay của nó. Lúc bấy giờ khi các lạp tử tế bào của nó được mở tung ra thành lớn như thế, bên trong còn chứa đầy lạn quý nữa, quả thật là ác khí cao vọt, thân thể được chống lên mà bành trướng bành trướng, [nó] tự cảm thấy lớn mạnh lắm, lá gan cũng to lên, thể hiện ra rất hung hăng càn quấy, bấy giờ những người xung quanh thật sự bị dọa sợ. Còn bây giờ thì như cà tím gặp sương, teo tóp rồi, bên trong đều bị tiêu diệt rồi. Đệ tử Đại Pháp càng phát chính niệm thì trong thân thể nó càng ít lạn quý, nó càng bị hút teo đi, thân thể sẽ càng ngày càng nhỏ, là vì ngoại trừ bộ da người ra thì lạp tử vi quan của nó thảy đều không còn nữa.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Đại học Quân khu số 2, Toronto, Bình Hương tỉnh Giang Tây, Trùng Khánh, Peru, Trung Quốc, Macao, Mỹ quốc, Cáp Nhĩ Tân, Sơn Đông, Tế Nam, Côn Minh, Úc Châu, Đại Liên, đệ tử trở

về từ nhà tù Giai Mộc Tư, Đức quốc, đệ tử ở ABC thuộc Thạch Gia Trang, Sơn Đông, Hách Triết, Thiên Tân, Tân Cương, Hành Dương, Trường Xuân, xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Gần đây [con] học tập «Chuyển Pháp Luân», thì không còn loại [trạng thái] mỗi khi đọc xong một lần đều có linh hội mới, đề cao mới.

Sư phụ: Tâm tính cao đến đâu công cao đến đó. Vẫn là có nguyên nhân. Phải chăng tâm không tĩnh? Tôi cảm thấy vẫn là có nguyên nhân. Tới tầng thứ cao thì yêu cầu cũng cao.

Đệ tử: [Ngài] có thể chỉ ra tiến trình cơ bản của quá độ từ thời kỳ Chính Pháp sang thời kỳ Pháp Chính Nhân Gian là như thế nào chăng?

Sư phụ: Tôi bảo chư vị này, không có loại tiến trình như chư vị tưởng tượng đâu, hoàn toàn không có. Tôi nói chư vị, hồng thể [khi] Pháp Chính Nhân Gian ấy, là cự thế lực không thấy được trong quá khứ, hiện nay chúng thấy rồi, sợ đến mức không chịu được, do đó rất nhiều thần do cự thế lực an bài đều đã không dám lại làm gì nữa. Những việc hiện nay phản ánh ra là những nạn quý kia đang tiếp tục làm việc xấu. Pháp Chính Nhân Gian ấy, hễ tới một cái là những việc kia liền qua, không có quá trình. Lúc Chính Pháp, lúc mà công ấy tới thì có một loại biểu hiện, biểu hiện gì? Trước đây tôi đã giảng cho chư vị rồi, hết thấy [những gì] mắt con người nhìn thấy là do phân tử cấu thành, [ở] tầng diện phân tử ấy, bất kể là ở chỗ nào, khi bị đánh ra một cái lỗ hoặc xé hở ra một cái miệng, thì chư vị sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì? Chính là sẽ thấy được Thiên [với] cảm giác kiểu như tấm màn của sân khấu bị xé ra. Hoặc bị đánh ra một lỗ

hổng. Vì việc Pháp Chính Nhân Gian là vẫn cần làm, nên không thể huỷ không gian này. Hoặc [nếu không sẽ] là từ tất cả vi quan mà thối vào.

Đệ tử: Cự thế lực ngoại trừ chấp trước vào an bài của chúng ra, thì còn mục đích gì?

Sư phụ: Chúng ngoài việc chấp trước vào hết thấy những gì chúng muốn làm ra, thì chúng không còn gì khác, vì chúng chính là muốn giữ lại hết thấy những gì chúng vốn có, đó chính là mục đích.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp sẽ có [ai] lưu lại không?

Sư phụ: Không có. (vỗ tay nhiệt liệt) Tôi để chư vị lưu lại thì sẽ huỷ chư vị, thật sự huỷ chư vị đi, vì không tiến ắt sẽ lùi. Chư vị lập tức ở trong hoàn cảnh này mà đạt tới trạng thái này rồi, trong hoàn cảnh nơi này, chư vị chỉ cần ở tại con người, hoà vào con người mà làm các việc, thì chư vị sẽ rớt tầng thứ, chư vị sẽ bị con người ô nhiễm dần dần. Tôi chẳng phải đã giảng rằng Phật ở thiên thượng, Phật Đạo Thần ở một không gian nhất định, thì cần hoán đổi định kỳ hay sao? Chính là vì họ dễ bị tam giới làm ô nhiễm, do đó cần phải hoán đổi.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ nói một chút về phương diện làm vườn trẻ Minh Huệ.

Sư phụ: Làm được rất là tốt! Như chư vị biết ở Trung Quốc tên đại ma đầu đã nhồi nhét những độc tố vào trẻ em [ngay từ] khi ở vườn trẻ, thật là ác độc, nó thật sự muốn huỷ nhân loại! Khi nó thấy chúng ta làm thế này, thì tức giận muốn chết. Kỳ thực chính phủ Trung Quốc trước kia, trung ương ấy, trong bảy thường uỷ, thì sáu thường uỷ không tán đồng bức hại Pháp Luân Công, tôi cũng biết, mà kể cả người cầm đầu phòng 610 chuyên

bức hại Pháp Luân Công ấy thì lúc đó cũng phản đối. Hầu như tất cả cơ cấu trung ương, uỷ viên các bộ của chính phủ đều không đồng ý trấn áp Pháp Luân Công.

Đệ tử: Đối với sự kiện Chính Pháp này cựu thế lực đã tham dự, an bài thời gian hai địa cầu, vì sao ở địa cầu lần thứ hai vẫn làm thí nghiệm —đại nhân, trung nhân, và tiểu nhân— Xin hỏi là ở địa cầu thứ nhất thì chúng an bài là người như thế nào?

Sư phụ: Khi thí nghiệm ở chỗ chúng ta đây thì đã an bài ba loại người. Ở địa cầu thứ nhất đã an bài năm loại người, địa cầu ấy khi tới kết thúc cuối cùng thì còn lại ba loại người. Địa cầu lần này vừa bắt đầu là có ba loại. Chúng cũng là không ngừng mò mẫm những gì chúng muốn làm, trước Chính Pháp thì cuối cùng mới định ra.

Đệ tử: Câu hỏi của con là, khi chúng con phát chính niệm, thì những sinh mệnh tà ác ở tầng thấp mà bị thanh trừ đó phải chăng không ngừng vừa bị tiêu trừ vừa bổ sung không ngừng?

Sư phụ: Không gian bị thiên thể ngoại lai làm [thành] quá phức tạp rồi. Chúng khiến ngay cả lập tử cũng gián cách thành từng phần từng phần, chư vị xác thực đã tiêu diệt chúng rồi, nhưng bị tiêu trừ ấy là một phần bị gián cách ra. Trong Chính Pháp khi tôi thanh lý một tầng các sinh mệnh rất rộng lớn, thì lạn quý lại lộ ra một phần nữa, do đó cứ như là thanh lý không hết. Trên thực tế, chúng ta đã thanh lý được trên một diện tích lớn và mau chóng, hơn nữa số lượng tổng thể thanh lý rất là nhiều. Chúng ta có thể nhìn ra qua hình thể Chính Pháp, trước đây ngay cả nhánh cây ngọn cỏ cũng bị sinh mệnh tà ác thao túng, hầu như lập tử không khí đều bị chúng thao túng, chư vị hít không khí

vào cũng thấy khó chịu. Hiện nay không thế nữa, mà con người đều đang tỉnh ra, không có nhiều lạm quyền thao túng con người nữa, ấy là biến hoá lớn rồi đó.

Đệ tử: Ngày 22 tháng Giêng, một đệ tử Mỹ quốc đã bị bắt ở sân bay Quảng Châu...

Sư phụ: Làm đệ tử Đại Pháp, có vấn đề thì mọi người đều cần đồng tâm hiệp lực mà làm. Chúng không sợ xấu [mặt], thì chúng ta đưa chuyện xấu đó ra để vạch trần chúng trước toàn thế giới, để toàn Mỹ quốc đều biết công dân của Mỹ bị bắt rồi. Chúng không sợ xấu [mặt] thì chúng ta làm thôi, ngày nào chúng vẫn không thả người, thì chúng ta công bố chúng ra đến ngày ấy. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Đệ tử: Về cựu thế lực là gì thì đệ tử thường thường có những lúc rõ ràng, có những lúc mơ hồ?

Sư phụ: Chính là trong vũ trụ có 20% các sinh mệnh, chúng đã bị an bài rằng tham dự vào việc của tôi. Trong lịch sử chúng đã làm rất nhiều an bài một cách hệ thống, có rất nhiều an bài trong lịch sử là có tôi cũng tham dự, lúc bấy giờ tôi không tham dự thì chúng sẽ tuyển trách người khác, thế thì thời Chính Pháp sẽ càng phiền toái. Chúng tuyển trách một người khác đến Chính Pháp, thì thời Chính Pháp tôi hễ làm một cái, chúng sẽ dốc hết các sinh mệnh toàn vũ trụ ra đối [mặt] với tôi. Tôi mà thanh trừ chúng, thì tôi còn cứu chúng thế nào nữa? Chính Pháp thật sự là như thế nào, thì sinh mệnh nào cũng đều không biết, ai mà biết thì vị đó đã trốn ra rồi, [mà] điều ấy là vũ trụ không thể cho phép, càng không cho phép các sinh mệnh trong vũ trụ tuyển trách rằng Chính Pháp sẽ như thế nào.

Đệ tử: Gần đây có một cặp vợ chồng đệ tử Đại Pháp sinh con có biểu hiện ma nạn rất lớn, sinh ra đã dị dạng, nhìn nhận chủng loại hiện tượng này như thế nào?

Sư phụ: Hiện nay rất phức tạp, [nếu] là con của mình thì cần chăm sóc cẩn thận, gắng sức chiếu cố cho tốt. Nhưng chư vị hãy buông tâm [đừng lo lắng], chỉ cần chư vị có thể tu viên mãn, việc gì cũng đều là tốt nhất. (vỗ tay) Đó là khai sáng cho người tu luyện, cho đệ tử Đại Pháp. Chư vị nếu không thể viên mãn, thì hết thầy đều là không.

Đệ tử: Sư phụ bảo chúng con rằng, chủ thể Đại Pháp là ở Trung Quốc. Rất nhiều địa phương ở Trung Quốc đều có đệ tử Đại Pháp, chúng con làm thế nào để cùng nhau đề cao cho tốt hơn?

Sư phụ: Về điều này thì đừng lo, họ đều có thể biết tới Minh Huệ Net [tiếng Trung]. Đệ tử Đại Pháp ở những nơi xa thì cũng có liên hệ giữa họ với nhau, tin tức cũng lưu truyền với nhau.

Đệ tử: Như Sư tôn vừa giảng, những người trong bức hại khi thần trí không thanh [tĩnh] mà viết tờ cam đoan thì vẫn còn cơ hội, nhưng con vẫn là không tha thứ được những người đã phản bội Sư phụ ở Trung Quốc Đại Lục, họ không phải vì chịu không nổi bức hại nên mới làm ra việc không nên làm, mà họ là đứng về phía tà ác và làm cho bức hại nặng hơn.

Sư phụ: Đúng rồi, đã tới bước đó rồi thì khó nói lắm. Tôi giảng rồi, là muốn độ hết thầy con người, nhưng chư vị phạm tội đến mức đó rồi, thì lấy Pháp ra đo lường, thế thì không còn cách nào. Từ bi và uy nghiêm đồng [thời tồn] tại ấy là để bảo hộ Pháp. Nhưng có một số [người là] an bài của cựu thế lực tiến vào

chuyên để làm những điều ấy, rất phức tạp. Trước 20 tháng Bảy năm 1999 thì biểu hiện hết sức tích cực, đến ngày bức hại thì chúng còn làm [điều xấu] và hăng hái hơn ai hết, chính là tạo ra một cục diện phức tạp đến như thế cho học viên.

Đệ tử: [Con] xin hỏi Sư phụ, Pháp tượng của Ngài cũng có phát sinh tình huống bị xuyên việt hay không?

Sư phụ: Để tôi bảo chư vị, chúng không phải là muốn làm gì nhắm vào tôi, chúng là tới để nhắm vào các tâm của học viên. Nếu chư vị làm rất chính, thì chúng tuyệt đối không dám dễ dàng làm thế đâu, trên đó là có Pháp thân của tôi. Đặc biệt là cự thế lực, chư vị biết chăng? Hết thầy Chính Pháp của chúng là dựa vào tôi, chúng rất tôn trọng đối với tôi, ma nạn là tạo cho chư vị, chứ không phải cho tôi. Nhưng những việc ấy, mọi người có thể lấy chính niệm đối đãi thì sẽ không nhận phải can nhiễu. Kỳ thực chư vị rất nhiều lúc đều là do chấp trước gây tác dụng.

Cự thế lực như tôi vừa giảng, chúng không phải muốn huỷ rớt vũ trụ này, chúng là muốn hết thầy đều có thể bảo trụ nguyên như cũ, do đó đối với Pháp thân của tôi mà giảng, dù cự thế lực hay là chính Thần cũng vậy, Pháp thân của tôi đều đang nhìn coi. Chỉ khi đệ tử Đại Pháp chư vị làm không tốt thì chúng mới dám tới gây tác dụng. Những lúc ấy chúng là tóm chắc thóp của chư vị, lúc bình thường thì chúng không dám đi [làm điều đó]. Tôi vừa giảng rồi tuy rằng tình huống loại này có tồn tại, nhưng là hiện tượng cá biệt, cực kỳ cá biệt, [nếu] có hiện tượng này một hai lần thì đủ để ảnh hưởng rất lớn, do đó vì sao nói rằng một khi nhìn thấy chúng [làm điều đó] thì cần tiêu huỷ chúng. Dù chúng

là cố ý hay vô ý, thấy chúng thì tiêu huỷ chúng, vì chúng phạm phải tội là phá hoại chính niệm và chính tín của đệ tử Đại Pháp, thế nên cứ cho là chúng chiếm được cái lý để làm điều đó thì [chúng] cũng rất là khiếp đảm. Kỳ thực tôi đã đang thanh trừ và triệt tiêu việc này.

Có học viên đã nhìn thấy, rằng cụ thể lực làm một số việc xấu, tổng những thứ bất hảo lên thân của tôi. Có những học viên nhìn thấy [điều ấy], tôi càng lo rằng chư vị sẽ chịu ảnh hưởng! Vì chư vị nhìn thấy dường như trên thân Sư phụ có những thứ bất hảo. Chư vị có biết rằng đó là của chư vị không! Tôi đang gánh chịu thay cho chư vị, (*võ tay nhiệt liệt*) nếu không thì ai dám tổng những thứ đó tới tôi? Là vì tôi đang bảo [vệ] chư vị, ắt phải có người đi tiêu [trừ những thứ ấy].

Đệ tử: Làm thế nào mới có thể giảng chân tướng và cứu độ chúng sinh một cách hữu hiệu trên diện rộng? Báo chí, truyền hình của chúng con làm thế nào phát huy tác dụng lớn hơn ở trong đó?

Sư phụ: Những việc đó đều là việc cụ thể. Kỳ thực chư vị làm được hết sức tốt, hãy tiếp tục làm, nghĩ biện pháp khiến nó càng ngày càng tốt. Đó cũng là đang đi con đường của đệ tử Đại Pháp, gây dựng uy đức cứu độ con người thế gian của chư vị.

Đệ tử: Khi phát chính niệm thanh trừ những vấn đề nội trong bản thân, phải chăng thanh trừ cụ thể lực mà xuyên việt trong thân của đệ tử?

Sư phụ: Khi phát chính niệm, đừng nói [chỉ là] trong thân thể, hết thấy trong phạm vi của chư vị đều hoảng sợ bỏ chạy. Vì không để chúng tới thì ta cứ mãi phát chính niệm chứ không cần làm điều gì khác nữa được không? Chính là bình thường thì chúng không

dám tới, còn nghĩ nhiều hơn nữa thì lại là chấp trước. Các không gian khác là đồng thời tồn tại, các sinh mệnh không gian khác đi trước mặt hoặc xuyên qua chư vị thì chư vị không có cảm giác gì, các không gian chính là tồn tại như vậy. Vũ trụ chính là loại kết cấu như thế, chúng không ảnh hưởng chư vị. Giảng tới kết cấu, để tôi giảng cho chư vị một chút mà chư vị thích nghe. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Chư vị biết trên trái đất này, có rất nhiều thực vật, động vật, vật chất. Nói một cách cụ thể, chư vị biết là có táo, chuối, cam, nho, [v.v.], chư vị cũng biết có hổ, sư tử, thỏ, dê, [v.v.], chư vị cũng biết có rất là nhiều như các chủng các dạng cây, thực vật, hoa, [v.v.] Ở các không gian khác cũng có. Tại các tinh cầu của thiên thể xa xôi với tầng thứ đồng đẳng kiểu như địa cầu là cũng có. Mà lớp tử tầng thấp hơn là do lớp tử cao hơn một tầng kết hợp [thành], ở các lớp tử lớn hơn ấy là cũng có những động vật, thực vật, vật chất ấy. Quả táo trên thiên thượng là to lớn đến mức có thể lớn hơn cả tinh cầu, thế thì quả táo ở tinh cầu tầng thấp phải chăng là lớp tử bên trong quả táo lớn ở tầng lớp tử cao hơn? Đúng thế. Trên địa cầu có sư tử, trên thiên thượng có sư tử, cao hơn nữa cũng có sư tử. Trên địa cầu có người, trên thiên thượng có người, mà lớn hơn nữa cũng có người, to lớn vô tỷ. Sinh mệnh là có Vương, nghĩa là mỗi tầng sinh mệnh đều có Vương. Vương của sinh mệnh ấy chính là [ở] tầng lớp tử to lớn nhất, hết thấy những gì bên dưới nó, [là] phân bố tại các lớp tử lớn nhỏ khác nhau. Sinh vật trên thể [hình] cầu ở tầng lớp tử to lớn nhất, cũng chính là Vương của hết thấy

sinh vật, lập tử của nó đều sẽ biểu hiện trong các tầng thứ bên dưới của nó.

Do đó vũ trụ này là một ‘thể’ như thế nào? Là vạn vật ‘giao thoa’, ‘giao dung’ với nhau. Trên địa cầu có nhiều sinh mệnh đến thể, nhưng những sinh vật ấy hoàn toàn không thuộc về một Vương, không thuộc về một thể hệ sinh mệnh, đành rằng chúng đều sinh sống ở nơi đây, đều giao dung với nhau. Nhưng sinh vật là có liên hệ với Vương của bản thân sinh vật đó, chứ không liên hệ với sinh mệnh khác. Nói một cách khác, tuy chúng giao thoa trong toàn thể không gian vũ trụ này, nhưng ai trong chúng cũng đều có thể hệ độc lập và Vương của riêng mình đang quản. Do đó sư tử có Vương, quả táo cũng có Vương, quả chuối kia cũng có Vương, cây cũng có Vương, thực vật, cỏ, hoa, [v.v.], đều có Vương, hết thảy sinh mệnh ở các không gian đồng đẳng đều tồn tại một cách giao thoa như thế, con người [cũng] xuyên qua sinh mệnh cực đại, mỗi thời mỗi khắc đều có nhân tố sinh mệnh cực vi quan đang lưu động trong thân thể người thường. Bề mặt chư vị là có Pháp thân của tôi và chư hộ pháp đang trông coi, mà phía đã tu xong của chư vị là được phong bế, làm ra được một tầng thì phong bế một tầng, làm ra được một tầng thì phong bế một tầng, không ai xuyên viêt được. Do đó vũ trụ này rất phức tạp, tôi vừa giảng cho chư vị một loại tình hình về kết cấu của vũ trụ này. (*võ tay nhiệt liệt*)

Đệ tử: Con nhìn nhận rằng Sư phụ cao hơn tất cả, đã an bài con đường cho chúng con rồi, do đó xem ra thì an bài của cựu thế lực được Sư phụ dùng để đề cao chúng con, vậy thì cứ như thể an bài của cựu thế lực là không chân thực lắm, lý giải như thế có đúng không?

Sư phụ: Đúng một nửa, vì tôi không thừa nhận chúng. Nhưng tôi lại biết chúng sẽ làm, do đó chỉ có thể tương kế tựu kế mà lợi dụng những gì chúng làm, là như vậy đó.

Đệ tử: Các đệ tử tại Liêu Ninh, trường Minh Huệ ở Đài Loan, công viên Trung ương ở Thụy Điển, thành phố Thành Đô tỉnh Tứ Xuyên xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Khi phát chính niệm thanh trừ vấn đề trong nội tại bản thân, phải chăng thanh trừ cự thế lực mà xuyên việt thân xác thịt của đệ tử, vậy có thể học [theo] từ bi của Sư phụ, dùng ý niệm để giảng chân tướng cho chúng?

Sư phụ: Điều đó đã tạo thành ấn tượng quá sâu đối với chư vị rồi. Tôi bảo chư vị, rằng đó là kết cấu của không gian hãy đừng quản nó, nếu chư vị muốn không cho nó xuyên việt, thì hôm nay chư vị ngậm miệng đừng hít thở nữa. (mọi người cười) Vì không khí cũng sống, chúng cũng là những sinh mệnh chưa được Chính Pháp. Do đó, đừng quản những thứ đó. Con người hằng nghìn vạn năm xưa nay vẫn sống như thế. Vì sao con người tu, vì sao người thành Thần khó đến thế? Là vì cự thế lực không có trí huệ ấy, không giải quyết nổi vấn đề ấy, muốn giải quyết thì phải từ căn bản của vũ trụ, từ trên xuống dưới mà kiện toàn nó. Do đó con đường tương lai người thành Thần là đã khai mở rồi, chính là vì sự việc này được làm từ đây một mạch cho đến tối thượng. Vì thế với con người, sự hình thành của quan niệm hậu thiên, thêm vào đó là can nhiễu của các loại nhân tố, thế thì rất phức tạp. Độ nhân rất khó! Quá khú trong mắt các Thần Tiên thì con người quá khó độ,

vì họ nhìn thấy hiện tượng này. Đệ tử Đại Pháp còn sợ điều này sao? Hãy chính niệm đối đãi hết thủy! Tôi chỉ là nói cho chư vị rằng chư vị có hiện tượng như thế, có sự việc như thế, đó là một bộ phận trong kết cấu của vũ trụ, chính là loại tình huống như vậy.

Đệ tử: Gần đây khi con phát chính niệm, thân thể nóng không chịu được.

Sư phụ: Việc tốt. Nhiệt ấy là năng lượng lớn tạo thành, có người có thể cảm giác được, có người cảm giác không được.

Đệ tử: Đầu cứ trướng lên trướng lên, đó là bình thường hay là ma can nhiễu?

Sư phụ: Thông thường thì là bình thường. Biến hoá của thân thể, phản ứng của công, đề cao tăng thứ, đều sẽ có loại phản ứng như thế.

Đệ tử: Ở New Jersey, có một quý bà đến từ Trung Quốc Đại Lục, ba năm trước vì nhiễm vi khuẩn mà bị cắt bỏ tứ chi, nhưng đầu não vẫn hoàn toàn thanh tỉnh. Tại chân núi nơi nhà bà ở có đệ tử Đại Pháp, các đệ tử Đại Pháp nên giúp bà ấy như thế nào?

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp, hôm nay việc trọng yếu nhất mà chư vị cần làm là giảng thanh chân tướng, cứu độ chúng sinh. Hãy xem bà ấy có bị đầu độc không, có đầu độc thì chư vị tới giảng cho bà, không có thì chư vị nên làm gì thì làm thôi. Đối với người tàn tật thì chính phủ là có chiếu cố, chư vị không nên nghĩ nhiều quá. Chấp trước nhiều quá vào những việc thế này thì khi đó, tôi bảo chư vị, chư vị cũng khỏi cần tu luyện nữa. Oan oán ở nhân gian quá tàn khốc, bất bình ở nhân gian quá nhiều, chư vị chấp trước hết sao? Cứu người

là phải cứu từ căn bản thì mới có thể cứu bà ấy được.
(vỗ tay)

Đệ tử: Có người nói rằng đệ tử Đại Pháp không cần tiền.

Sư phụ: Lại sang cực đoan rồi. (mọi người cười) Chư vị cần thiết làm gì thì làm điều ấy, chư vị nói 'tôi muốn tiền lập nghiệp' thì cứ làm đi thôi, vì tu luyện tương lai chính là như thế. Nói như 'tôi không làm chi nữa chỉ đợi chờ', (mọi người cười) thế thì không viên mãn được đâu. Cái tâm ấy sao mạnh thế? Mà đến khi thật sự viên mãn, chư vị lại không xả bỏ được những thứ đó sao? Thật sự có thể xả bỏ, thì sẽ không là gì cả, khi ấy tư tưởng là tư tưởng của Thần, vậy chư vị nghĩ đến nó làm gì? Không quản gì hết. Kỳ thực để tôi bảo chư vị, đến lúc cuối cùng của Pháp Chính Nhân Gian, thì trong nháy mắt là giải thể hết. Tiền gì chứ? Ngay cả giấy cũng không có nữa. (vỗ tay nhiệt liệt) Nhưng điều ấy không quan hệ gì với chư vị.

Đệ tử: Tiền để an bài chi phí giáo dục tương lai cho con cái, [điều ấy vì] tương lai viên mãn rồi không cần quản nữa. (mọi người cười) Cũng có đệ tử Đại Pháp nói rằng không cần trông nom ngay cả cha mẹ của mình nữa, có lẽ họ là địch nhân trước đây của chúng ta.

Sư phụ: Cái này không giống lời mà đệ tử Đại Pháp nói! Chấp trước đến như thế là sao?! Chư vị có biết viên mãn của đệ tử Đại Pháp là một việc vĩ đại nhường nào không? Tất cả mọi việc quanh thân của chư vị thì Sư phụ đều quản cho chư vị, cần chư vị nhọc tâm về điều gì nữa? Chư vị cứ nhọc tâm là được sao? Chư vị an bài được chăng? Chư vị quyết định được chăng? Tôi chẳng phải đã giảng đạo lý này cho mọi người rồi sao? Họ mà

không có phúc phận, thì chư vị an bài gì cũng vô dụng, mà Sư phụ có thể đã an bài cho chư vị rồi, có hay không thì tôi đều có thể an bài. Chư vị nói chư vị còn nhọc tâm gì nữa? Chư vị chỉ có đi tu luyện thôi, tôi sẽ quản hết cho chư vị, chẳng phải đã nói rồi sao? Nhưng chư vị mà tu không tốt, thì tôi không quản gì cho chư vị. Tôi cảm giác [cái này] không giống lời mà đệ tử Đại Pháp nói.

Đệ tử: Sáng nay Ngài giảng rằng, Ngài là từ 'không' đến 'có', tương lai không ai biết Ngài. Con muốn biết rằng tương lai sau khi viên mãn thì chúng con còn cơ hội nghe Ngài giảng Pháp như thế này không? Nếu con lại có vấn đề, thì còn có cơ hội giải đáp cho chúng con không? (mọi người cười)

Sư phụ: Chư vị không thể vĩnh viễn tu luyện. (mọi người cười) Lúc này chư vị là dùng tư tưởng của người mà suy nghĩ, Thần sẽ không nghĩ vấn đề như thế đâu. Khi chư vị có vô số chúng sinh cần chư vị đi quản, thì cũng sẽ rất bận tâm, bấy giờ có lẽ không nghĩ đến Sư phụ nhiều như thế này nữa, (Sư phụ cười) ấy là nói đùa một chút. Tất nhiên, tôi cũng có thể sẽ giảng Pháp ở phạm vi to lớn hơn, cũng có thể sẽ không, đó đều là việc của tương lai. Kỳ thực hiện nay chư vị nghĩ, rằng tương lai có thể gặp Sư phụ chẳng? Cái đó vẫn là dùng tư tưởng hiện tại của con người mà suy nghĩ. Đợi chư vị tới lúc đó, thì đó đã là một trạng thái khác rồi. Nhưng lúc mà chư vị thật sự cần tôi, chư vị sẽ thấy được phía Phật ân hạ đấng đó, (vỗ tay nhiệt liệt) là vì chư vị là đặc thù, chư vị là đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp! (vỗ tay nhiệt liệt) Chư vị đã từng 'đồng tại' với Chính Pháp! (vỗ tay nhiệt liệt)

Phải trân quý cơ duyên này, thật sự sẽ không có lần thứ hai đâu. Cảnh tượng đáng sợ này của Chính Pháp, thì tương lai chư vị sẽ thấy được trong quá khứ của lịch sử. Mà có những đệ tử Đại Pháp biểu hiện ra quả thực rất là kém, lúc thì làm tốt lúc thì làm không tốt. Kỳ thực, các sinh mệnh cự đại của vũ trụ nhìn thấy cái thể của Chính Pháp thì đều kinh tâm động phách.

Hôm nay tôi là tính từ sau 20 tháng Bảy năm 1999 một mạch cho đến hôm nay, lần đầu tiên giải đáp câu hỏi một thời gian lâu cho diện rộng ở Pháp hội đệ tử Đại Pháp như thế này. (*vỗ tay thời gian lâu*)

Hiện tại từ những tờ câu hỏi chư vị đề ra mà nhìn thì thấy khác nhiều so với trước đây. Chữ thì khác biệt không nhiều, nhưng tôi thấy được những thứ mang theo trong đó thì khác rồi. Đồng thời, chỗ [khác biệt] lớn nhất chính là loại tâm hiếu kỳ, hứng thú kia đã được thay thế bằng chính niệm, đã lý trí hơn, chứ không phải nông nổi ở chỗ trí thức dò dẫm bề mặt nữa. Tất nhiên khi tôi giảng về kết cấu vũ trụ thì mọi người đều cảm thấy hưng phấn, đừng nói chư vị, mà cả chư Thần đều cẩn thận lắng nghe, họ đều chưa biết. (*vỗ tay*) Do đó trong cuộc bức hại này, đành rằng chúng ta gặp phải tổn thất rất lớn, các đệ tử Đại Pháp bị bức hại một cách vô cớ, nhưng tôi thật sự nhìn thấy rằng qua cuộc bức hại này mọi người trở nên thành thực hơn, đã trầm tĩnh và lý trí rồi. Loại trạng thái kiểu như ‘ngôn bất do trung’, ‘tâm bất tại yên’ đối với Pháp như trước thì không còn nữa. Mỗi người đều trong cuộc bức hại này mà suy xét một cách nghiêm túc, [rằng] tự mình nên bước đi con đường nào, chư vị nên làm những gì. Kỳ thực cự thể lực đã an bài rất nhiều [người] đến để có tác dụng

phụ diện, trong những người ấy thì có những người đã buông bỏ [điều ấy] trước cuộc bức hại, có những người [buông bỏ] trong cuộc bức hại, là vì phía mình bạch trong sinh mệnh của họ đã biết rồi, do đó có rất nhiều [người] khởi tác dụng phụ diện là đã không làm, mà đều đang tu luyện một cách đường đường chính chính. Do tôi tuyệt đối không thừa nhận những gì khởi tác dụng phụ diện, [nên] cụ thể lực cũng không nghĩ rằng những an bài của chúng —những an bài xảo diệu hết như đều vì tôi, nhưng trên thực tế là vì chúng— [cũng như] hết thấy những gì chúng làm hoá ra trở thành trở ngại thật sự của Chính Pháp, bản thân chúng thành ra ma chướng thật sự của Chính Pháp.

Nói đến ‘ma’ ấy, là không phải nói đến ‘ma’ bình thường trong vũ trụ. Thực ra ‘Ma Vương’ của vũ trụ, nó là một mặt thể hiện của sinh mệnh, nó cũng là những bảo vệ của vũ trụ, chẳng qua nó là dùng biện pháp ác. Tôi là không phải nói về chúng. Tôi không phải đang nói về chúng, mà tôi nói là về những sinh mệnh phá hoại Chính Pháp, chúng mới là ma thật sự phá hoại Chính Pháp. Chúng ta đã trải nghiệm quá nhiều rồi, rất nhiều lúc lời đã lên tới miệng rồi nhưng nuốt trở lại, là vì hễ giảng ra một cái, thì những điều cần giảng ra sẽ quả thật rất nhiều. Chúng ta đã trải nghiệm quá nhiều rồi, mọi người cũng đều thành thực hơn rồi, nên là sẽ lý trí hơn nữa đối với đoạn đường cần đi tiếp sau, càng lý trí hơn nữa mà nhìn xét những gì chư vị làm hôm nay, không được hăm mãi ở trong ‘tình’, không được hăm mãi trong ‘tự ngã’ rất mạnh của chư vị. Chư vị đều có năng lực, Sư phụ khẳng định chư vị rồi, chư vị không

cần lại cứ triển hiện những điều ấy của chư vị cho Sư phụ nữa. (vỗ tay)

Làm thế nào có thể như học viên vừa viết trong câu hỏi, rằng chúng ta làm thế nào phối hợp với nhau cho tốt, điều phối cho tốt, đó là điều mà Chính Pháp yêu cầu nhất từ đệ tử Đại Pháp. Chúng ta không giăng cái hình thức bề mặt, chư vị chỉ cần học Pháp tốt thì chư vị đều có thể làm được. Như mọi người biết, những năm đó đệ tử Đại Pháp trước lúc luyện công tập thể thì mọi người đều nói chuyện, làm đủ thứ, xem ra rất không có [trật] tự, nhưng hễ nhạc [tập] vang lên, thì “xoạt” mọi cái, thì đứng ngay ngắn còn hơn cả binh lính. Không có người huấn luyện, cũng không có ai bảo chư vị, mà phát ra từ nội tâm, đó gọi là ‘phối hợp’, đó gọi là viên dung của các đệ tử Đại Pháp. Chư vị không nên chỉ là biểu hiện ở phương diện bề mặt kia, mà đủ các phương diện trong Chính Pháp thì chư vị đều cần biểu hiện ra sự điều phối ấy.

Tất nhiên, vẫn còn một số vấn đề, tôi đều không nói nữa, tôi cũng không muốn nhấn mạnh nữa, nếu từ miệng tôi nói ra thì sẽ rất nặng. Là vì rất nhiều vấn đề cũng đều là chư vị cần đối mặt, cũng đòi hỏi chư vị qua trượt ngã mà thành thực lên, mà coi trọng hơn, mà nhận thức được đó, khiến chư vị bước đi con đường từ đó về sau được tốt hơn.

Cũng không cần nghĩ rằng ‘Chính Pháp đã tới bước này rồi, xem chừng sắp kết thúc rồi, chúng ta cần an bài những chuyện về sau thôi’. Tôi nói cho chư vị, bất kể tâm nào cũng đều thúc đẩy thành ma nạn rất lớn, hết sức chú ý đừng khởi tâm nào hết! Chư vị hãy tu luyện đường đường chính chính, chư vị hãy làm tốt

bất kể việc gì nên làm trước mắt chư vị. Chư vị ngày mai mà viên mãn, ngày hôm nay chư vị ắt phải vẫn cần làm tốt có [trật] tự việc mà chư vị nên cần làm, là vì hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp thực hiện hôm nay đều là lưu lại cho người sau, chính là con đường tu luyện cho người sau. Điều này cực kỳ trọng yếu, chư vị không được bước lệch ra khỏi con đường ấy. Đại Pháp ở bất kể tầng thứ nào cũng đều là tốt đẹp nhất, ở tầng thứ con người này, các đệ tử Đại Pháp chỉ có thể là viên dung hơn nữa với Ông, chứ không được mang đến tổn thất nào cho Ông cả.

Tôi không định giảng thêm nữa, mong mọi người làm tốt những việc mà chư vị nên cần làm. Trong ba việc của chúng thực Pháp, thì một là học Pháp cho tốt, một là giảng thanh chân tướng, và một nữa là coi trọng phát chính niệm, những việc ấy quán xuyên cả lại là đang chứng thực Pháp, đều là đang cứu độ chúng sinh, đều là làm tốt những gì đệ tử Đại Pháp nên cần làm. Nói cách khác, sự viên mãn của chư vị, tương lai của chư vị, kiến lập tất cả uy đức của chư vị thấy đều ở trong đó. Căn cứ theo năng lực của mỗi người, theo sở trường về phương diện cụ thể của mỗi người, hãy phát huy tác dụng của bản thân chư vị. Chẳng hạn như trong giảng chân tướng, có [học viên] làm truyền hình, có [học viên] làm báo chí, hay chọn dùng loại hình thức các loại, cũng có [học viên] trực tiếp phát tư liệu chân tướng ở ngoài phố, cũng có [học viên] tới lãnh sự quán, có [học viên] làm công tác chính phủ, phương diện các loại mà thiếu một cái là không được. Tôi bảo chư vị rằng, hôm nay Đại Pháp ở thế gian mà có thể phá trừ bức hại tà ác, có thể khiến con người nhận thức Đại Pháp, điều ấy là

không thể tách khỏi những gì chư vị làm hôm nay, cục diện hôm nay là do chư vị khai sáng. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Ai chưa làm tốt thì chư vị hãy tranh thủ [thời gian] mà làm, không cần bắt kể ai chứng thực chư vị, cũng không cần biểu hiện cho bất kể ai xem, chư vị làm theo lương tâm của chư vị thì Sư phụ đều nhìn thấy.

Tôi thấy rằng, hôm nay tôi là giảng tới đây thôi, không giảng thêm nữa. [Tôi] có chút không muốn rời đi, tôi rất muốn ở cùng với mọi người. (*vỗ tay thời gian lâu*)

.....

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //big5.minghui.org/mh/articles/2003/3/6/45931.html.

Có tham khảo bản tiếng Anh: //en.falundafa.org/eng/lectures/20030215L-full.html.

Dịch ngày: 20-8-2012. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **ài:** từ tượng thanh, biểu hiện *tiếng thở dài*; **ân:** từ tượng thanh, biểu hiện sự *đồng ý* hoặc *mặc nhận*, được dịch thành *ừ* hoặc *ờ* (dịch giả khác có thể dịch là *ân, ừm, ừm, uh,...*); **oa:** từ tượng thanh, biểu hiện *cảm thán* hoặc *ngạc nhiên lẩm*, được dịch thành *a* hoặc *oa (wow)*; **úc:** từ tượng thanh, biểu hiện *có phần ngạc nhiên* hoặc *nhớ ra gì đó*, được dịch thành *à* hoặc *ồ (oh)*.

▪ **an dật:** [tâm chấp trước vào] an nhàn, an ổn (*an*), nhàn hạ, thư thái (*dật*).

▪ **ảo thính** hoặc **huyền thính:** nghe ảo thanh (kiểu như *ảo giác*), huyền thanh, nghe lộn rôi (diễn trên chữ nghĩa); *chân thính:* nghe âm thanh chân thật, nghe đúng rôi.

- **bảo chứng thư:** trong bài dịch là *tờ cam đoan*.
- **bình phản:** trả lại danh dự, trả lại công bằng kiểu như sau khi thấy cái cách ruộng đất là sai thì 'bình phản'.
- **canh tân:** đổi mới.
- **chính:** một từ *chính* này, một khái niệm *chính* này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) *tà, oai* với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: *tà môn oai đạo*; (ii) *phụ* với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: *phụ diện* (mang tính tiêu cực), *vật chất phụ* (hai loại vật chất *chính* và *phụ*); và (iii) *phản* với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: *phản Lý*; người dịch giữ nguyên cách dùng từ *chính-tà, chính-phụ, chính-phản* này; như vậy, cặp từ *chính-phụ* là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu.
- **chính Thần:** Thần ngay chính, chân chính (trái với *tà thần*), Thần có tác dụng chính diện (trái với *phụ thần*).
- **chủ tôn:** [thân] thể chủ, ngụ ý phân biệt với các [thân] thể khác [đang đồng thời hoạt động] như phân thân, hoá thân,... (nghĩa trong bài)
- **Công xã Paris:** (Paris Commune) chính quyền ngắn ở Paris từ tháng Ba đến tháng Năm 1871, kết quả cuộc tạo phản, mà những người cộng sản xem đó như tiền đề cho trào lưu chủ nghĩa cộng sản.
- **cùng áo:** tạm dịch là *huyền áo*, ý nghĩa huyền diệu thâm áo; *áo* → yên thâm, thần bí.
- **dung luyện:** luyện hoá bằng sức nóng (nghĩa bề mặt chữ); chữ *dung* này thuộc bộ *hoả* (nóng tan).
- **dung giải:** hoà tan (*dung*) biến nó đi (*giải*) (nghĩa bề mặt chữ); chữ *dung* này thuộc bộ *thuỷ* (hoà tan).
- **dưỡng thành:** dung dưỡng, nuôi dưỡng mà thành.
- **đại khung** hoặc **thương khung:** cái khung thể lớn. Trong văn dịch người đời thì thường dịch là *gầm trời, bầu trời xanh*; tuy nhiên người dịch nghĩ rằng trong giảng Pháp của Sư phụ thì từ *đại khung* hoặc *thương khung* này dường như

không có nghĩa ấy; ở đây là khái niệm khác, người đọc cần đọc kỹ kinh văn này để hiểu.

▪ **hạo kiếp**: trong bài dịch là *nạn lớn*; *hạo* → rộng lớn (ví dụ: *hạo dăng*); *kiếp* → (i) kalpa (tiếng Phạn) một chu kỳ diễn hoá, (ii) đại nạn (ví dụ: *kiếp nạn*); thông thường, người Hoa nói *một trường hạo kiếp* là nói về đại nạn, thảm hoạ, v.v. quy mô lớn trong đó rất nhiều bị huỷ diệt.

▪ **hoạ bì**: *bộ da vẽ* (painted skin); theo ngụ ý của người dịch, trong dân gian Trung Quốc thì đây là nói về truyện *bộ da vẽ* trong *Liêu Trai Chí Dị*, trong đó kể về con quỷ gớm guốc khoác bộ da người mà nó tô vẽ cho đẹp.

▪ **khai thị**: mở ra cho thấy, chỉ ra cho biết.

▪ **khởi nguyên**: nguồn (*nguyên*) mà từ đó phát xuất ra (*khởi*).

▪ **kiên bất khả tồi**: trong bài dịch là *kiên cố không thể phá*.

▪ **lao giáo sở**: tại đây được dịch là *trại cưỡng bức lao động*, theo cách dịch phổ biến ở các nước tự do dân chủ; nguyên nghĩa của danh từ này là *nơi giáo dục bằng lao động*.

▪ **lực giải nạn nan**: dùng sức mạnh (*lực*) giải quyết tất cả khó khăn (*nan*), sức mạnh có thể giải quyết tất cả.

▪ **ma đầu, đại ma đầu**: từ này trong ngữ cảnh tài liệu Đại Pháp thường để chỉ *Giang Trạch Dân*, kẻ ra lệnh đàn áp Pháp Luân Công Trung Quốc.

▪ **nghĩa vụ công tác**: tạm dịch là *công tác tình nguyện*.

▪ **ngoại tinh nhân**: trong bài dịch là *người ngoài hành tinh*.

▪ **ngôn bất do trung**: lời nói không thật lòng.

▪ **nguyên thủy chi khí**: trong bài này được dịch là *khí nguyên thủy*.

▪ **nhân bì**: [bộ] da người.

▪ **như ý**: đúng như ý muốn, muốn thế nào thì có thể làm thế nấy.

▪ **phân công hữu trật, tụ chi thành hình, hoá chi vi lập**: khi phân công thì có trật tự, khi tụ lại thì thành hình thể

chung, khi phân hoá ra thì thành các lập tử (diễn trên chữ nghĩa).

▪ **phòng 610**: [biếm danh của] một bộ máy cơ quan do Trung Cộng lập ra chuyên trách đàn áp Pháp Luân Công (kiểu như gestapo của Đức Quốc Xã), có quyền lực đặc biệt ngoài luật pháp và có hệ thống chân rết chạy khắp các cấp từ trung ương đến địa phương.

▪ **phô thiên cái địa**: ợp trời dậy đất, nườm nượp khắp cả.

▪ **quy vị**: quay về vị trí [ban đầu].

▪ **sự tại nhân vi**: việc ở|theo lòng người (thành ngữ Trung Hoa).

▪ **tâm bất tại yên**: tâm không [để] ở đây.

▪ **tâm kết**: khúc mắc trong tâm; *kết* → chỗ kết|thắt nút.

▪ **thành thực**: trưởng thành (*thành*) chín chắn (*thực*).

▪ **thao khống**: thao túng khống chế.

▪ **thập toàn thập mỹ**: thấy đều hoàn mỹ trọn vẹn cả; *hoàn mỹ vô khuyết*: hoàn mỹ không một khiếm khuyết gì.

▪ **thị trường**: ngoài nghĩa trong thương mại ra, còn có nghĩa là những gì mà nghe theo, nhìn thấy, làm theo, hay chịu ảnh hưởng của một điều gì đó; ví dụ, thị trường của một tờ báo là những ai đọc tờ báo đó, hoặc chịu ảnh hưởng của tờ báo đó (trực tiếp hoặc gián tiếp).

▪ **thiên biến vạn hoá**: biến hoá nhiều lắm không kể xiết; *thiên* → nghìn.

▪ **tiêu trầm**: [trạng thái] ủ rũ, chán nản (trái với *hung phấn*).

▪ **tối hậu**: *cuối cùng*; không chỉ có nghĩa là cuối cùng về thời gian, mà cũng có thể là nói về điều gì đứng đằng sau nhất, cao nhất, cùng tốt nhất; để tránh hiểu lầm, khi từ này có thể không mang nghĩa *lúc cuối cùng*, thì dịch giả giữ nguyên tiếng Trung là *tối hậu*.

▪ **tối chung**: cuối cùng; *chung* ở trong từ *chung kết, thụ dụng chung*.

▪ **trợ Sư Chính Pháp**: trợ giúp Sư phụ trong việc Chính Pháp.

▪ **Trung Cộng**: đảng cộng sản Trung Quốc.

- **trung ngôn nghịch nhĩ**: lời nói thật thì khó nghe (thành ngữ Trung Hoa), kiểu như ta vẫn nói *thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng*.
- **tuyển trạch**: lựa chọn.
- **tử quan**: tạm hiểu là quan ải, khảo nghiệm cực kỳ quan trọng, mang tính then chốt; *tử* → chết.
- **tự thị nhi phi**: [lời nói ra] thoáng thấy là như thế (*thị*) nhưng thực ra không phải thế (*phi*).
- **vị tư**: vì bản thân mình, ích kỷ, trái với *vị tha* là vì người khác.
- **vô thần luận**: (atheism) lý giải thế giới trên cơ sở Thần không tồn tại; *hữu thần luận*: (theism) nhân sinh quan, thế giới quan, vũ trụ quan với cơ sở Thần có tồn tại.
- **vô cầu nhi tự đắc**: không cầu mà được.
- **vô sở bất bao vô sở di lậu**: trong bài này được dịch là *không gì không bao hàm không gì bị bỏ sót*.
- **xuyên việt**: xuyên qua (biên giới, không gian, thời không, thân thể,...)
- **Nhiều khai**: đi chung quanh, xử lý chung quanh, tránh xử lý một cách trực tiếp. Tại đây tạm dịch là *chung quanh*.
- **băng huỷ**: nổ vỡ, huỷ hoại.
- **chính niệm chính hành**: niệm chân chính hành xử chân chính, niệm và hành đều đúng đắn.
- **công thân**: thân [làm bằng] công.
- **dĩ Pháp vi Sư**: Lấy Pháp làm Thầy.
- **dung tiến**: **dung**: dung hoà, dung hợp, hoà tan; **tiến**: tiến vào, nhập vào, tiến lên, tấn tới.
- **địa thượng Thần Tiên**: Thần Tiên trên mặt đất.
- **hậu kỳ**: thời kỳ về sau.
- **hồng đại, cự đại, bàng đại**: rất to lớn, vô cùng rộng lớn.
- **kinh tâm động phách**: giật mình kinh sợ, ngạc nhiên lắm lắm.
- **khai thiên tịch địa**: khai trời mở đất.
- **giả tượng**: hiện tượng giả, không phải chân tướng.

- **gián cách, gián khích:** chổ|cái phân cách, phân ly.
- **giảng thanh chân tướng:** minh tỏ sự thật, làm rõ chân tướng.
- **lạp tử:** các hạt, vi Lạp.
- **liệt biến:** phân tách [hạt nhân], phản ứng hạt nhân.
- **ma chướng:** chướng ngại [của] ma.
- **ngũ thể đầu địa:** năm vóc sát đất, chân tay và đầu đều chạm đất, thể hiện cung kính tột mực.
- **nguyên lai:** cái nguyên có từ đầu.
- **siêu việt:** vượt qua, trội hơn hẳn, siêu xuất khỏi.
- **tẩy tịnh:** tẩy sạch cho đến thanh tịnh.
- **tế mật:** **tế:** nhỏ, mịn, tinh tế; **mật:** mật độ [dày đặc].
- **thể:** có trong các từ *thân thể, nhân thể* (thân thể người), *Thần thể, Phật thể, sinh mệnh thể, chủ thể, ...*
- **Thiện giải:** giải quyết một cách Thiện, lấy Thiện để hoá giải mọi sự.
- **thương khung:** găm trời xanh.
- **tinh cầu:** tinh cầu, sao.
- **tinh hệ:** hệ tinh cầu, thiên hà.
- **trùng tổ:** tổ hợp lại, tổ chức lại, hình thành lại.
- **tuyển trạch:** chọn lựa, tuyển chọn.
- **tứ diện bát phương:** bốn mặt tám phương, ngụ ý [theo] tất cả các phương hướng.
- **vi quan:** quan cảnh quan sát ở mức nhỏ bé, vi mô; trái nghĩa với hồng quan, hoành quan.
- **vinh diệu:** vẻ vang, vinh quang.

